



Trac giò "láp ònh"

ΕΚΥΠΙ
ΚΑΘΟΡΙ

ΤΗΑΡ
Τ
Κ
Υ
Ο



ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
"ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ"

Mục lục

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

“THÁP TOKYO CHÌM TRONG MƯA LÀ HÌNH ẢNH BUỒN NHẤT TRÊN ĐỜI.”

Toru thường ngắm nhìn tháp Tokyo trong lúc uống cà phê hòa tan từ phòng mình. Cậu yêu Shifumi, một phụ nữ đã có chồng và là bạn của mẹ cậu. Koji là bạn thân của Toru từ hồi cấp III. Gã yêu Yuri, cô bạn cùng trường, nhưng không sao có thể dứt ra khỏi cuộc tình cuồng nhiệt và đầy ham muốn với Kimiko. Kimiko cũng đã có chồng.

Cả Toru và Koji đều cứ ngỡ mình đang làm chủ cuộc tình, nhưng rốt cuộc, mọi sự lại đúng như những gì Shifumi đã dạy cho Toru: Tình yêu không phải thứ ta có thể cầm cương, mà là thứ ta đắm chìm trong đó.

Còn tháp Tokyo thì lặng im chứng kiến tất cả.

Ekuni Kaori sinh năm 1964 tại Tokyo. Cô được mệnh danh là “Murakami nữ” của văn học đương đại Nhật Bản. Cùng với Yoshimoto Banana, Ogawa Yoko, Ekuni Kaori được coi là một trong số các nhà văn nữ quan trọng Nhật Bản hiện nay, với các tác phẩm và tập truyện ngắn tiêu biểu: *Tháp Tokyo*, *Lấp Lánh*, *Hoàng hôn rơi xuống*, *Đêm lạnh*, *Những ngày đẹp đẽ...* Năm 2004, cô nhận giải thưởng Naoki với tập truyện ngắn *Đã sẵn sàng để khóc*.

Các tác phẩm và tập truyện ngắn của Ekuni Kaori do Nhã Nam xuất bản: *Tháp Tokyo*, *Lấp lánh*, *Hoàng hôn rơi xuống*.

TOKYO TOWER

Copyright © 2001 by Ekuni Kaori

First published in Japan in 2001 by Magazine House Co., Ltd.

Vietnamese translation rights arranged with Ekuni Kaori

Through Japan Foreign-Rights Centre

Dịch từ nguyên bản tiếng Nhật, 東京タワー của Ekuni Kaori

Xuất bản theo hợp đồng nhượng quyền giữa tác giả Ekuni Kaori và Nhã Nam, thông qua

Japan Foreign-Rights Centre, 2008.

Bản quyền bản tiếng Việt © Công ty Văn hóa & Truyền thông Nhã Nam, 2011.

CHƯƠNG 1

Tháp Tokyo chìm trong mưa là hình ảnh buồn nhất trên đời.

Chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi trắng với quần soóc, Kojima Toru trầm ngâm bên ly cà phê hòa tan.

Vì sao nhỉ? Vì sao ngắm nhìn tháp Tokyo ướt đẫm trong mưa lại khiến mình buồn đến vậy. Mình cảm thấy như nghẹt thở. Ngay từ hồi còn bé thơ.

Từ khi mới chào đời, Toru đã sống tại khu căn hộ này, một khu nhà nằm trên gò đất cao, bốn bề là thảm cỏ xanh ngát.

“Tiền nong có thể không phải lo nhưng ở suốt với mẹ mà cậu không phát ớn lên à? Gần đây, có lần Koji đã châm chọc cậu như vậy. “Nhưng dù sao mẹ cậu cũng không như các bà mẹ khác, chưa biết chừng cũng có cái hay.”

Toru học cùng Koji hồi cấp Ba tại một trong những trường điểm của thành phố. Học lực của cả hai tương đối tốt nhưng đó là điểm chung duy nhất giữa hai người.

Bốn giờ chiều. Sắp tới giờ Shifumi gọi điện thoại đến. Toru đăm chiêu. Từ khi nào nhỉ? Từ khi nào mình đã khắc khoải chờ đợi những cú điện thoại của con người ấy như thế này.

Shifumi đã từng phản đối khi cậu nói muốn mua một chiếc điện thoại di động.

“Mua làm gì cái thứ phù phiếm ấy.”

Bản thân cô ấy đang dùng mà lại còn nói thế. Điện thoại của Shifumi được móc một chiếc dây đeo tết bằng lụa, có màu xanh lạnh như màu của màn đêm.

“Chị tự làm đấy à?”

Đã có lần cậu hỏi, song Shifumi bảo rằng cô chịu, đó là do các nữ nhân viên trong cửa hàng làm. Cửa hàng ấy nằm ở khu Daikanyama, lạ ở đó bày bán đủ loại, từ đồ gia dụng, đến quần áo và cả bát đĩa. Nghe nói nó thuộc chuỗi các cửa hàng bán lẻ cao cấp. Lần gần đây nhất, Toru rất ngạc nhiên khi thấy có bán cả vòng cổ và bát đựng thức ăn cho chó, mà toàn hàng đắt tiền. Xem chừng những thứ bày bán ở cửa hàng của Shifumi đều thế cả. Cái gì cô ấy cũng có. Tiền bạc, cửa hàng, và cả chồng nữa.

Bốn giờ mười lăm phút. Điện thoại vẫn chưa đổ chuông. Toru miễn cưỡng ngồi nhấm nháp ly cà phê nguội ngắt. Cậu thích cà phê hòa tan và thấy nó hợp với tính cách của mình hơn loại nhỏ giọt. Mùi thơm dịu của nó thật tuyệt. Pha chế lại đơn giản.

Đơn giản là điều quan trọng.

Toru sinh tháng Ba năm 1980. Cha mẹ ly hôn khi cậu vừa vào cấp Một. Kể từ đó, cậu sống cùng với mẹ.

Cậu quen Shifumi qua mẹ mình.

“Đây là bạn mẹ.”

Mẹ giới thiệu Shifumi như thế với Toru. Hai năm về trước, khi ấy Toru mới mười bảy tuổi. Shifumi là một phụ nữ có dáng người thon thả, mái tóc đen khỏe khoắn, mặc chiếc váy màu xanh đậm với áo khoác trắng bên ngoài.

“Chào cậu!”

Mắt môi cô ấy thật hài hòa, gương mặt mới gợi cảm làm sao.

“Chị Yoko, em không biết chị lại có cậu con trai lớn chừng này.”

Shifumi nhìn Toru không ngớt rồi thốt lên:

“Chàng trai này trông có khiếu âm nhạc đây.”

Ý cô ấy là sao? Toru không tài nào hiểu nổi, song cậu cũng không hỏi lại.

“Cậu học cấp Ba à?”

“Vâng.”

Cậu vẫn nhớ giọng điệu mình lúc ấy có phần không thoải mái.

Năm thứ hai đại học là quãng thời gian buồn tẻ nhất đời sinh viên. Dạo này, Toru hầu như không đến lớp. Thật bất tiện là tiết học của những giáo viên điểm danh nghiêm ngặt lúc nào cũng tẻ nhạt. Nhét đĩa nhạc của nhóm Hi-posi vài dàn máy, cậu lắng nghe giọng hát ngọt ngào ướn át, nhẹ nhàng và dễ thương của nữ ca sĩ chính, trong lúc ngắm nhìn những tòa nhà chung cư lẫn tháp Tokyo ướn dầm trong mưa qua khung cửa sổ.

Sao cái lũ nữ sinh đại học lại đần độn đến thế cơ chứ! Koji chán nản nghĩ. Phía ngoài cửa sổ có găng lưới chắn muỗi, những giọt mưa đọng trên

máng nước đang tí tách rơi. Thứ nhất, cơ thể chúng nó chẳng có gì hấp dẫn. Hoặc là gầy đét như que củi. Hoặc là tròn trùng trục như quả bóng cao su. Thế nào cũng là một trong hai loại đấy. Đúng là chán chết.

Vậy nhưng cô bé Yuri hiện gã đang cặp kè sau khi quen biết từ lần mai mỗi năm ngoái thuộc loại khá thông minh, nhờ bơi lội nên cơ thể gọn gàng, nói chung không tệ chút nào.

“Tớ đói meo rồi!”

Đang nằm ườn xem tivi, Hashimoto nói.

“Nhà cậu có mì cốc không?”

“Lấy đâu ra.”

Koji đáp rồi bảo chỉ có cơm là sẵn. Gã vẫn thường nấu nhiều cơm rồi giữ trong tủ lạnh ăn dần.

“Sao cậu lại đói vào cái giờ quái quỷ này chứ, ăn lắm chỉ tổ béo ú.”

Căn nhần thế nhưng gã vẫn đứng ngay dậy đi rang cơm cho Hashimoto, một kẻ lập dị có một thú vui duy nhất là đi hóng hớt chuyện người khác. Tiện thể, gã còn làm cả xúp gà với hành, rắc đông thêm mấy thứ cất trong tủ đông lạnh.

“Cậu cừ thật đấy!”

Hashimoto có vẻ thực sự thán phục.

“Cũng thường thôi.”

Koji châm thuốc đáp.

Kẻ dạy cho Koji biết cái hay của phụ nữ tuổi trung niên là Toru, bạn thân từ hồi cấp Ba, người duy nhất gã không dám coi thường. Hồi đó, gã chẳng hề coi ai xung quanh ra gì.

“Cậu còn ở đây không?”

Koji hỏi. Hashimoto đang vừa xem tivi vừa ăn cơm rang.

“Có.”

“Ờ, thế à.”

Hashimoto chẳng câu nệ với người khác bao giờ, Koji quý hẳn cũng vì cái tính ấy, Gã thay quần áo, xịt keo bọ lên tóc, đeo đồng hồ, để lại chìa khóa nhà rồi đi.

“Thế nhé, tớ đi làm thêm đây.”

Koji nói, cầm theo chiếc ô nhựa bị gãy một gọng sắt.

Cuộc sống của Koji hiện tại xoay quanh việc làm thêm. Vừa lên lớp bình thường, gã vừa đi làm thêm vào hầu hết các buổi tối trong tuần và cả ngày cuối tuần. Mặc dù cha mẹ gã vẫn khỏe mạnh và chu cấp đầy đủ nên ở một góc độ nào đó, cuộc sống sinh viên của Koji khá sung túc, song có thể nói chưa bao giờ gã có nhiều tiền tiêu vặt cả, hơn nữa, công việc hiện tại là phục vụ ở quán bi-a, nhàn hạ mà thu nhập cũng khá.

Mùa hè năm nay, Koji từng làm nhân viên trực cứu hộ bể bơi. Gã đã có đến hai kỷ niệm ngọt ngào với cô bé quen ở đó, một trong những cái hay của công việc ngắn hạn khác thì nhiều vô kể. Từ việc thu phiếu đánh giá của người dân sau khi sửa đường, đến việc rửa bát đĩa, hay thậm chí làm người mẫu khóa thân cho các họa sĩ hạng bét.

Với Koji, làm mẫu là công việc có thu nhập tốt. Gã được một ông họa sĩ gầy đét mời khi đang đi trên phố, nói sẽ trả mười ngàn yên một giờ nếu chịu về tận nhà ông ta ở gần chùa Kichijio-ji. Ông họa sĩ già đó vẽ rõ nhiều, gã kiếm được ba trăm sáu mươi ngàn yên mà chỉ phải ngồi ôm gối. Không những thế, ông ta lại khá phàm ăn nên thi thoảng gã còn được mời cả bít tết.

Tháng Mười một. Koji chợp mắt khoảng ba mươi phút trong tàu điện JR trên đường đến nơi làm thêm. Gã có cái biệt tài là ngủ ở bất cứ chỗ nào và hơn thế, tỉnh dậy ngay trước khi tới ga cần đến. Koji tin vào cơ thể mình, và đương nhiên, cả cái đầu của gã nữa.

Koji vốn học khá từ xưa nên gã đỗ đại học công lập ngon lành như không. Song vấn đề không nằm ở đó.

“Chuyện của con, con phải tự quyết định.” Từ nhỏ cha gã đã răn dạy. “Khi đã quyết định rồi thì hãy thể hiện ra bằng hành động!”

Với Koji, thông minh tức là có khả năng hành động.

Gã ăn tối trong phòng dành cho nhân viên. Trong cùng tòa nhà có một loạt các quán ăn liền kề với quán bi-a và có thể gọi đồ giao tận nơi. Cả thấy sáu nhân viên chính thức với đồng phục quần vải đen và áo sơ mi trắng bất kể nam hay nữ. Yuri đã từng khen bộ đồng phục đó rất hợp, song vì thế mà

Koji đắm ra nghi ngờ khiếu thâm mỹ của Yuri bởi gã luôn nghĩ mình hợp với quần jean hơn.

Koji quẹt thẻ, thay ca cho nhân viên làm ban ngày. Dàn đèn nê ông bên phía tòa nhà đối diện nhập nháy qua làn mưa.

Cuối cùng điện thoại cũng đổ chuông, lúc ấy là hơn năm giờ chiều.

“Xin lỗi, chị gọi muộn quá.” Shifumi nhỏ nhẹ nói. “Bây giờ cậu có ra ngoài được không?”

Giọng cô ấy lúc nào cũng có vẻ bồn chồn.

“Được.” Toru đáp ngắn gọn.

“Thế thì tốt!” Shifumi mừng rỡ nói. Cô hẹn gặp ở quán Franny rồi đập máy, nhanh đến mức Toru luôn cảm thấy hụt hẫng. Cậu vẫn cầm ống nghe trên tay với một tâm trạng nửa vờ.

Ngày đầu tiên gặp mặt, Shifumi đã nói:

“Chị có một loại xà bông rất hợp với cậu.”

“Xà bông?”

“Ừ. Đó là một trong những mặt hàng mua từ Anh quốc. Ngay từ đầu chị định nhắm tới khách hàng nam dù hầu hết khách đến cửa hàng là phụ nữ, Nhưng chị vẫn quyết định bán nó, vì khách nữ đến sẽ mua tặng cho những người đàn ông của họ. Chị nghĩ hợp với cậu đấy!”

Thế rồi vài ngày sau, bưu điện chuyển đến một gọi bưu phẩm, trong đó là một cục xà bong nhỏ hình bầu dục, màu trắng sữa. Thơm mùi trái lê.

Sau cánh cổng to và nặng trĩu mở ra một lối đi nhỏ hẹp sâu tít vào trong quán Franny. Quầy bar nằm ở phía bên phải. Khi Toru bước vào, cậu đã thấy Shifumi ngồi uống Vodka chờ sẵn. Shifumi vẫn thích uống một chút rượu mạnh.

“Cậu đến rồi à.” Xoay hơn nửa vòng chiếc ghế quầy bar, Shifumi quay người lại nói. Cô mặc một chiếc áo len thưa mắt màu trắng và chiếc quần tây màu xám.

“Trời cứ mưa suốt nhỉ, chán thế chứ!”

Shifumi nói, xoay lại ghế. Toru ngồi xuống bên cạnh và gọi một cốc bia.

“Cậu vẫn khỏe chứ?”

Hai tuần rồi, cậu mới lại gặp Shifumi.

“Vâng,” không quay mặt sang, Toru trả lời.

Cậu muốn cảm nhận bằng cả cơ thể mình sự tồn tại của Shifumi, sự tồn tại chỉ cách có một tầm tay đang ở phía bên trái.

Sau khi gửi cục xà bông cho Toru, có một dạo Shifumi không giữ liên lạc.

Rồi một hôm cô gọi điện hỏi thăm: “Có mẹ cậu ở nhà không?”

Hôm ấy mà mẹ mình không đi vắng thì chắc hẳn mình không thể ở đây cùng cô ấy như thế này.

“Cậu nói gì đi chứ!” Shifumi nói. Chiếc đồng hồ Rolex trang nhã vòng ôm lấy cái cổ tay mảnh khảnh của Shifumi.

“Nói gì là nói gì?”

“Gì cũng được, về trường học, về cuốn sách đang đọc hay đơn giản là những điều đang suy nghĩ chẳng hạn.”

“Chuyện học hành ở trường thì tôi nghĩ chắc cũng tốt nghiệp được thôi.” Nhấp một ngụm bia, Toru trả lời.

“Còn phía sau khu giảng đường có mấy khóm địa du đang nở.”

“Cậu thích hoa địa du?”

“Ừ, có thể nói là thích. Nhưng mấy hôm vừa rồi để ý thì nó đã khô cong tự lúc nào.”

“Trường cậu có rộng không?”

“Cũng không rộng lắm.” Toru trả lời rồi nói thêm rằng so với trường cấp Ba thì rộng hơn hẳn.

“VẬY À.” Shifumi nói, lơ đãng nhìn lên phía kệ rượu.

“Sách thì gần đây cũng ít khi đọc.” Toru tiếp tục trả lời thành thật, theo đúng những gì Shifumi hỏi.

“Còn điều đang nghĩ là ...”

Tôi muốn ngủ với chị!

“Là gì?” Shifumi quay sang, gương mặt cô ấy hoàn toàn để mặc.

“Là không có gì.”

Shifumi nhoẻn miệng cười.

“Phía sân sau trường cấp Một hồi xưa chị học, hoa tú cầu nở nhiều lắm.”

“Cấp một? Hơi xưa quá rồi nhỉ.”

Shifumi ngượng ngập, thò tay nghịch mấy cục đá trong ly.

“Trường đại học thì chị không sao nhớ được trong sân có những cây gì, dù chỉ là một loài thôi cũng chịu. Buồn cười nhỉ.”

“Vì chị không đi một mình bao giờ chứ sao?”

Toru buột miệng, tự cảm thấy bối rối với âm hưởng ghen tuông trong câu nói của mình.

“Ừ có khi thế thật!” Dường như Shifumi không nhận ra điều đó, cô thản nhiên thừa nhận.

Cả hai gọi thêm tuần rượu nữa, ngồi uống và im lặng hồi lâu.

“Cú điện thoại đó có thực là nhắm đến mẹ mình không nhỉ?”

“Dạ, chắc không có chuyện đấy đâu.” Toru trả lời.

Shifumi đọc tên và địa chỉ quán rồi như chợt nhớ ra điều gì và hỏi:

“Nhưng cậu đã được phép uống rượu chưa?”

Toru cứ nhớ mãi cái hồi cậu còn một dạ hai vâng khi nói chuyện với *chị Shifumi*. Đã thế, đến lúc ấy cậu vẫn chưa có nổi một mối tình vắt vai, nhưng đổi lại, có cửa hàng và có sự tự do.

Lúc đầu cậu không định chia sẻ với Koji nhưng rốt cuộc, chẳng hiểu thế nào lại lôi kéo gã vào.

“Nhất cậu rồi đấy.” Đối tượng của cậu là *người lớn cơ mà!*” Koji nói. “Được chiều chuộng thì cũng thích nhưng chẳng may bị ruồng bỏ thì cũng đừng có tự tử đấy nhé. Chắc là cô ta thèm khát một cơ thể trai tráng đay mà.”

Đúng thời kỳ đó, các vụ *gạ tình đối tiền* của nữ sinh trung học đang rùm beng ngoài xã hội. Trường cấp Ba Toru học có ít nữ sinh, hầu hết toàn các cô nàng con nhà gia giáo. Song nếu nhìn quanh phố, không ngoa khi nói rằng tất cả đám nữ sinh trung học đều mặc váy ngắn trên mức cần thiết, nổi bật lên cặp đùi to tướng được bao bọc trong đôi tất dày sụ.

“Tin thế quái nào được nhỉ!” Lẳng chiếc ba lô bằng vải ka ki lên vai, Koji nói trong lúc đi qua cửa soát vé. “Thế quái nào lại có những thằng già bị cái lũ đấy lừa phỉnh nhỉ?”

Đang tỏ ra bất bình bằng ngôn từ không mấy sạch sẽ, Koji chột thờ dài rồi thản nhiên nói:

“Tớ cũng muốn thử xem đàn bà có kinh nghiệm thế nào.”

Lẽ dĩ nhiên, giữa cậu và Shifumi không có mối liên quan nào về tiền bạc. Không thể đánh đồng với các vụ đồi trụy lấy tiền kia. Nó khác xa thực tế, nên điều Koji vừa nói chẳng khiến Toru phiền lòng.

Không một ai có thể hiểu những gì đã xảy ra giữa cậu và mẹ Shifumi.

“Mẹ của Yoshida thì sao?”

Thực lòng, Toru thấy đang lẽ phải ngăn Koji khi gã nói ra điều đó, nhưng cậu vẫn phụ họa:

“Được đấy chứ! Trông cũng hấp dẫn.”

Thời điểm đấy, Toru không tưởng tượng nổi, rằng việc cặp kè với mẹ của bạn học cùng lớp có thể trở thành hiện thực. Cho đến giờ cậu vẫn không coi cái hành động quái gở của Koji ra gì.

Hai năm trước.

Cuộc sống của Koji bắt đầu cô đặc như miếng mút jelly nhạt thếch. Toru cũng mặc kệ cho nó ra sao thì ra.

“Hôm nay vui quá! Lần sau mình đi ăn tối rồi thong thả nói chuyện nhé.” Uống cạn ly Vodka, Shifumi trả tiền, mỉm cười rồi đứng dậy nói.

“Không biết ngoài trời có mưa không.”

Bảy giờ ba mươi phút tối. Toru tự đưa ra kết luận rằng, Shifumi hẳn đã hẹn ăn tối với chồng tại một nhà hàng nào đó vào lúc tám giờ.

“Chị sẽ gọi cho cậu sau.” Shifumi nói rồi nhanh chóng rời khỏi quán.

Toru những tưởng sẽ được đi ăn cùng. Cậu mất hết hứng thú với ly bia uống dở, lơ đang nhìn quanh và chột nhận ra bụng mình đang trống rỗng khi thấy dòng chữ *Sandwich kẹp thịt bò rô ti* ở tấm bảng đen treo trên tường.

Từ khi nào nhỉ? Từ khi nào mình đã rơi vào trạng thái quên cả đói khát thế này.

Khách khứa bắt đầu đông. Đóa hoa cắm trong chiếc bình to tướng nhìn kẻ bị bỏ rơi Toru cười nhạt.

CHƯƠNG 2

Sau khi nghe trọn giờ học buổi sáng, Koji ra ghế đá sân trường ngồi chén sạch chiếc sandwich mua ở ngoài trong vòng năm phút. Một buổi trưa đẹp trời. Gã hầu như không ăn ở căng tin trong trường. Cứ ở bên cạnh lũ đàn độn là gạt lại cảm giác cái đàn độn ấy sẽ lây sang mình.

Hôm nay Koji không có giờ làm thêm, buổi chiều gã định chỉ học một tiết rồi đi chơi với Yuri, sau đó thì đã hẹn gặp Toru.

Vứt túi nylon và cốc giấy vào thùng rác, Koji bước vào nốt điện thoại công cộng. Gã rút một điều thuốc châm lửa trong khi tiếng nhạc chờ vang lên.

“Alô, Kawano xin nghe.” Giọng Kimiko trẻ trung, khác hẳn giọng của một người đã ba mươi lăm tuổi.

“Alô...”

Thế là đủ, không cần phải xưng tên.

“Koji đấy à? Kimiko mừng rỡ. “Chà, một ngày đẹp trời đây! Cậu đang ở đâu đấy?”

“Ở trường.”

Koji trả lời trong lúc mường tượng về đôi chân nhỏ nhắn xinh xắn của Kimiko.

“Vừa ăn trưa xong, tự dưng Koji lại muốn nghe thấy giọng chị...”

Koji rít một hơi thuốc, nheo mắt vì ánh nắng chói chang rồi nhả khói vào bầu trời xanh thẫm.

“Cậu nịnh tôi chứ gì?”

Kimiko dừng lại một chút, đầy ẩn ý.

“Ờ kìa, nói thật đấy.”

Koji thấy cái giọng trầm ấm và thẳng tưng của mình không đến tệ.

“Buổi tối thì không gọi điện được.” Gã tiếp tục đưa đẩy. “Mà chị cũng có chịu cho ai gặp đâu!”

Hashimoto đang tiến lại từ phía con đường trước tòa thư viện. Koji giơ một tay lên chào.

“Thôi nào.” Giọng Kimiko cất lên vội vã. “Tôi cũng muốn gặp cậu lắm chứ. Cứ có thời gian là tôi lại nhớ đến cậu.”

Koji vút đầu lọc thuốc lá rồi lấy chân đi.

“Có thời gian?”

Hashimoto đã đứng ngay trước mặt.

“Koji thì lúc nào cũng nhớ chị.”

Gã không nói dối. Một khoảng yên lặng bao trùm. Gã thấy rõ phía bên kia đầu dây Kimiko đang xao động. Ước gì được lao đến và ôm chầm lấy cô ấy ngay bây giờ!

“Xin lỗi.” Gã tỏ vẻ hối lỗi. “Koji sẽ gọi lại sau nhé?”

Một ngày khá ấm, mặc dù đang là tháng Mười một. Mặc áo len mà đứng chỗ nắng là toát mồ hôi.

“Đang định hỏi xem liệu cậu có gọi lại cho tôi nữa không!”

Koji cười váng lên khiến Kimiko cũng khúc khích cười theo.

“Không phải bàn.” Gã nói rồi đập máy. Tiếng cười trong trẻo của Kimiko cứ quanh quẩn bên tai gã.

“Lúc nào cũng nhớ chị!” Hashimoto thì thào nhại lại. “Cậu cừ thật đấy!”

Suốt từ sáng đến giờ, Toru ngồi nghe đĩa nhạc Marie Frank, một ca sĩ người Đan Mạch, vô tình thấy ở cửa hàng hôm Chủ nhật tuần trước, cậu mua luôn sau khi nghe thử dù trước đã định mua một đĩa Hi-posi.

Một ngày nắng ráo và sáng khoái.

Chợt nhớ tới đôi giày, Toru bèn lôi ra đánh. Cậu ghét những chiếc giày bẩn thỉu vì nom chúng thật bần tướng. Ngoài hiên cửa, đôi giày cao gót làm bằng da cá sấu tuyệt đẹp của mẹ cậu đang nằm chỏng chơ. Đêm qua bà về muộn, giờ đã gần trưa mà vẫn chưa thấy ra khỏi phòng.

Hồi học cấp Một, có lần Toru đã sốc khi thấy ở trước cửa nhà một người bạn mà cậu đến chơi, đôi giày của mẹ người bạn đó, gót thấp màu nâu bạc phếch, vẹo vọ và xấu xí đến mức giật mình. Lúc ấy cậu đã tự hỏi rằng, mẹ mình sẽ buồn đến mức nào nếu bà phải xỏ chân vào đôi giày ấy. Mặc dù mẹ bạn cậu có vẻ là một người nhẹ nhàng, kiểu phụ nữ của gia đình.

Mẹ Toru là tổng biên tập một tạp chí phụ nữ. Cậu không biết cụ thể, chỉ chắc rằng lương của bà khá cao. Sau khi cha mẹ chia tay, nhờ khoản tiền nhà và tiền nuôi dưỡng cậu ăn học cho đến khi vào đại học được cha cậu chu cấp một năm hai lần, cộng với khoản tiền bồi dưỡng tổn thất tinh thần cũng không nhỏ, nên cuộc sống của hai mẹ con khá ổn thỏa.

Vì cha cậu vướng vào các mối quan hệ tình ái mà hai ông bà phải ly hôn, nhưng cậu cũng cảm thấy ái ngại cho chính ông.

Thi thoảng lắm Toru mới gặp cha, cậu không đặc biệt yêu thương song cũng không ghét bỏ. Ông là kiến trúc sư, hiện mở văn phòng thiết kế với người bạn. Ông có dáng người thấp nhỏ, nói năng hòa nhã, có sở thích đi câu. Nay ông đã đi bước nữa và có con riêng.

Hồi nhỏ, có lần ông đưa Toru tham gia một buổi cắm trại. Thời gian vào khoản hai năm sau khi hai ông bà mỗi người mỗi ngả. Mùa hè lắm muỗi nhiều kiến (Toru ghét mọi thể loại côn trùng), đêm hôm trước lại mưa khiến bàn chân lúc nào cũng ẩm ướt. Nhà vệ sinh ở đó chật chội và bẩn thỉu đến mức hễ đóng cửa vào là buồn nôn. Món Soda lạnh sền gai ốc, cá xiên nướng thì chẳng biết ăn phần nào, mà chỗ nào ăn được cũng nhạt như nước ốc. Nói chung, cắm trại là thứ không thích hợp với tính cách của Toru.

Toru không hiểu rõ cha mình là người như thế nào. Có gặp cũng chẳng có chuyện gì để nói, vả lại mẹ cậu cũng không hay kể lể gì. Ngay nhà mới của ông, cậu cũng khi mới xem qua ảnh.

Thế nhưng, cậu vẫn bái phục ông, người có ý định kết hôn với một phụ nữ như mẹ cậu, cưới xin rồi sống với nhau tận chín năm trời. Khác với vẻ bề ngoài, ông là một người ưa mạo hiểm. Cậu không hề thán phục, tán dương, thương cảm hay kính nể đối với sự mạo hiểm đó, song sâu thẳm trong lòng, kỳ thực cậu lại muốn tỏ ra kính trọng.

“Con về rồi đấy à, Toru?”

Có tiếng nói vang lên phía sau lưng, Toru quay lại đã thấy mẹ mình đứng đó trong bộ pyjama màu xanh. Ở nhà suốt chứ có đi đâu mà về, nghĩ vậy song cậu không buồn đĩnh chính. Sắc mặt mẹ cậu vào mỗi buổi sáng trong bạc nhược, tóc lại bù xù như tổ quạ.

“Pha cho mẹ cốc cà phê!” Bà nói rồi đi vào phòng tắm, bỏ lại sau lưng cả hành lang sức nức mùi nước hoa.

Toru vào bếp, đặt máy pha cà phê.

Tối nay cậu có hẹn với Koji. Trước đó chắc sẽ lên lớp nghe giảng một tiết. Cậu quyết như vậy sau khi đặt ý thích của mình và đơn vị học trình lên bản cân.

Cứ xong một cái là Yuri mặc ngay quần áo. Chưa từng phàn nàn nhưng mỗi lần như vậy, Koji lại cảm thấy ức chế đôi phần.

Nhưng gã nghĩ thà thế còn hơn là cứ rúc mãi vào nhau trên chiếc giường chật chội. Và lại, cũng có thể thái độ ấy của Yuri là biểu hiện cho một loại tâm lý nào đó như “Ngượng ngập” hay “thẹn thùng”.

“Mai tới đến cửa hàng chơi có được không?”

Yuri hỏi trong lúc đứng rửa đĩa bánh và cốc trà chanh uống trước khi lên giường ban này.

“Ngày mai á?” Koji vùng dậy, gã vừa mặc đồ lót vừa đáp. “Bất cứ lúc nào cậu thích!”

Bốn giờ rưỡi. Sắp đến giờ Koji phải đi, gã có hẹn với Toru vào lúc sáu giờ.

Hôm nay gã có ba dự định, gọi điện cho Kimiko, lên giường với Yuri và gặp Toru, trong đó, mục thứ ba là điều gã mong chờ nhất. Từ sau kỳ nghỉ hè, gã mới có cơ hội gặp lại Toru.

“Tuyệt, cậu lại pha *món* ấy cho tớ nhé.” Yuri thích thú nói.

Cửa hàng ở đây là quán bi-a nơi gã làm thêm, còn *món* ấy là loại cocktail lemonade mà gã pha riêng cho Yuri.

“Nhưng đừng có đên một mình, tớ không đưa về được đâu,”

“Không sao.”

Rửa bát đĩa cốc chén xong, Yuri rút khăn mùi xoa của mình ra lau tay.

“Tính cậu hay lo lắng nhỉ.”

Cô còn ngây thơ lắm cô ạ. Gã nghĩ thầm trong bụng nhưng không nói ra. Gã thay áo phông, quần jean, mặc áo khoác rồi thúc giục: “Đi thôi.”

Lâu lắm gã mới lại mò đến Shibuya.

Trường đại học nằm trên tuyến tàu điện Trung tâm nên các cuộc nhậu nhẹt thường là ở Kichijo-ji, không thì Shinjuku. Cái nơi ồn ào vô vị như Shibuya, gã chẳng thể nào quen. Qua ngã tư theo lối dành cho khách bộ hành, gã rảo bước đến chỗ hẹn.

“Cho tớ gửi lời hỏi thăm ông bạn vàng của cậu nhé!” Yuri nói đi mua sắm nên cả hai chia tay nhau tại Kichijo-ji.

Bạn vàng. Gã bắt đầu thân với Toru từ năm lớp mười một. Toru có dáng vẻ một người không bao giờ coi thường người khác, điều đó hoàn toàn trái ngược với gã, một kẻ dễ dàng quen thân với bất kỳ ai nhưng trong lòng thì chẳng coi họ ra gì. Có điều, Toru là kẻ khó gần. Buổi trưa thường đọc sách một mình. Lúc đầu gã nghĩ Toru làm bộ để mồi lũ con gái, nhưng lũ con gái thì nào có thích gì sách vở, hơn nữa, bản thân gã cũng hiểu rõ điều đó.

Toru sống cùng mẹ, lần đầu tiên đến chơi nhà, gã không khỏi ngạc nhiên vì nội thất trong nhà quá tinh tế. Cảm tưởng không có gì là thừa thãi. Bản thân gã lúc đó đang sống cùng gia đình, nhà gã cũng không thuộc loại thiếu tiền bạc, nhưng khái niệm nhà đối với gã là một không gian tập pí lù những thứ vớ vẩn, nào là bộ đồ chơi golf và cúp đủ loại của cha gã, nào là đệm ghế theo kiểu Pháp mà mẹ gã mê mẩn.

Thuộc tốp người khó gần nhưng Toru không từ chối Koji. Trước kia, gã rủ đi học bằng lái xe, Toru đã từ chối nhưng sau đấy thì tình hình khá khấm hơn, cứ gọi là có mặt, ngay cả những lần vụng về bám đuôi lũ con gái sau giờ học.

Gã có điểm chung với Toru. Đó là tính cẩn trọng và không bị cuốn theo số đông. Ít nhất gã cho là như vậy.

Ngoài ra là phụ nữ có kinh nghiệm.

Cả hai đều tự cho rằng mình hợp với tốp ấy. Nhớ lại giọng cười của Kimiko, gã thấy phụ nữ lớn tuổi thật hồn nhiên.

Có điều, mọi thứ mình làm đều có tính toán, đấy chính là sự khác biệt mang tính quyết định. Gã chắc mẩm, rồi bước vào thang máy.

Người đầu tiên của gã là Atsuko.

Cho đến giờ gã vẫn ân hận rằng mình đã làm một điều tồi tệ không chỉ đối với cô ấy mà còn với cả Yoshida.

“Tớ chỉ thấy thương cho bố tớ!”

Giọng nói của Yoshida đầy trách cứ song những gì hiển hiện trong mắt cô không phải vậy, mà đó là sự đốn đau. Ánh mắt nhuộm màu đốn đau và buồn bã.

Sau vụ đó, Koji quyết định không dậy đưa đến đàn bà đã có con nữa, dù chỉ một lần.

Cửa thang máy mở khi đến tầng ba. Gã đến muộn năm phút. Toru đang uống bia và ngồi chờ. Giờ này khách vẫn còn thưa thớt.

“Trông phong độ đấy.”

Kéo ghế ngồi xuống phía đối diện, gã lên tiếng. Toru vừa đưa ra quyển thực đơn, gã liền kê rằng bụng đang sôi sùng sục vì buổi trưa lót dạ mỗi cái bánh sandwich. Với chiếc khăn ăn vừa được mang đến, gã lau tay rồi xem thực đơn, đoạn gọi bia, cánh gà, đậu phụ và thịt bò nướng.

Về chiều cao, Toru hơn gã những bốn xăng ti mét. Mặc dầu vậy, trong mắt Toru, gã bạn vàng ngồi trước mặt cứ như phát tướng lên sau mỗi lần gặp. Có những người mà dù ở ngay bên cạnh, cậu cũng không hề nhận thấy, nhưng với Koji thì ngược lại, chỉ cần thoáng qua là biết.

“Một thứ cảm giác hiện hữu chẳng?”

Toru nhận ra rằng, cậu đang sẫm soi Koji như thể đó là em trai mình.

“Cái gì?”

Koji uống ngon lành ly bia vừa được mang đến, rồi nhanh chóng chìa đĩa gắp đồ ăn khai vị.

“Cái phom người cậu ý.”

“Phom người tớ làm sao?”

“Cứ ở bên cạnh là tớ lại thấy bồn chồn.”

“Cậu nói tớ chẳng hiểu gì cả!” Mặt Koji tỏ vẻ ngơ ngác.

“Không có gì, cậu cũng không cần hiểu.”

Toru quý mến Koji một cách vô điều kiện. Đơn giản là quý mến. Bất kể ưu điểm hay nhược điểm của gã.

Ví dụ như chiếc đồng hồ đeo tay màu bạc hiệu Cartier chẳng hạn. Gã nói là mua bằng tiền làm người mẫu vẽ tranh. Nếu là Toru, cậu sẽ chẳng bao

giờ mua cái đồng hồ loại ấy. Thú vui chẳng lấy gì làm hay ho mà đắt là chắc rồi.

Hay thứ keo vuốt tóc Koji dùng từ hồi cấp Ba cũng vậy. Với Toru, cậu chỉ thấy nó hôi rình.

Đã có lần Shifumi nói rằng, con người ta hấp dẫn nhau có lẽ do trường sinh học.

“Hơn cả tính cách hay dung mạo, cái hấp dẫn đầu tiên chính là cái trường sinh học tỏa ra xung quanh người ấy. Bản năng của các loài động vật là thế và chị tin là như vậy.”

Trong mắt cậu, Shifumi là người sống rất bản năng. Cậu luôn cảm thấy khốn đốn với thứ năng lượng và luồng sinh khí mà cậu không có ấy.

Koji đang kể về Hashimoto. Tên của *thằng hay ho* mà gần đây gã nhắc đến.

“Cái thằng ì à ì ục, đến nhà người khác rồi dán mắt vào tivi. Tớ bảo để giới thiệu cho em nào đó mà nó cũng không hào hứng.”

Xem chừng Koji khá thích Hashimoto.

“Mười chín tuổi mà nói không thích phụ nữ thì quá lập dị.”

Cả hai đã chén sạch đồ ăn, phân vân không biết có nên kết thúc bằng một bát udon không.

“Nhưng mê phụ nữ đến mức như cậu thì cũng là lập dị.”

“Vớ vẩn.” Koji nhếch miệng cười. “Tớ chẳng thích bị một kẻ lụy tình từ khi mới mười bảy tuổi nói tớ thế đâu.”

Có thể Koji thấy mình như vậy, Toru lặng thinh không đáp.

“Giá mà hôm nào được gặp chị Shifumi của cậu nhỉ.”

Shifumi, cái tên được nói ra từ miệng người khác khiến Toru thấy như một ai đó hoàn toàn xa lạ. Dường như không có một mối liên hệ nào với cái cô Shifumi mà cậu biết.

“Để xem hôm nào.”

Cậu đáp gọn lỏn rồi kêu phục vụ ra gọi udon.

“Gọi cho tớ một bát.”

Koji nói. Sau đó cả hai ngồi ăn mà không ai nói năng câu gì.

Bên ngoài, trời lạnh cóng. Con phố rực sáng đèn nê ông nhưng từ đó vẫn có thể nhìn thấy các vì sao. Giữa Toru và Koji không tồn tại khái niệm đi chơi tăng hai. Nếu đi cùng hội đồng người thì cả hai cũng sẵn sàng quậy tới bến, nhưng chẳng hiểu sao, chỉ có hai người thì lại không.

“Trước tết lại gặp nhau tí nhi?” Koji lên tiếng.

“Ừ.”

Toru ừ vì rằng cậu có ý định đó thật, song câu trả lời ấy lại khiến Koji thấy ấm ức.

“Sao cậu hờ hững thế nhỉ?” Gã lớn tiếng. “Mỗi tháng gặp nhau một lần đi.”

“Cậu bận suốt còn gì, hết làm thêm lại đủ thứ khác nữa.” Toru cười nhăn nhó.

Koji vẫn bận rộn ngay từ hồi cấp Ba.

“Bận chứ sao.” Koji ưỡn ngực nói cứng. “Nhưng tớ sẽ thu xếp thời gian, đặc biệt là cho những việc cần thiết.”

Tự dưng Toru thấy niềm hạnh phúc trào dâng trong lòng.

“Tớ thì rồi thôi.” Cậu nói trong lúc hòa mình giữa đám đông. “Lúc nào cũng được. Kể cả ngày mai!”

Một khu phố đông đúc. Dòng người tan sở lẫn học sinh cấp Ba ào ra đường tạo thành dòng chảy bất tận. Toru thích khu Shibuya còn Shifumi lại thích Aoyama. Với Toru, Shibuya là nơi để thư giãn.

“Làm gì mà cứ hết từ cực này sang cực nọ thế. Mai tớ bận rồi, không thu xếp được.”

“Tớ biết thế.”

Làn gió thổi trong đêm thật ngọt, Toru thấy nó nhẹ nhàng ngấm sâu vào tận phổi.

Chín rưỡi Toru mới về đến nhà. Mẹ cậu vẫn chưa về. Cậu uống một ly nước rồi đi tắm.

Cậu phân vân không biết có nên gọi điện cho Shifumi không. Dạo này thì có thể gọi bất cứ lúc nào. Gọi đến di động nên chắc chắn không có ai khác ngoài chủ nhân bắt máy, còn không tiện nghe thì bấm từ chối cuộc gọi

là xong. Chẳng hạn đang bàn chuyện kinh doanh, đang ngủ, hay chồng đang bên cạnh, đó là những lúc bất tiện.

Nghe Shifumi nói đêm nào chồng cô ấy cũng đi ngủ.

“Cả hai đều có công việc riêng của mình nên ít có thời gian dành cho nhau.” Shifumi giải thích. “Hiếm khi vợ chồng ăn cùng nhau, chị lại không thạo nấu nướng.”

Toru nhớ lại căn hộ của Shifumi mà cậu đã đến đôi lần. Ở phòng khách có bày một bức tượng Quan Âm.

“Đẹp đấy chứ?”

Bức tượng Quan Âm chìa ra bốn cánh tay thanh thoát, phản chiếu ánh sáng phân tán màu vàng đậm, Shifumi đã chọn vì cô cho rằng nó gợi cảm giác bình yên. Họ thường uống cùng nhau thứ Vodka mà Shifumi yêu thích ở căn phòng đó chẳng? Và kể cho nhau nghe những chuyện xảy ra hàng ngày? Rồi cùng nhau nghe nhạc? Billy Joel là ca sĩ yêu thích của cô ấy.

Toru quyết định đi ngủ luôn. Điện thoại để ngày mai, vì lúc nào cũng được.

CHƯƠNG 3

“Cỗ vũ bóng rổ?”

Gắp một đoạn măng tây nướng kèm trứng ốp la lòng đào – món khai vị bất di bất dịch của Shifumi mỗi khi đến nhà hàng này – cô thích thú hỏi.

“Cậu có thích đâu?”

Bên ngoài cửa kính, mấy chùm cây treo đèn trang trí đang nhấp nháy.

“Được rú thì đi thôi.” Toru trả lời nhăm nhắng. “Nhân đang rồi rã.”

Shifumi khẽ gật đầu rồi nhìn Toru không chớp mắt.

Cậu vừa kể cho Shifumi chuyện hôm qua đi xem trận đấu của câu lạc bộ bóng rổ với mấy người bạn cùng lớp đại học. Một trận đấu buồn tẻ. Vòng một giải có hai lượt đấu vào buổi sáng và buổi chiều. Trường cậu đã thắng trận buổi sáng. Toru dõi ánh mắt ra tận ngoài khung cửa sổ dù nó nằm ở vị trí cao đến mức qua đấy chỉ nhìn thấy những cành cây in trên nền trời xanh thẫm.

“Thế hôm qua, thứ Bảy, chị Shifumi làm gì?”

Nhấp một ngụm rượu vang, Toru hỏi.

“Loanh quanh ở cửa hàng thôi.” Shifumi đáp Ngón trỏ của cô ấy đeo một chiếc nhẫn to màu đỏ. Đẹp nhưng thật trẻ con, Toru nghĩ, tay cô ấy nhỏ nhắn mà đeo chiếc nhẫn to đến thế.

Shifumi ăn rất ít. Thường cô chỉ ăn một đĩa món chính, lèn nốt phần còn lại vào bụng là công việc của Toru.

“Này, cậu nói chuyện gì nữa đi.” Shifumi đề nghị, lời đề nghị thường thấy mỗi khi ở bên Toru. “Cái cách cậu nói chuyện thật dễ thương, toàn những lời hay ý đẹp.”

“Lời hay ý đẹp?” Toru hỏi lại.

“Thật lòng, và đáng tin cậy.” Shifumi đáp.

“Cậu nói chuyện gì nữa đi.” Cậu nói ấy hai năm trước Shifumi đã từng nói vào cái ngày hai người gặp riêng nhau lần đầu tiên, hôm cậu được mời thay mẹ đến uống rượu tại một quán bar có ánh đèn mờ ảo.

“Cậu tiễn chị về nhà đi chứ, rồi chị sẽ gọi taxi cho cậu.” Rồi cả hai rảo bước về tận khu căn hộ của Shifumi.

“Cho chị nắm tay cậu nhé? Chị ghét người đàn ông nào không nắm tay chị.” Shifumi làm bộ trong lúc đi, rồi gọi điện kêu taxi đến. Về đến nhà Shifumi, chiếc taxi đã chờ sẵn, và cậu vẫn bị tổng vào băng ghế sau cùng với tờ mười ngàn yên. Phải nửa năm sau đó cậu mới được đặt chân vào phòng khách, nơi có đặt bức tượng Quan Âm, và phòng ngủ nơi có chiếc bàn làm bằng gỗ gụ, một không gian được trang hoàng bởi màu xanh xen lẫn màu nâu.

Cái ngày ấy hai năm trước, Shifumi đã bước vào cuộc đời Toru. Dù trước đó, cậu chưa từng muốn vậy.

Vừa xử lý nốt món thịt ngỗng với nước sốt ngọt, Toru vừa kể cho Shifumi nghe về Koji. Cậu kể hôm gặp gã ở Shibuya, và nhiều chuyện khác nữa. Shifumi ghi nhớ hết và luôn tỏ ra thích thú nghe câu chuyện về người bạn chung của hai người. Không những vậy, cứ băng đi là cô lại nhớ.

“Mặt cậu Koji có giống như loài vượn người không?”

Shifumi thình lình buột miệng.

“Vượn người? Không, giống thế nào được. Mặt cậu ta xương xẩu lắm.” Toru lúng túng đáp.

“Ồ, thế không giống à?” Shifumi nói, rút ra một điều thuốc, châm lửa rồi bụm miệng cười, phả khói sang bên cạnh. “Thế mà chị cứ tưởng tượng thành vượn người mới chết chứ, lần nào chị cũng nghĩ vậy.

“Quả này hay đây! Phải bảo cậu ta thế mới được.” Toru hồ hởi. Gã Koji kia nhất định sẽ phát điên lên cho mà xem.

Người phục vụ đến mời chọn đồ tráng miệng và Shifumi khẽ lắc đầu từ chối.

“Cà phê mình sẽ uống ở nhà!” Cô quyết định. Shifumi luôn là như vậy, mọi thứ phải rành mạch rõ ràng.

Về nguyên tắc, nhân viên không được phép chơi ngay cả khi không có khách. Koji nghĩ đó là điều hiển nhiên. Bảy rưỡi tối, khách khứa đồng loạt rút hết, trong phút chốc cửa hàng trở nên vắng lặng.

Quán bi-a là một nơi rất thú vị. Hầu như không có kẻ kém cỏi nào đến đây chơi. Kể cả nhóm học sinh hay những cặp trung niên, mọi người đều

chọc rôm rốp.

Ban ngày, gã đã ngủ với Kimiko. Đó là một cuộc mây mưa kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ tại nơi đại loại gọi là khách sạn tình yêu hay lâu đài tình ái. Kể từ mùa hè năm mười sáu tuổi, khi trải qua kinh nghiệm đầu đời, cho đến giờ gã đã ngủ với tám người. Trong số đó, Kimiko là tuyệt vời hơn cả. Không gì có thể so sánh bằng. Gã không rõ đó là do hợp nhau hay kỹ năng của Kimiko hoàn hảo, chỉ biết rằng gã đã rúng động. Rúng động, chỉ có hai từ ấy mới diễn tả chính xác cảm xúc của gã.

Kimiko đam mê tất thảy những gì thuộc về nữ công gia chánh. Cô vẫn lướt trên chiếc xe Fiat Panda màu đỏ đến trung tâm học những bốn buổi một tuần.

Fiat Panda, Koji cười thầm nhớ lại. Chính chiếc xe màu đỏ đó đã tạo cơ hội đầu tiên cho hai người gặp gỡ. Bảy tháng trước, gã làm thêm tại bãi đỗ xe rộng thênh thang của một khu chuyên tổ chức sự kiện, nhận trách nhiệm hướng dẫn xe vào các vị trí cụ thể như E8 hay C6 theo đúng hiệu lệnh qua điện đàm của một người khác ngồi ở trạm gác.

Vị trí đỗ xe của Kimiko nằm tít trong góc. Cô loay hoay mãi vì ngay phía trước là một chiếc xe to tướng khác. Đánh lái mấy lần song chỉ biết ngồi trong xe bất lực. Sau cùng, cô đành mở cửa xe rồi nhờ vả với giọng điệu không lấy gì làm dễ chịu cho lắm.

“Cậu gì ơi, đánh xe giúp tôi có được không?”

“Xin lỗi, đó không phải công việc của tôi.” Koji từ chối.

Ngay từ ban đầu gã được dặn không được phép lái xe thay khách.

“Xin cậu đấy.” Kimiko giơ một tay lên ra vẻ van vỉ. “Tôi đỗ xe tệ lắm.”

Tôi đâu cần biết chuyện đấy, thôi đi bà chị!

“Chẳng may tôi mà va quệt với xe bên cạnh thì kiểu gì chả liên đới đến cậu, đúng không?”

“Rất tiếc là không.”

Gã nói cứng. Mặt Kimiko buồn thiu.

“Thôi được rồi,” cậu nói sau khi dùng điện đàm trao đổi với người bảo vệ và nhận lệnh được phép đỗ xe hộ.

“Công tôi làm đất lắm đấy.” Vừa đánh xe, Koji vừa nói. “Chẳng ai làm không công bao giờ đâu.”

Việc tán tỉnh phụ nữ có chồng thật dễ. Từ bấy giờ gã vẫn cho phụ nữ là như vậy. Họ luôn khát khao, những niềm vui thầm kín, tách biệt khỏi cuộc sống thường ngày. Gã thuộc lòng những gì Kimiko đang theo học. Kimiko nói rằng, cả cắm hoa và trà đạo cô đều đã học với khả năng cao nhất có thể. Hiện tại đang mê mẩn với điệu nhảy Flamenco. Ngoài ra còn học nấu ăn, học tiếng pháp, và hôm nay là Yoga.

Lớp Yoga nằm ở Ebisu nên cả hai vào khách sạn gần đấy.

Kimiko mặc đồ lót đen. Cô gầy đến mức mỗi khi ôm, Koji thấy như chạm vào đến tận xương sườn, song cô luôn tự hào rằng đó là thành quả mà điệu Flamenco đã đem lại. Chân tay Kimiko dẻo dai với những múi cơ nhỏ xinh xắn, trái ngược là bàn tay khá to bản mà cô bảo nó khiến cô cảm thấy tự ti từ hồi nhỏ.

Koji thích bàn tay ấy. Nó ấm khi ở trên giường dù bình thường thì lạnh giá. Nó vuốt ve làn da cậu bằng những chuyển động tinh quái. Và nó mang đến cho gã cảm giác ngọt ngào cháy bỏng mỗi khi nó trườn xuống phía dưới, mơn trớn dịu dàng.

Thi thoảng, gã lại rên rỉ xem cô muốn như thế nào thì hơn. Và từ phía dưới, Kimiko chỉ ngẩng đầu lên bảo: “Trật tự!”

Cơ thể Kimiko nhạy cảm đến lạ thường, nó đón nhận từng cử động của gã với niềm hạnh phúc lớn lao. Một hơi thở nhẹ phả vào làn da cũng đủ khiến cô run rẩy. Song, nụ hôn có nồng nhiệt đến đâu cũng vẫn làn chưa đủ. Kimiko quặp chặt lấy gã, rồi xoay người, áp cả hai bàn tay lên má gã như muốn đòi hỏi nhiều hơn thế. Cho hai thân thể hòa quyện vào nhau.

Kimiko là người dạy cho gã hiểu rằng, cụm từ “liên tu bất tận” không chỉ dùng trong những cuộc cãi vã.

Những cuộc ái ân với Kimiko tưởng chừng không có hồi kết. Nó như những con sóng đang khát khao xô bờ, cuộn trào cho đến khi Kimiko rên rỉ thảm thiết chấp nhận phần thua về mình.

Với Koji, khi trò chuyện bình thường, giả dụ như với Yuri thì gã buộc phải nghĩ về Yuri. Muốn nghĩ đến các cô gái dễ thương khác cũng không

được, dấu sao Yuri là Yuri nên gã không gặp phải vấn đề gì to tát. (Mắt Yuri long lanh mỗi khi trò chuyện, giọng điệu pha chút nũng nịu như khiến cô tư duy linh hoạt hơn, và ngôn từ cứ thế ào ra theo những hướng gã không thể tưởng tượng nổi.) Nhưng, nếu là tình dục thì với Yuri cũng giống bao cô gái dễ thương khác. Còn với Kimiko là một sự khác biệt. Gã nghiệm rằng, đó là thứ chỉ có thể hình thành giữa gã và Kimiko. Những xúc cảm chỉ có hai người mới tạo ra được.

“Ham học thế.”

Tiếng nói của cậu bạn đồng nghiệp kéo Koji trở về thực tại. Gã chẳng hề để mắt tới cuốn Luật thương mại – môn sẽ thi vào tuần sau – đang mở ra đặt trên đui.

“Này, sắp đến giờ khách đến rồi đấy.”

“Ừ nhỉ.”

Quán bi-a nằm giữa khu phố vẫn vắng vẻ, vài nhân viên mặc đồng phục màu đen đang đứng tựa vào quầy bar tán gẫu.

Giữa đêm khuya, mẹ Toru say khướt trở về lúc cậu đang ngồi đọc sách.

“Này chị Yoko, về đến nhà chị rồi đấy.”

“Giày kìa, cởi giày ra đã chị Yoko.”

“Khổ chưa kìa.”

Tiếng phụ nữ lao xao.

Toru tặc lưỡi đứng dậy. Cậu nghe tiếng bước chân lên phòng, tiếng loẹt quẹt dưới sàn bếp.

“Dạ, làm phiền các cô quá ạ.” Koji ra hành lang chào. Mẹ cậu đang đứng ôm chậu rửa trong bếp.

“Toru đấy à, con đi đâu mãi thế.” Bà quay lại, giọng có phần cáu kỉnh.

“Cái gì mà đi đâu chứ, vừa gặp buổi sáng đấy thôi.”

Cậu vào bếp, lấy chai nước khoáng trong tủ lạnh rót ra cốc.

“Say quá.” Bà thều thào.

“Nhìn là đủ biết rồi.”

Trong lúc đó, đám phụ nữ vẫn huyền nào đằng sau lưng. Nào là chị Yoko có con trai thật tâm lý. Nào là căn nhà này thật tuyệt vời làm sao. Da dẻ họ

bóng nhảy lên vì rượu. Những cặp môi buộc người ta phải nghĩ rằng trước đó đã được bôi chất lên dày cộp - chắc chắn là quá mức cần thiết – nhoe nhoét vì đồ ăn thức uống. Mùi các loại nước hoa quyện lẫn với mùi cơ thể họ.

Mẹ cậu muốn cho cậu biết phụ nữ tuổi trung niên là như thế nào khi Toru băng quơ nói rằng thích họ.

“Mẹ uống mấy chai thế?”

Bà thích uống rượu vang, thậm chí tuyên bố thẳng thừng rằng đời này mà thiếu rượu vang thì chết đi còn hơn.

“Xin lỗi các cô. Làm phiền các cô quá.”

Quay sang phía mấy bà sồn sồn, Toru nói. Ý rằng: “Này, các mợ về đi cho tôi nhờ!” Song cậu không biết phải diễn đạt làm sao cho họ hiểu.

“Cái lũ ở đại học đúng là bọn sống gấp.”

Koji phàn nàn qua điện thoại. Một buổi trưa trời trong xanh, ánh nắng ngập tràn khắp phòng khách nhà Toru.

“Lúc nào chúng nó cũng nghĩ rằng, nếu không phải bây giờ thì chẳng bao giờ có thể vui vẻ được.”

Cậu thích Koji từ xưa với những phát ngôn kiểu như vậy. Những phát ngôn đầy cảm xúc. Gã sẵn sàng đau tim thực sự với những chuyện của người dưng nước lã.

“Biết làm sao, đời nó thế.” Toru cười đáp.” Cũng có người nọ người kia.”

Cậu liên tưởng đến gương mặt của vài người bạn, trong đó có thằng sáng sáng vẫn nhảy dây tập thể dục, thẳng lại không thể ăn trưa nếu thiếu bọn con gái ngồi cùng.

“Ai chẳng biết thế.”

“Đẹp ba cái chuyện ấy đi, gần đây cậu thế nào?”

Toru nhìn đồng hồ. Ba giờ bốn mươi phút chiều. Sắp đến giờ Shifumi gọi điện.

“Tớ cũng khá tất bật. Tớ xin làm thêm một chỗ nữa vào kỳ nghỉ đông.”

“Hay đấy, việc gì thế?”

Vừa rồi, Shifumi có khuyên cậu thi thoảng nên nghe nhạc, cô ấy còn kể rằng con gái bạn cô ấy biết chơi đàn piano.

“Làm bộ phận nhà kho của một trung tâm thương mại.”

“Vất vả.”

Shifumi thích Bach. Đôi khi cậu cũng được nghe khi đến chơi.

“À, tuần trước tớ vừa đi trượt tuyết với Yuri.”

“Thế cơ à.”

“Tuần sau tớ lại đi với hội ở chỗ làm thêm.”

“Thế nữa cơ à.”

“Mà cũng sắp đến kỳ Giáng sinh nữa, Ổi việc phải làm.”

Từ khi nào nhỉ? Từ khi nào mình cứ miên man nghĩ về Shifumi khi nói chuyện với Koji như thế này?

“Cậu thì sao? Đạo này bạn không?”

“Không,” Toru lại nhìn đồng hồ. Đã ba giờ bốn mươi lăm phút. “Tớ thì chẳng bận bịu gì lắm. Dù gì cũng đang giữa kỳ nghỉ đông.”

“Thế hằng ngày cậu làm cái gì?”

“... Đọc sách.”

Đọc sách là một trong những sở thích chung ít ỏi với Shifumi.

“À, gần đây có đi xem bóng rổ.”

“Bóng rổ á? Sao lại bóng rổ?”

“... Thì tớ được người ta mời đi.”

Mọi người vẫn thường truy hỏi lý do. Kẹp ống nghe trên cổ, Toru bật bếp đun nước.

“Đằng nào chẳng bị loại ngay vòng đầu.”

Trường Toru chưa bao giờ nổi danh về thể thao.

“Còn gì nữa nhỉ? À đúng rồi, tớ có đi dạy gia sư, tuần hai buổi, thế thôi.”

Cậu làm gia sư môn Tiếng Anh và Toán cho một nhóm học sinh cấp hai từ một năm trước.

“Cậu có vẻ rảnh rồi thế.”

“Ừ, cũng rảnh rồi.”

Toru dốc gói bột cà phê hòa tan ra cốc rồi châm nước sôi. Chẳng mấy chốc, mùi cà phê bốc lên thơm phức.

“Shifumi của cậu có khỏe không?”

“À...” Toru nhấp một ngụm cà phê. Lần thứ ba cậu lại liếc đồng hồ. Cậu không muốn nói về Shifumi, dẫu có nói thì Koji - kẻ chủ ý chọn phụ nữ tuổi trung niên và thích thích thú với điều đó – cũng chẳng thể nào hiểu nổi.

“Nói đi xem nào.” Koji nói. “Làm gì mà khó tính thế.”

Toru thấy ngọt ngào.

“Tớ không thích nói về cô ấy.”

“Tại sao?”

“Chẳng tại sao cả.”

Tình yêu không phải thứ ta có thể cầm cương mà là thứ ta đắm chìm trong đó.

Shifumi đã dạy cho cậu điều này. Một khi đã đắm chìm thì mọi thứ chấm dứt, chuyện thoát ra khó như lên trời.

“Thôi được, thôi được, không nói thì thôi,” Koji chán nản lâu bầu. “Tớ gọi sau vậy.”

“Ok.” Toru đáp rồi dập máy.

Sắp rồi. Bốn giờ chiều. Sắp đến giờ Shifumi gọi điện. Toru ngồi bó gối, chống cằm lên đầu gối, nhắm mắt đợi chờ.

Vừa dập máy xong, Koji đã lặn kèn ra giường.

“Tháp Tokyo?”

“Ừ, tớ thấy thích nó.”

Hồi trước, gã ôn thi khá chăm chỉ và đã đậu trường cấp Ba. Sau khi quen dần với việc đi tàu đến trường cũng như quen với các tiết học thì gã bắt đầu coi thường, rằng trường điểm mà chỉ thế thôi sao. Cũng từ dạo ấy, thi thoảng, gã lại đi về cùng Toru.

Mới đầu gã nghĩ Toru có vấn đề về đầu óc.

Với gã, nơi như Tháp Tokyo chỉ dành cho học sinh nhà quê leo lên trong những chuyến đi thăm quan trước khi ra trường. Năm nay cũng như thời gian trước đó, bản thân gã chưa một lần đi lên.

“Còn gì nữa không?” Lững thững lê đôi giày thể thao, gã hỏi tiếp: “Ngoài ra, cậu còn thích cái gì nữa?”

Toru nghĩ một lúc lâu rồi đáp: “Tớ chẳng thích thứ gì khác. Chẳng có gì khác mà tớ thích hay ghét đến mức đáng nói cả.”

Đúng là hâm hấp, Koji nghĩ lại và tự khẳng định thêm một lần nữa.

Toru bản tính hiền lành. Dường như chẳng thấy cậu ta bực dọc, mắng mỏ ai bao giờ, thậm chí ngược lại, cả khi vận may từ trên trời rơi xuống cũng không thấy cậu ta biểu lộ niềm vui tột đỉnh ra bên ngoài.

Koji vùng dậy, đi rửa mặt rồi lấy tay vuốt keo chỉnh lại kiểu tóc. Tối nay gã lại đi làm thêm ở quán bi-a. Muốn sống vui vẻ trên đời thì cần phải có tiền. Sống mà không vui vẻ thì cuộc đời chẳng nghĩa lý gì.

Koji soi gương. Một khuôn mặt đầy sức sống. Không tệ. Nước da ngăm đen, Không cần phải đến salon làm rám nắng. May nữa là mặt mũi cũng gọn gàng.

“Cậu yêu bản thân quá đấy.”

Gã có cảm giác như nghe thấy tiếng Kimiko. Đôi khi làm người khác phải phát rồ lên đấy.

Thình thoảng Kimiko lại nói những câu không lấy gì làm hoa mỹ. Cô còn bảo nếu gã cứ ở bên cạnh cô sẽ bị lấy mất, song điều đó chỉ làm Koji thích thu thêm.

Ta thà phụ người chứ không để người phụ ta, đó là điều bất di bất dịch.

Đứng trước gương, Koji hất cằm lên xuống, vuốt lại mấy lọn tóc trên đỉnh đầu.

“Hoàn hảo!” Gã tự đắc rồi với lấy chiếc áo, khoác lên người.

CHƯƠNG 4

Cha Toru vận quần vải nhung và áo len mặc bên ngoài sơ mi kẻ ca rô.

“Vào đại học vẫn đạt loại ưu chứ con?”

Ông hỏi rất kỳ cục.

“Rất tiếc là không bố ạ.” Toru đáp.

Mùi nước dùng dậy lên từ miếng củ cải Toru vừa dùng dưa xẻ làm đôi.

“Nhưng cũng không đến nỗi bị lưu ban.”

Họa hoằn lắm cậu mới gặp ông. Có gặp đi chẳng nữa thì cho tới thời điểm này, không những chưa bao giờ bàn luận về quá trình học hành, ông cũng chưa từng đề cập đến những chuyện riêng như có người yêu chưa, hay có bạn bè mới nào không. Cậu cũng chưa hề bóng gió xin tiền, thậm chí hai bố con cũng chưa ngồi uống rượu với nhau đến tận khuya bao giờ. Tuy nhiên, nếu ông nói muốn gặp ở đâu là cậu ra ngay. Lần này ông rủ cậu đi ăn Oden.

“Mẹ có khỏe không?” Ông hỏi như thường lệ.

“Vẫn khỏe ạ.” Toru trả lời như mọi khi. “Có vẻ bận, dạo này còn hay đi công tác.”

Cha Toru cười nhăn nhó khi nghe cậu kể thêm rằng bà vẫn thế, đợt vừa rồi lại say xỉn.

Không biết vợ hai của bố có nghiện rượu không nhỉ? Toru thầm nghĩ. Nghe nói bà ấy bằng tuổi, hiện đang làm việc tại thư viện. Có lẽ bà ấy là một người vợ tốt.

Thực ra Toru chẳng thấy điều ấy có liên quan gì đến mình. Cậu không muốn dính dáng đến. Bởi giờ đây cậu đã tìm thấy cuộc sống của riêng mình. Cái tôi khi ở cùng cha, cái tôi khi ở cùng mẹ và cái tôi khi ở cùng Koji là những cái tôi riêng lẻ. Có lẽ nó liên quan tới việc cậu phát hiện ra rằng những khoảng thời gian ở nhà và khi ở trường là hoàn toàn khác biệt. Và cả những phút giây bên Shifumi.

Lần đầu tiên Toru phát hiện ra một cái tôi của mình không thuộc hẳn về nơi nào. Cậu lấy làm thích thú và cho rằng đáng ra nó phải là cái tôi vốn có

của mình từ khi mới sinh ra. Hoàn toàn tự do và tràn trề hạnh phúc. Cái tôi ấy tồn tại được là nhờ có Shifumi.

Tuần trước cậu và Shifumi cùng đến dự buổi hòa nhạc của con gái một người bạn theo như lời cô ấy nói. Cô gái thướt tha trong bộ đầm dài màu xanh nước biển, chơi Chopin, Schuman và cả Liszt.

Suốt quãng thời gian nghe nhạc, lòng cậu như có lửa đốt, ngọn lửa âm ỉ cháy bên trong bộ vest được khen rất hợp ngay lúc gặp lại sảnh chờ, chỉ chực bùng thiêu đốt Shifumi.

Sánh vai bên Shifumi bước giữa dòng người tấp nập hướng đến quán bar sau khi kết thúc buổi hòa nhạc, cậu vẫn thấy trong mình ngập tràn tiếng piano. Đến tên bản nhạc cậu còn chẳng biết, vậy mà từng nốt nhạc vừa nghe như biến thành những thực thể sống động, trong vắt, nhảy múa khắp toàn thân. Đẹp đến mê hồn.

Cứ ở bên Shifumi, thế nào cậu cũng trở nên như vậy.

Giả dụ như khi ăn đồ Ý, từ đỉnh đầu đến từng ngón chân, thậm chí đến từng chân tơ kẽ tóc đều mang ý nghĩ về đồ ăn Ý. Vấn đề ở đây không phải là số lượng mà là ở độ thuần khiết.

Nếu là nghe nhạc, ngay lập tức âm nhạc dâng lên ngập tràn cơ thể, khiến cậu không thể nghĩ đến bất cứ một điều gì khác.

“Buổi biểu diễn thật tuyệt vời!” Shifumi nói. Đến lúc này Toru mới thực sự cảm nhận được. Cậu thấy hay không phải nhờ khả năng của nhạc công mà chính là nhờ Shifumi. Tự lúc nào Toru đã đưa mình trôi theo con sóng Shifumi.

“Koji gần đây thế nào?” Cha Toru hỏi.

Bạn của Toru, ông chỉ nhớ được đến vền vẹn hai người. Ngoài Toru là Tacchan cùng sống trong khu chung cư hồi còn học cấp Một. Bản thân Toru cũng chẳng nhớ gì nhiều hơn cha cậu nhớ.

“Vẫn khỏe ạ.”

Toru đáp giống như khi được hỏi về mẹ.

“Cậu ấy đi làm thêm đủ thứ, tự thân vận động.”

“Tự thân vận động à.”

Bó Toru nhắc lại có vẻ thích thú, ực một hơi cạn ly rượu rồi lại tự tay rót đầy.

“Cậu ta học chuyên ngành y?”

“Kinh tế ạ.”

“Chà, kinh tế cơ đấy.”

Cha Koji là bác sĩ đã khoa hành nghề độc lập. Anh cả Koji hơn cậu ta tám tuổi, hiện đã theo con đường của cha mình.

“Dạo này có hay gặp nó không?”

“Thi thoảng.”

Toru gắp một miếng trứng cho vào miệng. Từ xưa cậu đã biết cha cậu rất yêu quý bạn bè, từ những mối quan hệ hồi còn học đại học cho đến hội câu cá. Công ty hiện giờ cũng là hợp tác cùng với mấy chiến hữu. Về bản chất, ông là một người rất coi trọng tình bạn.

Câu chuyện như thế này trước kia luôn làm Toru chán ngán. Cậu húp món trứng còn đang nóng hôi hổi rồi chậm rãi thưởng thức vị bia trượt qua cổ họng. Bản thân Toru không phải là kẻ có nhiều bạn, nên từ nhỏ, cậu rất dị ứng khi có ai cứ nói xa nói gần về tầm quan trọng của tình bạn.

Tối nay, Toru không thấy bức bối chút nào. Tất nhiên cậu không có ý định kể về Shifumi, song Toru dám chắc rằng chính ý thức về Shifumi đã khiến cậu thấy lòng mình thanh thoi, thanh thoi với ý nghĩa cậu là một thực thể bình đẳng với cha cậu.

Rời quán bar sau khi làm vài y, cậu đi cùng Shifumi về đến tận nhà.

“Những nốt nhạc có còn nhảy múa trong cậu không đấy?”

“Chúng vẫn đang làm loạn ở đây này.” Toru đáp.

“VẬY THÌ KHÔNG CẦN NGHE NHẠC NỮA.” Shifumi cười.

Khoảng không trong căn phòng tĩnh lặng, phía ngoài là thành phố Tokyo về đêm trải rộng với muôn vàn ánh đèn lung linh. Shifumi bảo không có thói quen kéo rèm ngay cả ban đêm, đương nhiên ngoại trừ phòng ngủ.

“Lúc nào cậu muốn, chị sẽ gọi taxi cho cậu.”

Shifumi vừa dứt lời đã bị Toru khóa chặt môi.

Thanh toán xong, hai cha con Toru rời cửa hàng.

“Giờ sao? Con về luôn thôi chứ?”

“Vâng, con về thôi.”

Khu phố Ginza vào thời khắc tháng Mười hai. Dọc đường ra ga, cha Toru tạt vào máy bán tự động mua thuốc lá.

“Cho bố gửi lời hỏi thăm mẹ.”

“Vâng.”

Vào tận cửa soát vé, hai bố con mới chia tay.

Hồi cậu mới bắt đầu gặp riêng Shifumi, mẹ cậu đã từng cật vấn: “Này, con đang hẹn hò với Shifumi đấy hả?” Bà nói từ *hẹn hò* cứ như thể nắm rõ những gì ẩn chứa trong đó. Ngay cả việc gặp gỡ ở đâu, ăn gì và cậu lên taxi về từ chỗ nào.

“Shifumi khen con rất lịch lãm. Cô ấy cũng khá thú vị đấy chứ?”

Đó là lần duy nhất Toru thấy ấm ức với việc làm của Shifumi.

“Chị xin lỗi nhé.” Shifumi lúng túng mở lời khi hai người gặp lại nhau sau đó. “Nhưng giấu giếm thì cũng kỳ lắm.”

Toru yên lặng. Cậu chẳng nghĩ ra lý do gì để căn vặn, vả lại đó cũng là việc cực chẳng đã.

“Chẳng phải cứ giấu giếm mãi thì nghĩa là những gì mình đang làm là xấu xa ư?”

Quả vậy. Càng nghe Shifumi nói, cậu càng thấy việc nói ra là tất yếu.

“Cứ bảo mẹ cậu là thì thoảng mình gặp nhau thế thôi.”

Toru chẳng có lý do gì phản đối ý kiến đó.

Nếu là bây giờ, Toru thầm nghĩ trong lúc bước trên con dốc thoai thoải sau khi xuống ga Kamiya. Nếu là bây giờ đổ cô ấy dám báo cáo nhất cử nhất động như thế. Chẳng lẽ lại nói rằng thì thoảng em vẫn gặp cậu ấy, thì thoảng còn ngủ với cậu ấy nữa.

Đêm đông giá lạnh. Hơi thở phả ra những làn khói trắng. Leo lên giữa những con dốc này, ngoảnh lại là nhìn thấy tháp Tokyo, ngay chính diện. Trong đêm, dải đèn sáng chạy theo viền tháp khiến người xem ngỡ như bản thân nó đang tỏa sáng, sừng sững chĩa thẳng vào màn đêm.

Về nhà vẫn chưa thấy mẹ đâu, Toru đi tắm rồi lôi sữa tươi ra uống. Đó là đồ uống khoái khẩu của cậu, không cần cho đường mà uống vào vẫn cảm nhận được vị ngọt bù.

Hồi nhỏ, kể cả ở nhà lẫn khi đến trường đều được khuyến cáo nên uống sữa một cách thái quá, rằng uống nhiều sữa mới lớn lên được. Khi lớn lên rồi thì chẳng ai đảm động đến nữa, chẳng lẽ đó là do mọi người nghĩ mình đã đủ lớn rồi chẳng? Thế nên chẳng cần uống sữa nữa? Không hiểu sao, cậu cảm thấy việc này thật kỳ quái.

Đồng hồ chỉ mười một giờ ba mươi phút. Toru quyết định viết cho xong một bài báo cáo trong kỳ nghỉ mùa đông, cậu chui vào phòng và đóng cửa lại.

Đêm giao thừa, Toru loanh quanh trong phòng lúc chờ mẹ cậu sắp đặt mọi thứ. Cậu ngồi nghe Suzanne Vega và giở xem cuốn sách ảnh “Chân dung Đại Lục” về đất nước và con người Trung Quốc.

Cậu có cả thảy bốn tập sách ảnh. Một tập Shifumi gửi tặng còn ba tập là cậu tự mua, trong đó có hai tập mua tại chính cửa hàng của Shifumi, tập còn lại mua tại hiệu sách ngoại văn trong một lần đi chơi cùng.

Cả bốn cuốn Toru sở hữu cũng có mặt trên giá sách nhà Shifumi, thậm chí cậu nắm rõ vị trí của chúng ở đâu.

Một trong những sở thích của Shifumi là ngắm ảnh, theo như cô nói, ảnh thực hơn tranh vẽ.

Có lần Shifumi rủ cậu đi xem một triển lãm ảnh cá nhân. Một gallery khá nhỏ, hôm đó ngoài hai người, chỉ có đúng một khách vào xem. Có vẻ đã thân quen với tay nhiếp ảnh, Shifumi đặt hai tay lên vai lão ta, rướn người chạm má, chào hỏi như kiểu người ngoại quốc khiến lão ta hơi lúng túng dù vẫn khéo léo khẽ ôm lấy hai vai đáp lễ. Khoảnh khắc ấy, đột nhiên ngọn lửa ghen tuông trong Toru bùng cháy, nhưng không phải vì mối quan hệ hay sự đụng chạm giữa hai người, mà cậu phát ghen với tuổi tác của lão nhiếp ảnh gia ấy. Gầy gò, da sạm nắng, tóc hoa râm. Hẳn lão biết về một Shifumi mà mình chưa biết, và có lẽ vĩnh viễn không thể nào biết được. Ý nghĩ đó khiến Toru sôi máu.

“Toru!” Cậu nghe tiếng mẹ giục từ phía hành lang. “Đi thôi không muộn mất!”

Bốn hôm trước, Shifumi gọi điện báo tổ chức tiệc tiễn năm cũ vào đêm giao thừa và muốn mời cậu đến dự.

“Chị gửi thiệp mời cho mẹ cậu rồi đấy, mẹ cậu bảo chắc chắn sẽ đến. Trong thiệp có ghi mời cậu đi cùng, thế mẹ cậu có nói gì không?”

Toru ít nhiều không hài lòng với kiểu mời vòng vo ấy, song xét cho cùng cũng chẳng còn cách nào khác. Gặp được nhau mới là điều quan trọng nhất.

“Tối giao thừa?”

“Ừ, chị mời khoảng mười, mười lăm người bạn thân. Coi như bữa tiệc thân mật thôi. Hồi xưa năm nào cũng tổ chức nhưng dạo này cả chị lẫn Assano đều bận, lần tổ chức cuối cùng cách đây đã khá lâu rồi.”

Shifumi nói xem chừng hào hứng lắm.

Asano, là họ của chồng Shifumi. Đương nhiên, giờ Shifumi cũng mang họ ấy.

“Tôi đến có sao không nhỉ?” Toru tỏ vẻ ngần ngại.

“Chị mời cậu cơ mà.” Shifumi khẽ đáp.

Mẹ cậu chưa nói gì với cậu cả.

“Cậu cứ bảo mẹ cậu rằng chị mời là được thôi.”

“Ừ có lẽ vậy.” Toru đáp.

Xuống taxi, mẹ Toru đi trước, cậu bước theo sau. Cậu bị mẹ bắt ôm trên tay một bó hoa tươi khá lớn, màu đỏ thắm.

“Lát mẹ có việc phải về trước.” Bà nói khi bước vào thang máy.

“Con ở lại thì cũng đừng muộn quá đấy.”

Thang máy dừng lại khi lên đến tầng thượng.

“Kiểu gì mẹ cũng phải ghé qua nhà ở Suginami.”

Nhà ở Suginami là nhà ngoại Toru.

“Con biết rồi.” Toru trả lời.

Bữa tiệc thân mật đã bắt đầu. Shifumi vốn thích kiểu ánh sáng gián tiếp nên căn phòng chật ních người có cảm giác hơi mờ tối.

“Chị Yoko! Rất mừng chị đã đến.”

Shifumi chào mẹ Toru trước rồi quay sang cậu mỉm cười. Nụ cười ấy chỉ diễn ra trong một khoảnh khắc, vô cảm đến lạnh lùng. Toru thấy đó không

phải là Shifumi mà cậu hằng biết. Shifumi vẫn ôm bó hoa nhận từ tay cậu đi trò chuyện với những vị khách khác.

Căn phòng rộng rãi đã trở nên chật chội vì quá đông người. Trên quầy bar di động – nhà này không có cái gì được gọi là bàn – bày mấy chai rượu vang, cá hồi hun khói, với bánh ngọt và hoa quả. Toru buột miệng cười. Đúng là người ngại bếp núc. May là đã quá giờ bữa tối.

Cậu chỉ biết mặt đúng hai nhân viên nữ ở cửa hàng của Shifumi. Mẹ cậu cầm ly rượu vang, đứng trò chuyện rôm rả với mấy người cậu chưa từng gặp mặt.

Cậu muốn phân biệt mùi của căn phòng này. Thứ mùi đằm sau mùi nước hoa, hơi người, mùi hương tỏa ra từ những đóa hoa ly lớn cắm trong bình.

Chỉ thoáng qua cậu đã biết ai là Asano. Cậu đã từng xem ảnh, và lại trông Shifumi khác hẳn khi ở bên cạnh ông ta, lúc ghé tai thì thầm, khi lại nhờ cầm hộ ly rượu.

“Xin mời!” Một phụ nữ mang đến một ly rượu vang mời Toru.

“Cảm ơn chị!”

“Cậu là con trai chị Yoko đúng không?” Người phụ nữ đó nhoẻn miệng cười.

Đúng lúc ấy, bức tượng Quan Âm lọt vào tầm mắt Toru. Lúc nào nó cũng nổi bật, vậy mà hôm nay chìm ngấm giữa đám đông. Với bốn cánh tay thanh thoát, bức tượng ánh lên một màu vàng sẫm. Toru cảm giác nó là bằng hữu của mình.

Làm tí pho mát vậy, cậu nghĩ vậy và tiến đến gần phía quầy bày những chiếc đĩa lớn.

“Có phải cậu là Toru không nhỉ?”

Nghe gọi, quay lại cậu thấy Asano đứng đó. Ngạc nhiên nhưng không mấy may dao động, thậm chí cậu còn thấy mình điềm tĩnh lạ lùng.

“Vâng.” Toru trả lời.

“Xin tự giới thiệu, tôi là Asano.” Người đó lên tiếng. “Tôi có nghe Shifumi kể về cậu. Cảm ơn cậu thi thoảng đến chơi cho vợ tôi đỡ buồn.”

Asano vận quần jean, áo sơ mi xanh da trời, bên ngoài là chiếc áo khoác màu tím than. Không cao lắm song trông ông tỏ ra khá bệ vệ. Nghe nói ông

ta làm công việc gì đó liên quan đến quảng cáo.

“Cậu vẫn đang là sinh viên?”

“Vâng.” Toru trả lời, nhấp một ngụm rượu vang.

“Những chỗ thế này thật nhàm chán phải không?”

Toru im lặng, đó không phải là một câu hỏi.

“Nói vậy thôi, xin mời cậu cứ tự nhiên nhé!”

Assano khẽ nói với giọng lịch thiệp.

Shifumi vẫn đứng ở xa, cứ như thể không có ai là Toru tồn tại ở đây cả. Rõ ràng mọi thứ không thể nói là dễ chịu. Ba mươi phút sau, phát ngán với mọi đồ ăn thức uống, cậu lặng lẽ ra đứng tựa vào cửa sổ kính lạnh buốt. Nhưng cậu không thấy bữa tiệc này nhàm chán, đúng hơn là không có thì giờ để thấy nhàm chán.

Shifumi vẫn đang vui vẻ.

“Chị yêu cuộc sống này của chị.” Chẳng nhớ cô ấy đã nói thế khi nào. “Không hẳn là nó hạnh phúc đến nhường ấy, nhưng, hạnh phúc hay không cũng chẳng phải là điều gì quá to tát.”

Hạnh phúc hay không cũng chẳng phải là điều gì quá to tát. Thế có nghĩa là sao? Khi ấy Toru không hiểu, nhưng giờ đây cậu có cảm giác như đã vỡ lẽ. Nếu Shifumi có mang đến cho cậu điều bất hạnh nào thì nó cũng đáng giá hơn tất thảy những niềm hạnh phúc khác.

Mười một giờ năm mươi lăm phút. Mỗi người được mời một ly Champagne. Thời khắc giao thừa đã điểm. Tiếng nhạc tạm ngưng, radio được bật lên thay cho tiếng chuông báo thời gian. Mọi người đã no say. Toru đưa mắt tìm mẹ cậu để chắc rằng bà không quá say.

“Khỏe không?”

Giọng nói cậu vẫn hằng mong nhớ vang lên bên tai. Giọng nói đầy nhớ nhung và chất chứa bao điều bí ẩn... Tiếng đếm ngược thời gian bắt đầu.

“Chúc mừng năm mới!” Khắp nơi vang lên tiếng mọi người chúc tụng và cụng ly. Tiếng nhạc lại nổi lên, có tiếng nói của ai đó thật lạ lẫm.

Shifumi đến cụng ly với Toru trước tiên. Chỉ là một khoảnh khắc nhưng đúng là một niềm hạnh phúc chứ không phải bất cứ thứ gì khác bất chợt ào

đến, khiến Toru quên cả việc nhấp môi ly Champagne. Vậy là hai người lại có thêm một bí mật. Một bí mật nho nhỏ nhưng ngọt ngào.

Asano đang phát biểu gì đó, đại để là cảm ơn mọi người đã đến dự tiệc chia vui.

Chẳng hiểu tự lúc nào, Shifumi đã đứng kế bên chồng. Thản nhiên như thể cô vẫn ở đó ngay từ những phút ban đầu.

“Chúc mừng năm mới!” Mẹ cậu đi tới, khẽ nâng ly chúc mừng. Toru cũng đáp lại. Trong lúc ấy, cậu nhận ra niềm hạnh phúc vừa mới đây thôi đã không còn dấu vết.

CHƯƠNG 5

Kimiko đúng là đồ quý.

Koji nhủ thầm trong khi ngắm nghía cái hông thon nhỏ mà tròn trịa mịn màng đến mức khó tin của người đàn bà đang cười lên mình.

“Ở tư thế này nhìn thích quá.” Nhìn xuống Koji ở phía dưới, Kimiko nói. Nhìn từ dưới lên, gã cảm giác bầu ngực Kimiko vốn nhỏ bỗng trở nên đầy đặn hơn.

Kimiko đúng là đồ quý.

“Đúng một tiếng thôi đấy!”

Mới đây thôi, Kimiko vừa ra điều kiện như vậy với Koji. Ngay từ giữa lúc Koji đang làm tất cả những gì cô thích: chân lồng chân, một tay mân mê bầu vú, lưỡi mơn man vùng da tai rồi rút vào đó những lời có cánh.

Kimiko chậm chậm đặt thân mình lên người Koji. Sâu đến mức chạm cả xương cụt vào bụng gã. Gã thấy thật ấm áp làm sao.

“Cậu tuyệt lắm!” Giọng Kimiko hàm chứa một nụ cười. Đôi khi cô bật cười thành tiếng ngay khi ở trên giường, ấy là dấu hiệu của sự thỏa mãn.

“Này, cậu ra nhiều đến mức không còn chỗ chứa nổi rồi, chết mất”

Vén tóc ngẩng mặt lên, Kimiko nhìn gã chăm chú. Lúc làm chuyện ấy, chẳng mấy khi Kimiko nhắm mắt.

Gã vẫn rên lên như thường lệ xem cô muốn như thế nào thì hơn.

Kimiko đúng là đồ quý.

Đang sướng mê tơi thế này mà một tiếng nữa lại cuống lên đi về, cứ làm như là một người vợ mẫu mực không bằng.

“Chị là một người vợ mẫu mực chứ cậu tưởng à!”

Hình như có lần cô đã nói vậy. Có lẽ từ hồi chưa quen nhau được bao lâu tại một quán giải khát nào đó mà giá một cốc cà phê chỉ khoảng tám trăm yên.

“Chẳng phải tự kiêu đâu, với việc nhà thì chị là người hoàn hảo.”

Kimiko mặc quần jean và chiếc áo hai dây sặc sỡ.

“Hoàn hảo?”

“Chồng chị không bao giờ tự chọn caravat cho mình, đến lấy bia trong tủ lạnh ra cũng không nốt.”

“Chà, cứ như là ông tướng thế hả?”

Gã buông lời trêu chọc khiến Kimiko cười khúc khích.

“Không phải là ông tướng, mà là ông vô tích sự.”

“Sao lại vô tích sự...”

Trời nóng chảy mỡ. Gã chọn cà phê đã, còn Kimiko thì uống trà đá mà trông như pha toàn sữa.

“Không, không phải theo nghĩa xấu đâu nhé.”

“Tức là càng vô tích sự lại càng tốt?”

Kimiko gật đầu.

“Vì chị không muốn anh ấy động chân động tay vào bất cứ thứ gì.”

“Tức là cứ như con ong cần mẫn làm việc kiếm tiền là được chứ gì?”

Kimiko không trả lời, lơ đãng nhìn ra phía cửa sổ.

“Buộc anh ấy phải nghĩ rằng không có chị thì sẽ không làm nổi cái gì. Không có chị, anh ấy sẽ phải khốn đốn. Đơn giản thế thôi. Thế là thành ông vô tích sự ngay. Mà biết đâu trước kia đã thế rồi.”

Lúc ấy, chẳng hiểu sao càng nghe gã càng thấy thương hại Kimiko. Không cần biết thực tế ông ta có vô tích sự hay không nhưng trong lòng gã xót xa thay cho cô.

Đúng như lời hứa, cuộc vui tàn sau một giờ đồng hồ, cả hai rời khách sạn bằng xe của Kimiko, sau đó gã xuống ở ga Ebisu. Nhìn theo chiếc Fiat Panda màu đỏ lướt đi, Koji rút thuốc ra châm lửa.

Đạo này cả hai đều bận bịu nên một tháng rồi mới gặp được nhau. Gã cũng không biết đến bao giờ được gặp lại nữa. Tháng Hai. Bầu trời xanh ngắt mà không khí lạnh buốt đến cắt da cắt thịt.

Koji thích phụ nữ tuổi trung niên là có lý do của gã. Đó tuyệt nhiên không giống như những gì Toru từng đưa ra, là cơ thể đàn bà, là xông xênh vì họ có lắm tiền hơn lũ con gái bằng tuổi, là dễ gây chú ý khi đi cùng nhau, là không bị hỏi han truy xét xem tương lai rồi sẽ ra sao. Lý do thực sự đơn giản hơn thế rất nhiều.

Phụ nữ trung niên suy nghĩ rất hồn nhiên.

Gã đúc ra kết luận ấy trong mấy năm vừa qua. Thực tế thì gã cũng chỉ mới chơi bời với ba người, nhưng cứ nhìn là biết ngay, tỉ dụ như bà chị quen ở trung tâm thương mại chỗ làm thêm, hay chị dâu tương lai, rồi một cô có chồng ngay sát nhà, tóc nhuộm xanh nhuộm đỏ hay dẫn chó đi dạo. Phụ nữ càng lớn tuổi, suy nghĩ càng hồn nhiên.

Với Koji, có thể xem đó là điểm mấu chốt của mọi vấn đề. Có tuyệt diệu hơn sự hồn nhiên, bản tính sẵn có của đàn bà cơ chứ.

Atsuko là đối tượng hơn tuổi đầu tiên của gã. Thuộc mẫu phụ nữ của gia đình nên lần nào gặp, cô cũng thấp tha thấp thỏm. Cô với chồng và con gái, ba người sống tại một căn hộ có ban công tầng thượng, mua trả góp hai mươi năm.

Atsuko vóc người nhỏ nhắn, khuôn mặt phúc hậu, đẹp hơn cả con gái. Gã cứ ca tụng vẻ đẹp ấy là cô lại đỏ mặt thẹn thùng. Song, điều khiến Atsuko sung sướng nhất phải là ăn những món tự tay cô nấu. Atsuko rất thông thạo việc bếp núc. Nhưng thời điểm đó, cô hay phàn nàn rằng gần đây cả chồng lẫn con chẳng ai chịu ăn cơm nhà.

Với Atsuko, nhà cô là điểm hẹn duy nhất dù luôn phải nghe ngóng xem sao. Ban ngày nhưng chồng con có thể về bất cứ lúc nào.

Tuy vậy, một phần cũng vì cô ấy suốt ngày ở nhà, còn Koji thì mới học cấp Ba, nên cả hai không có nhiều sự lựa chọn.

Atsuko luôn cho rằng mình là một người tồi tệ. Ít nhất là đang làm những điều tồi tệ, và là một người vợ xấu xa. Thực tế hiển nhiên là ngược lại. Cô là một người tốt, tốt đến mức nao lòng, đến mức tội nghiệp và thậm chí là gần như thảm hại.

Ban đầu, đích nhắm của Koji là cô con gái, bạn cùng trường, hoạt động trong câu lạc bộ phát thanh, dù cô ta trông không thực sự hấp dẫn lắm. Gã hay đến nhà chơi, thậm chí được giữ lại ăn cơm mấy bận.

Một hôm, gã cố tình nhằm ngày cô con gái tham gia hoạt động ngoại khóa để đến chơi. Ban đầu cả hai còn ra vẻ chờ đợi cô con gái về, nhưng rồi chẳng bao lâu, họ chuyển sang lo sợ rằng cô con gái sẽ về.

Tuy vậy, mỗi quan hệ ấy chẳng mấy chốc lộ tẩy. Cô con gái – tên là Yoshida – điên cuồng chất vấn gã. Đương nhiên, chuyện cũng âm ỉ ngay trong nội bộ gia đình họ. Atsuko nhận hết sai trái về mình và nói Koji không hề có lỗi trong chuyện này. Gã đã từ bỏ Atsuko. Ta thà phụ người chứ không để người phụ ta, gã đã quyết định thế. Hơn nữa, Atsuko cũng cho rằng thà như thế còn hơn.

Koji chẳng mấy khi vương vấn về Atsuko. Thời gian hai người qua lại ngắn ngủi, và lại lúc đó gã mới học cấp ba. Với gã, cái thằng Koji cấp Ba là một thực thể vô cùng xa lạ.

Dẫu vậy, trong đầu gã thi thoảng ký ức vẫn hiện về, từ bãi đỗ xe có hàng cây dẫn tới sảnh đến chiếc thang máy mờ tối, từ kiến trúc cửa chính đến chất liệu tấm rèm cửa màu hồng tươi, từ những miếng nam châm trang trí gắn trên chiếc tủ lạnh cỡ lớn cho đến thùng chứa đồ giặt cạnh bồn rửa mặt. Koji không hối hận bất cứ điều gì. Hiềm một nỗi, cứ nghĩ lại những ngày xưa ấy là gã thấy tâm tư mình u ám.

“Xin lỗi cậu.” Atsuko hay nói vậy sau mỗi lần con sóng tình ào qua. “Lẽ ra cậu không nên làm thế này ở đây.”

Không ai có thể đoán được tuổi của Atsuko khi mặc quần áo nhưng cởi ra thì chẳng còn che giấu được điều gì. Một cơ thể phù hợp với độ tuổi bốn mươi hai, héo hon đến mức Koji phải thấy xót xa. Gã chỉ thích cái bắp tay và chỗ ấy, những nơi có chút da chút thịt. Ngoài ra còn đôi chân nhỏ nhắn nữa dù da dẻ không còn được mịn căng như thời con gái.

Giờ thì mình có Kimiko. Chẳng biết bên nhau đến bao giờ nhưng Kimiko trẻ hơn Atsuko hồi ấy những bảy tuổi, lại phóng khoáng hơn nhiều. Thêm vào đó, hay nhất là cô ấy chưa có con. Cho đến giờ, mình chưa thấy điều gì bất tiện cả.

Mọi việc điều xuôi chèo mát mái cho đến hết năm. Koji bận hơn trong kỳ nghỉ đông vì ngoài công việc ở quán bi-a như thường lệ, gã còn làm thêm ở bộ phận xuất hàng quà tặng cuối năm tại một siêu thị, đổi lại, gã kiếm được chút đỉnh. Giữa những tháng ngày bận rộn ấy, gã vẫn mượn xe

của cha gã đưa Yuri đi loanh quanh. Ngoài ra còn tham gia trượt tuyết với hội ở chỗ làm thêm.

Koji dành trọn thời gian cả ba ngày Tết cho gia đình, từ đêm giao thừa cho đến mồng Ba. Ngày mồng Hai, gã mời cả Yuri với tư cách là người yêu, đến đi lễ đầu năm cùng cả nhà. Các thành viên trong gia đình Koji gồm có bà gã, bố mẹ, anh trai và bà chị dâu tương lai. Đi cầu may tại đền Hachimangu đã trở thành nghi lễ hằng năm của gia đình gã, kèm theo việc tối hôm đó sẽ ăn món sukiyaki, lịch trình không có gì thay đổi ngay từ hồi Koji còn nhỏ.

Đến cầu khẩn lúc rung chuông và chấp tay tước hòm công đức cũng được định sẵn mấy năm nay.

Mong đức thánh thần phù hộ độ chài năm nay.

“Bố mẹ cậu tuyệt thật đấy,” lúc sau Yuri nói. “Bố mẹ tớ cơm chẳng lành canh chẳng ngọt, tớ thèm được như cậu biết bao.”

Mối quan hệ của Koji gặp trắc trở vào khoảng giữa tháng Một. Giờ hồi tưởng lại, gã vẫn thấy khó chịu trong người. Đó là việc Kimiko muốn đưa tiền cho gã đúng vào cuộc hẹn đầu tiên của năm mới.

Khi ấy, cả hai vẫn trần như nhộng trên giường trong khách sạn tình yêu.

“Kể ra thì cũng hơi muộn nhưng đây là quà Giá sinh.” Miệng nói, tay Kimiko rút ra ba mươi ngàn yên từ trong chiếc ví hiệu Prada. Ba-mươi-ngàn-yên. Bản thân Koji cũng thấy sốc vì mọi thứ ngoài sức tưởng tượng của gã, ngay cả việc được cho tiền lẫn việc số tiền ấy chẳng ra đâu vào đâu.

Cái gì thế chứ, Koji thầm nghĩ rồi gắt lên: “Chuyện này chẳng hay ho gì đâu.”

Kimiko chột biến sắc khi thấy mặt gã hằm hằm.

“Sao lại thế?” Vùng dậy khỏi giường, gã gắt gỏng, bức bối ra mặt. “Cái gì mà tiền nong ở đây. Tôi thích ngủ với cô và tôi cứ nghĩ rằng cô thích cơ thể tôi. Cứ cho là tôi nhiều ham muốn, cô cũng có khác gì.”

Đột nhiên giọng Koji trở nên gay gắt.

“Cậu đừng có to tiếng thế chứ.” Mãi sau Kimiko mới nói lên được. “Tôi đã nhận được quà giáng sinh của cậu, lại không biết thanh niên bây giờ

thích thứ gì, nên tôi chỉ nghĩ để cậu tự mua thì hơn.”

Trái ngược lại với câu nói có phần mạnh mẽ, gã thấy Kimiko như chực òa khóc. Trên tay cô vẫn cầm tiền, cổ tay vẫn đeo món quà Giáng sinh màu vàng kim mà gã tặng.

“Tôi chỉ nghĩ thế thôi, cậu đừng giận mà.”

“Xin lỗi.”

Gã nói rồi quay lại giường nhưng lần này thì Kimiko lại vùng dậy sang phía bên kia thành giường.

“Xin lỗi,” gã lại nói và ôm chặt Kimiko từ đằng sau một lúc lâu.

“Không sao,” Kimiko nói. “Làm cậu bức mình, tôi mới là người phải xin lỗi. Nhưng thi thoảng lại thấy áy náy nếu không tặng cậu được cái gì dù chỉ là tiền bạc.”

Nói vậy, Kimiko nhét lại tiền vào ví rồi lặng lẽ mặc đồ.

Một tháng đã qua, hôm nay Kimiko lại là Kimiko của mọi khi. Koji cũng vậy, cả hai lại vui thú với cuộc tình ban trưa. Song, gã chẳng thể nào quên cái sự việc không vui với phút kích động ấy, cố nhiên, Kimiko cũng nhớ rõ ngọn ngành.

Thi thoảng cô thấy áy náy nếu không tặng cậu được cái gì dù chỉ là tiền bạc.

Nhận đại đi lại hay, có lúc Koji nghĩ. Nhận đại đi thì mọi việc có phải đơn giản hơn không.

Từ giờ đến lúc đi làm thêm vẫn còn thời gian. Hút hết điều thuốc, Koji tìm cách giết thời gian bằng việc loanh quanh trước ga Ebisu.

“Chán thế, không có Shifumi ở đây à?”

Bước vào cửa hàng của Shifumi ở Daikanyama, Koji bức bối.

“Thì tớ đã bảo rồi còn gì.”

Toru nhăn nhó cười mà lòng thấp thỏm không yên. Koji gọi điện rủ đột ngột nhưng cậu cũng đi, phần vì đang rỗi rãi. Một ngày lộng gió. Lúc ở trong nhà cậu đã thấy ấm áp bởi cái nắng chan hòa, giờ thì cậu có thể cảm nhận được bằng cả thị giác.

Shifumi đang ở Châu Âu. Mỗi năm hai lần, cô sang đó nhập hàng. Vậy mà Koji cứ nằng nặc đòi đến xem cửa hàng cho bằng được, cậu đâm lo vì hẳn đám nhân viên sẽ đánh giá rằng cậu phải sĩ diện lắm thì mới dẫn bạn bè đến đây.

“Cái này hay quá.” Cầm một chiếc hộp nhỏ màu đen khoảng ba xăng ti mét vuông, Koji trầm trồ. Trên nắp hộp sơn viền màu vàng kim có hình một con mèo đen nhỏ xíu.

“Tuần sau là sinh nhật bà tớ rồi.”

Đó là chiếc hộp gốm tráng men, và cũng như mọi thứ trong cửa hàng này, trông nó khá đắt tiền.

“Đấy là cái gì?” Toru hỏi.

“Hộp đựng đồ trang sức,” Koji đáp.

“Đồ trang sức?” Toru không thể tưởng tượng nổi nó có thể nhét thức gì vào trong cái hộp bé tí tẹo ấy.

“Biết thế quái nào được. Chẳng sao cả, phụ nữ thường thích những đồ như thế này.”

Toru chợt thấy khâm phục Koji khi gã có thể tìm ra điểm chung giữa bà mình và những người phụ nữ khác.

Mùi hương trong cửa hàng thật dễ chịu. Thoảng mùi xà bông, mùi căn nhà một người không quen biết, lại có mùi những chiếc áo mới tinh vừa được gỡ xuống từ giá treo. Cửa hàng này bày bán đủ tất cả các thể loại khăn mặt hay các đồ làm từ vải lanh.

Koji quyết định mua chiếc hộp trang sức ấy. Một lần nữa, Toru lại thấy khâm phục trước một quyết định mau lẹ đến vậy.

“Cậu vẫn có thời gian chứ?” Vừa nhận được hóa đơn, Koji hỏi. “Tớ vẫn chưa ăn trưa, bụng đói meo rồi.”

Vậy là hai người đi đến nhà hàng Boheme.

Suốt từ lúc ấy, Koji chỉ độc kể về Kimiko trong lúc nhòm nhàm ăn mì Ý. Lại thế rồi, Toru nghĩ. Lúc chưa ra đâu vào đâu với mẹ Yoshida, gã cũng thế, cứ nói về cô ấy suốt. Hơi một tí đã tớn lên. Còn Toru thì không tài nào hiểu nổi kể về người kia của mình thì có gì mà thích chứ.

Theo như lời gã nói, Kimiko có khả năng mê hoặc lòng người như một ả yêu nữ. Còn mẹ Yoshida hết mực chăm lo cho người khác như một nữ thần bất hạnh. Đúng là khi yêu, kẻ khù khờ cũng trở thành thi sĩ.

“Nhưng mà, có chuyện rồi.” Ngẩng mặt lên khỏi đĩa mì Ý, Koji nói.

“Có chuyện?”

Lấy khăn giấy chùi vết dầu ăn và xốt cà chua dính trên môi, Koji nghiêm mặt gật đầu.

“Vừa hôm nọ, tự nhiên cô ấy định cho tớ tiền.”

“Tiền? Thế thì thành đôi chác à?”

Toru hơi hồi hận trong lòng vì trót lăm bắm như vậy mà chưa suy nghĩ cho thấu đáo. Koji mặt buồn thiu, gượng gạo nói như cố tự an ủi mình:

“Dù gì cô ấy cũng không có ý xấu.”

“Thế nào mới là ý xấu?”

Câu hỏi của Toru khiến Koji tắc tị, không biết trả lời thế nào.

“Thế cậu đã bao giờ nhận được tiền từ Shifumi chưa?”

“Đương nhiên là chưa.” Toru hơi bực mình.

“Thế đồ đạc thì sao, cô ấy có mua quần áo gì đó cho cậu bao giờ không?”

Cái đó thì có.

“Thế thường thường tiền ăn uống hay tiền khách sạn thì chắc cô ấy trả chứ?”

Koji hỏi dồn dập.

“Tớ chẳng đi khách sạn bao giờ.” Toru đáp, nhưng không có ý phủ định điều Koji muốn hỏi.

“Nó cũng giống như vậy thôi.”

Koji lăm bắm với chính mình hơn là nói với Toru. Nhưng vừa rào đón như thế xong, gã lại tiếp tục than thở.

“Nhưng mà... “Koji nói.” Nếu là tiền thì cũng hơi khác.”

“Mà này...” Toru hỏi, đơn thuần chỉ vì tính hiếu kỳ. “Thế nào mà cô ta lại định đưa tiền cho cậu nhỉ?”

Koji lặng thinh một lúc rồi trả lời: “Tớ không thể nói được.” Sau đó lại kêu ca: “Cậu thấy có tệ không cơ chứ.” Vậy là Toru đành phụ họa: “Quá

tệ!” Cậu không tài nào lý giải nổi, tại sao Koji lại cặp kè với thứ đàn bà có hành động bạc bẽo ấy.

“Bỏ quách đi là xong chứ gì?” Toru bày tỏ điều cậu đã nghĩ từ trước. Ngay tức khắc Koji hỏi tại sao lại phải thế.

“Thứ nhất, cậu có Yuri rồi. Thứ hai là hẳn Yuri không biết rằng cậu có người khác, đúng không?”

Toru nói thế dù cậu biết rằng, thực ra việc có Yuri hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì lắm đối với Koji.

Koji làm mặt chán hẳn.

“Làm sao mà biết được chứ. Ý cậu muốn tớ nói ra tất cả với cô ấy chắc.”

“Không phải thế.”

Koji nhoen miệng cười rồi nói: “Thế anh xã nhà Shifumi thì sao nào, có biết chuyện cô ấy với cậu không?”

Có thể lắm chứ, Toru nghĩ. Linh tính mách bảo cậu như vậy.

“Không đâu,” trả lời qua quít rồi Toru nhớ lại ông ta cứ đứng kè kè bên cạnh Shifumi vào cái đêm giao thừa.

“Cậu Toru phải không nhỉ?” Ông ta đến bắt chuyện như thế. “Những chỗ thế này thật nhàm chán.”

Cảm giác thật là khó chịu. Một lão trung niên bắt đầu phì nộn, điệu cười của ông ta mới đáng ghét làm sao.

“Thật chẳng ra sao...” Kè lăm bằm là Koji song Toru cứ tưởng cậu phát bực trong lòng rồi buột miệng ra như thế.

CHƯƠNG 6

Tháp Tokyo vào ban ngày mang dáng dấp của một người đàn ông trung niên giản dị và hiền lành. Đó là những cảm xúc của cậu học sinh cấp một Toru mỗi khi đi ngang qua đây. Giản dị và hiền lành, bình yên và vững chãi.

Hồi cấp Một, hôm nào đi học cậu cũng được mặc cho một chiếc quần sooc bất kể đông hay hè. Giờ nghỉ lại, thói quen ấy thật vô vị, thế mà cậu đã nghĩ rằng nó phải vậy.

Toru vốn là một cậu bé ngoan. Rất khá môn kỹ thuật, tự nhiên và xã hội, cậu mơ ước trở thành nhà khoa học. Mẹ cậu nói thẳng thừng rằng, làm nhà khoa học. Mẹ cậu nói thẳng thừng rằng, làm nhà khoa học thì khó đấy, nhưng thành bác sĩ thì chắc chắn được. Thời điểm ấy, Toru không bao giờ nghĩ rằng cậu có thể kết bạn với đám con gái suốt ngày tùm năm tùm ba, chúng cứ như một loài sinh vật khác.

Lên cấp Hai mọi việc cũng chẳng khá khẩm hơn. Phải đến khi vào cấp Ba, cả bọn con trai lẫn con gái mới trở nên độc lập trong mắt Toru, nhưng đến lúc ấy cậu đã quen với việc giữ một khoảng cách nhất định, theo cách không thân cũng không sợ, với mọi người trong lớp.

Toru ra trước cửa sổ, đứng nhâm nhi ly cà phê hòa tan và ngắm nhìn tháp Tokyo trong một ngày u ám.

“Nhìn ra ngoài cửa sổ thì được nhưng cấm có sờ tay hay gí trán vào đó nghe chưa!” Mẹ cậu vẫn hay nhắc nhở từ hồi còn nhỏ, vì việc lau chùi rất mất công. Tất nhiên bây giờ chẳng ai phải bảo nữa. Không hiểu bằng cách nào mình lại có thể ý thức được khoảng cách thích hợp từ thân người đến cửa kính nhỉ?

Chỗ này luôn là sự lựa chọn. Ở đây cậu còn thích hơn đi chơi với bạn bè, và đương nhiên nhẹ nhõm hơn việc phải đến trường. Cỗ lẽ ngay từ hồi xưa, mình đã chờ mãi, chờ mãi một người đến mang mình ra khỏi đây, Một người mang mình ra khỏi đây.

Đã lâu rồi, cậu không gặp Shifumi.

Liệu với cô ấy như thế là bình thường chẳng, Toru thầm nghĩ. Cô ấy có công việc, bạn bè lại nhiều, chỉ quan hệ xã giao cũng đủ tối tăm mặt mũi. Hơn nữa, cô ấy có gia đình. Liệu việc không gặp con trai của một người bạn có nghĩ lý gì trong cuộc sống thường nhật của một phụ nữ tuổi bốn mươi?

“Chị biết mẹ cậu đã phải hơn mười năm rồi ấy,” chẳng nhớ Shifumi đã nói thế tự khi nào, “vậy mà chị chẳng biết gì về cậu, thiệt quá.”

Một cách nói rất Shifumi. Thẳng thắn, ngọt ngào và nhẹ như không.

Song Toru không nghĩ vậy. Kẻ thiệt thòi không phải Shifumi. Chẳng phải thế sao, mười năm trước thì mình có gì hấp dẫn cô ấy chứ, còn Shifumi của mười năm trước thì... Nghĩ đến đó, Toru buông ra một tiếng thở dài. Shifumi năm ba mươi tuổi, Shifumi năm hai mươi tuổi, Shifumi năm mười lăm tuổi, Shifumi độc thân và Shifumi còn là thiếu nữ.

Với Toru, đó là một điều hết sức bất công. Sự bất công không thể thỏa hiệp khiến cậu buồn bã từ tận đáy lòng.

Ôi thời gian.

Thật là đang nguyên rủa, chẳng có thể làm gì với thời gian.

Vừa đặt mông xuống chiếc ghế dài bọc lớp giả da trong phòng karaoke, tên Hashimoto phàm ăn đã kêu mì xào, thịt băm viên và sữa chua trộn.

“Này, cậu một vừa hai phải thôi chứ, một mình tớ hát thì còn ra cái gì nữa.”

Koji ngừng chọn bài hát, ngẩng mặt lên nói.

“Chứ không tớ gọi cậu làm gì.”

Lấy chiếc điều khiển chọn bài của Ozaki Yutaka, Koji bắt Hashimoto phải hát với gã, chẳng nào thì hẳn ta cũng rồi.

“Hát đi hát đi.” Gã bồi thêm, dù cũng không nhiệt tình cho lắm. “Sao cậu cứ luôn mồm ăn như sắp chết đói thế hả.”

Không hẳn gã không thích hát karaoke. Thậm chí, gã từng được Yuri khen có giọng ca vàng, bản thân gã cũng thấy mình có thể làm người khác phải *thôn thức*. Song hôm nay gã đến đây không phải để thể hiện chất giọng của mình.

“Bó tay với cậu đấy, giới ạ.”

Koji nhớ lại, gã vừa khẩu chiến với Kimiko. Những lúc như thế, giọng cô ấy đầy kích động, nhấn tâm xoáy vào những nỗi đau của Koji.

“Đàn bà sao lại cảm tính thế nhỉ.”

Khổ nỗi, Koji lại không biết rằng câu nói nào của gã sẽ khiến Kimiko nổi giận cho đến khi nó buột ra khỏi miệng.

“Tại cậu khiến người ta cảm tính chứ sao.” Hashimoto nói.

Nhạc nền bài hát của Ozaki Yutaka đã bắt đầu nhưng gã cụt hứng, lẩn quay ra nằm trên chiếc ghế dài.

Cuộc khẩu chiến giữa hai người cũng chỉ vì hai chữ nguyên tắc. Koji đã nói, rằng tình yêu quan trọng là phải có nguyên tắc. Lúc đó gã đang ngồi uống lon coca bên ghế phụ, có lẽ đấy chính là điểm khởi đầu.

“Nguyên tắc?”

Kimiko hỏi lại với giọng vẫn còn khá điềm tĩnh. Cô khẽ nhướn cặp lông mày nhỏ nhắn rồi hỏi tiếp như muốn giễu cợt Koji: “Cậu có nguyên tắc gì trong tình yêu?”

“Có chứ!” Koji đáp.

Hơi nóng trong xe phả ra từng đợt từ dàn điều hòa không khí. Làn gió mát lạnh luồn qua khe cửa sổ hai người mở cho thoáng khí.

“Ví dụ như không bao giờ lấy tiền.”

Gã biết Kimiko có vẻ bức mình với câu nói đó. Giờ nghĩ lại giá mà dừng tại đó thì đã chẳng nên chuyện.

Thế nhưng Kimiko chất vấn tiếp rằng ngoài ra thì sao, khiến gã lờ lờ:

“Không dây dưa với phụ nữ đã có con.”

Sau vài giây im lặng, giọng nói Kimiko gay gắt một cách đáng sợ: “Vậy cậu cho rằng phụ nữ chưa có con thì được chứ gì? Tôi chỉ may mắn là một trong số đó đúng không?”

Không phải thế, gã cố thuyết phục song dường như Kimiko không muốn nghe.

“Thật là lỗ bịch!” Kimiko thốt lên rồi bị kích động bởi chính lời nói đó.

“Kìa kìa, nhìn phía trước lái xe đi chứ, nguy hiểm quá.”

Không ngờ Kimiko phát cáu đến vậy, gã luống cuống tìm lời xoa dịu, song Kimiko đều bỏ ngoài tai.

“Nguyên tắc? Cái gì mà nguyên tắc cơ chứ.” Kimiko gắt lên mấy lần như thế, rằng gã thật là lỗ bịch, nguyên với chả tắc.

Sau cùng, Kimiko tấp vào lề đường, gào lên đầy ỨC CHẾ: “Chịu hết nỗi chuyện này rồi.”

Hôm ấy hai người đang ở Yokohama. Kimiko nói muốn đi lấy chiếc túi xách đã sửa xong ở đó, gã bỏ cả giờ học buổi chiều để đi cùng.

“Bình tĩnh đã nào, mọi chuyện không phải là vậy, đừng có cáu kỉnh thế chứ.”

Gã nói nhưng Kimiko không trả lời. Chiếc xe đã dừng lại hẳn, cô ngồi im, khư khư ôm lấy vô lăng. Ngồi bên cạnh, Koji thấy gương mặt Kimiko đanh lại, lộ rõ cơn thịnh nộ và nỗi thất vọng nào nề.

“Cơn đến bất ngờ thế thì làm sao trở tay kịp.” Koji lăm bắm với Hashimoto.

Rốt cuộc hôm đó gã phải đỡ dành Kimiko ra khỏi xe, dẫn cô vào quán giải khát, và mất một tiếng đồng hồ tìm cách xoa dịu. Khốn nỗi, hình ảnh Kimiko nhăn nhó bực bội, thất vọng nào nề ấy đã ăn sâu vào tận tâm gã.

Lần hẹn sau một khoảng thời gian dài lại là một đêm nhạc piano. Một ngày lạnh cắt da cắt thịt, tuyết bắt đầu rơi từ gần trưa, cho đến tận tối đã ngập lút chân.

“Chị ghét tuyết à?”

Toru lại thích tuyết. Cả con phố, trong phút chốc, khoác lên mình một màu áo mới. Cái cảm giác lạo xạo dưới gót giày khi giẫm lên một dấu chân trên tuyết thật thú vị làm sao.

“Chị ghét tuyết trong phố. Cậu thích à?”

Shifumi hỏi lại với vẻ mặt như muốn nói: không thể tin được. Cô rút ra từ trong chiếc bóp nhỏ một điều thuốc rồi châm lửa. Bên dưới áo choàng là bộ váy hở vai. Hầu như cô không đi ngoài trời bao giờ, chỉ từ chỗ điều hòa này sang chỗ khác mà thôi.

“Nó mà tan ra, phố xá sẽ trở nên bẩn thiếu và lạnh lẽo.” Shifumi nói tiếp.

Lúc này đã là giờ tan tầm, ấy vậy mà chỉ có mỗi một nhóm khách khác trong quán bar. Hẳn là tại ông trời, Toru ngồi vẫn vợ suy nghĩ. Cũng có vài khách nhưng họ đến rồi vội vã đi ngay, chứ không ai thanh thơi ngồi thưởng thức hương vị của đồ uống vào giờ này như Shifumi cả. Phòng biểu diễn hòa nhạc cạnh khu Disney Land, nhỏ nhưng rất đẹp, khách sạn liền kề cũng nhỏ nhắn và ấm cúng.

Toru từng đến chơi ở Disney Land khoảng bốn hay năm lần. Lần đầu từ hồi cấp Một, cậu đi với bố mẹ khi hai người chưa ly hôn, một lần hồi cấp Hai, còn các lần khác là cùng Koji với các cô gái một thời của gã.

Với Toru, những sự việc đó dường như đã quá xa xôi. Không hiểu hồi đó có gì vui mà đến nhiều thế.

“Hamelin là một loại thiên tài.” Nhét vào miệng một mẫu bánh mì nhỏ còn nóng có phết thứ pa tê không rõ thuộc loại gì, Shifumi nói.

“Chị gặp mấy lần rồi. Ngoài đời rất xởi lởi và hồn nhiên, chẳng khác nào một đứa trẻ to xác.”

Cô chậm rãi lựa chọn ngôn từ.

“Nhưng một khi đã ngồi trước đàn piano thì...”

Nói đến đây, Shifumi im bặt như thể ngay giờ phút này, tiếng đàn piano vang lên.

Toru biết rằng toàn tâm toàn trí cậu bây giờ chỉ có âm nhạc. Song đó chẳng bởi nghệ sĩ piano là một thiên tài, mà chính là vì cậu thưởng thức cùng Shifumi. Cũng có thể nói cậu bị Shifumi *khiến cho phải nghe*.

“Thế nào nhỉ, khi ngồi trước đàn piano, anh ta chơi đàn cứ như là làm tình vậy.” Shifumi mê mẩn nói.

“Tớ thích tuyệt lắm ý!”

Yuri vui vẻ nói trong lúc cả hai đang lững thững trên con đường dẫn tới nhà

“Khi lạnh, người ta sẽ xích lại gần nhau hơn.”

Cô nép sát vào người Koji, gã đang lụp xụp trong chiếc áo phao.

“Anh chàng của Hitomi ấy, cứ tuyệt rồi là buồn ngủ, ngủ lãn lóc cả ngày, bỏ cả học.” Yuri vẫn tươi cười nói, mũi đỏ ửng lên vì lạnh. Cái cô nàng này

sao lúc nào cũng phấn khích thế nhỉ, Koji thấy thật lạ lùng. Hai người đang đi bộ ra ga sau khi vừa tận dụng chút thời gian ít ỏi từ lúc hết giờ học đến lúc phải đi làm thêm để về nhà ôm ấp nhau, ấy thế mà cô ấy nói không dứt một phút nào.

“Ôi, tớ đói quá!”

Đến kê đói quá mà vẫn ăn tươi tắn như không.

“Tự nhiên tớ muốn ăn bánh mì Gratin.”

Koji chưa khi nào cãi vã với Yuri. Yuri cũng không khi nào nổi đóa lên như Kimiko cả. Bản thân gã cũng thấy việc nắm bắt được tâm lý của Yuri thật dễ như trở bàn tay.

Trước khi qua trạm soát vé, gã mua vé cho Yuri còn bản thân thì dùng vé tháng.

Xung quanh trời đã lờ mờ tối, ánh đèn huỳnh quang trên sân ga chiếu xuống những vũng nước đen ngòm do bóng những cái ô tạo ra. Giờ này tàu điện vào trung tâm vắng người đi.

Koji giật mình khi nhận ra gã đang nhìn chăm chăm vào một phụ nữ tuổi trung niên xếp hàng ngay phía trước mà chẳng hiểu vì sao. Gần đây gã rất hay như thế. Dù sao cũng là đàn bà cả, nhưng có khi thành bệnh rồi cũng nên, gã nghĩ.

“Lần sau cậu đến căng tin trường tớ mà xem, cậu không hiểu ở đó như thế nào đâu.”

Yuri vẫn cứ hào hứng liến thoắng.

Chia tay với Kimoko là xong, mới đây Toru đã khuyên gã thế. Nói cứ nhẹ như không. Sao cậu ta không chịu động não chứ, thông minh đấy, nhưng còn thiếu nhạy cảm lắm.

Đầu tàu góc cạnh lướt tới ngay sau tiếng loa thông báo.

“Cậu trông kìa, trắng ời là trắng!”

Nhìn đám tuyết bám phía trên tàu điện, Yuri lại reo lên.

Quả là tay nhạc sĩ piano trông như một đứa trẻ phát triển quá sớm. Theo như Shifumi nói thì anh ta mới ba mươi mà đã hói, lại còn hơi phát tướng nữa. Toru chẳng thể hiểu nổi cụm từ “chơi đàn như làm tình” mà Shifumi

nói, cậu chỉ biết rằng những ngón tay của nhạc sĩ đó lướt trên phím đàn với tốc độ và sự mạnh mẽ không thể tưởng tượng được ở người thường.

Mỗi khi nghe nhạc cùng Shifumi, Toru mới hiểu sự trống rỗng cố hữu trong mình. Bản thân cậu chẳng có hứng thú với âm nhạc, song cơ thể cậu lại khát khao mãnh liệt. Và rồi Shifumi với nhạc sĩ ấy thông đồng với nhau, lấp đầy khoảng trống trong cơ thể cậu bằng những thanh âm tuyệt sắc.

Đèn trong hội trường bừng sáng sau khi phần biểu diễn theo yêu cầu khán giả kết thúc mà Toru vẫn cứ ngồi yên. Shifumi là người đứng lên trước, cô nắm tay kéo Toru đứng dậy.

“Hay thật đấy!” Shifumi nói với vẻ hơi phấn khích. “Mọi nguồn năng lượng trong người nổ tung mỗi khi nghe anh ta biểu diễn.”

Bước ra phía ngoài, tuyết vẫn rơi hối hả. Từng bông tuyết li ti tung bay theo làn gió.

“Chà dễ chịu quá!”

Shifumi nói, khoác chiếc áo choàng đang cầm trên tay.

“Trong hội trường hơi nóng nhỉ?”

Thấy tấm biển dựng đứng có dán dòng chữ *Tuyến Keiyo tạm thời ngừng hoạt động* nhưng Toru chẳng hề bận tâm. Đẳng nào thì Shifumi cũng chọn taxi.

Dòng người xếp hàng rồng rắn tại bến taxi của khách sạn kể bên mà chẳng có bóng dáng chiếc nào. Shifumi khẽ nhú mày.

“Chị ghét tuyết rơi trong thành phố là vì thế này đây.”

Cô rút điện thoại gọi thẳng đến công ty taxi. Toru đứng ngây như phỗng ngay bên cạnh, lặng nhìn cơn mưa tuyết chưa hề có dấu hiệu nào sẽ ngừng. Ngàn này tuyết trút xuống đủ khiến cả thành phố bốc mùi ẩm ướt. Nghĩ vậy nhưng cậu không ghét cái mùi ấy.

“Thật là lũ vô tích sự.” Shifumi càu nhàu, nhét điện thoại vào túi áo. Có vẻ khó bắt xe vào giờ này. Toru mừng thầm.

“Hay cứ xếp hàng?”

Nói rồi cậu định vòng ra phía đằng sau dòng người đang đứng đợi khiến Shifumi ngạc nhiên thốt lên.

“Đùa đấy hả? Vào trong kia chờ thôi, không thì chết cóng mất.”

Hai người quay trở lại quán bar. Mật độ người trong đó đã trở nên dày đặc, toàn những người không về được đang ngồi không hặc tán chuyện giết thời gian.

Shifumi gọi Vodka còn cậu chọn Bourbon với đá.

“Cậu ăn gì không?”

Toru lắc đầu. Cậu không đói. Và lại, cậu đang hứng chí với việc mắc kẹt ở đây cùng Shifumi. Tình cờ thế mà được ở bên nhau. Mọi khách khứa bỗng trở nên thân thuộc. Xem chừng sẽ là một đêm có nhiều thú vị đây.

“Có cần gọi điện về cho mẹ cậu không?”

Shifumi có vẻ ngại ngần khiến Toru hơi cụt hứng.

“Không, chẳng cần đâu.”

Cậu chống cằm trên mặt quầy bar đã được lau chùi sạch bóng:

“Ngón tay đẹp quá. Đẹp đến rùng cả mình.” Shifumi mỉm cười, nói.

Cô nâng ly uống một ngum Vodka rồi xuýt xoa khen ngon. Quán bar ngày một nóng, và náo nhiệt. Chỉ có điều, đó không phải thứ náo nhiệt có thể nghe rõ từng câu thoại, mà như tất cả kết lại với nhau thành một thứ tiếng ồn lan tỏa êm đềm như làn sóng.

“Cho tôi xin điếu thuốc.”

Toru hỏi. Cậu đã từng hút thuốc hồi học cấp Ba. Xét cho cùng, nó chẳng ngon ngọt gì và cậu cai rồi. Chẳng qua tự dưng muốn hút thử mà thôi.

“Xin mời.”

Shifumi chìa bao thuốc mời, Toru rút một điếu và liền thấy hối hận. Cậu sợ cách cầm thuốc của mình quá lóng ngóng. Song, Shifumi không đả động đến điều đó, cô xoay người ngó nghiêng và sâu bên trong quán.

“Không biết có còn phòng không nhỉ.”

Phòng! Toru thấy xoắn xang với từ đó, từ mà bản thân cậu cũng chẳng hề nghĩ tới. Chưa một lần cậu qua đêm đến sáng cùng Shifumi. Có ân ái với nhau cũng chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi như màn đêm mong manh sắp bị ánh bình minh xé toang. Bởi thế, với cậu, ái ân chẳng khác nào ảo mộng.

“Những lúc thế này mới biết mình già mất rồi.” Lắc lắc chiếc ly, Shifumi nói.

“Hả?” Toru không hiểu nổi logic của câu nói đó.

“Những khi kế hoạch thay đổi như thế này, nếu là hồi trẻ chắc mình sẽ hào hứng hơn.”

Toru suy nghĩ về điều đó. Hồi trẻ cô ấy đã có thể thấy hứng thú, tức là bây giờ cô ấy không thể, bây giờ cô ấy chẳng trông mong những chuyện như thế này.

“Không biết Hamelin đã về chưa.”

“Chắc rồi.” Toru đáp, chọc ngón tay vào viên đá trong ly Bourbon. Đường viền chiếc ly và cả quầy rượu trước mắt bỗng nhiên hiện lên rõ nét tự lúc nào, như muốn mách bảo rằng đây là hiện thực.

“Nhưng mà,” Toru nói tiếp dù trong lòng cũng biết đó là một liên từ không ăn nhập gì mấy, “nhưng mà, chị đừng về.”

Cậu hơi bực với chính mình vì không thể kết thúc câu nói với một từ gì mạnh mẽ hơn. Bàn tay Shifumi chạm vào đầu gối Toru. Nó dịu dàng lướt lên phía trên bắp đùi rồi bỗng nhiên biến mất.

“Chị thích cậu thế này.” Nhìn thẳng vào mắt Toru, Shifumi nói. Và hai bờ môi cùng tìm đến nhau, tự nhiên như những gì vốn có. Một nụ hôn đắm say.

Một nụ hôn giúp Toru hiểu rằng Shifumi cũng khao khát không muốn rời xa cậu. Và cậu biết, không chỉ có cậu, Shifumi cũng ao ước mong sao phút giây này ngừng trôi mãi mãi.

“Liệu còn tuyệt không nhỉ?” Shifumi cất tiếng hỏi khi hai bờ môi rời xa nhau. Hỏi như thế cô ấy trông chờ điều đó lắm.

“Để xem nào.”

Toru vừa xuống khỏi ghế thì ngón tay Shifumi đã đan vào tay cậu, cô muốn đi cùng, hồn nhiên như một đứa trẻ đòi đi theo người lớn. Shifumi rút tiền trong ví, đặt lên quầy. Đúng lúc ấy thì chuông điện thoại di động reo.”

“Alô,” Shifumi khe khẽ trả lời. Cậu biết ngay đó là chồng cô ấy.

“Em đang ở trong quán bar, không sao đâu anh.”

Không sao đâu, Shifumi nhắc đi nhắc lại.

“Hay tuyệt, đúng là thiên tài có khác. Anh ấy chơi cả tác phẩm của Rachmaniov theo yêu cầu khán giả... Em đi cùng cậu Toru nên không sao

đâu anh... Anh có tiện đường không...”

Nghe đến đó Toru hiểu rằng chồng cô ấy sẽ đến đón.

“Thực sự không sao đâu, kiểu gì chẳng có xe,” nghe Shifumi nói thế nhưng Toru chắc chắn rằng ông chồng vẫn đến. Cô ấy càng tỏ ý ngại ngần, ông ấy càng lao đến, không thể sai được.

“Vâng, thế thì em sẽ chờ anh, anh đi cẩn thận.”

Shifumi đã tắt máy nhưng Toru không còn muốn nhìn thấy mặt cô nữa.

CHƯƠNG 7

Anh trai Koji tổ chức ăn hỏi vào tháng Sáu nên rốt cuộc gã phải xin nghỉ làm một ngày. Lễ ăn hỏi không tổ chức theo kiểu truyền thống là trao lễ vật bằng tiền hay vải vóc như xưa mà chỉ là buổi hai bên gặp mặt ăn bữa cơm thân mật. Nói vậy nhưng mẹ gã cũng tất bật cơm nước khác hẳn với ngày thường, trên bàn ăn bày la liệt những loại bát đĩa mà chưa bao giờ Koji trông thấy. Lúc trưa, nhà gái đã gửi sang thùng rượu. Uống từ lúc chập tối đến bữa ăn thì cánh đàn ông đã say mềm, thế mà cha gã còn khui thêm một chai vang Châtea Margaux.

Chị dâu tương lai và anh trai gã cùng làm trong bệnh viện đại học. Cả hai đều là bác sĩ. Với Koji, chị ta vừa xấu, miệng lại rộng nhưng được cái tính tình dễ mến. Lại cũng biết uống rượu nữa.

“Thế hai đứa không đi tuần trăng mật thật à?”

Mẹ Koji hỏi đúng lúc Saki – tên chị dâu tương lai của gã – gắp miếng bít tết cho vào miệng, khiến chị ta phải vội vàng dùng khăn ăn lau miệng.

“Không ạ,” Saki nhoẻn miệng cười. “Du lịch thì lúc nào cũng được mà bác.”

Nghe nói cả hai hiện giờ đều bận túi bụi, chẳng có thời giờ mà đi.

“Takashi này, cháu viết luận án về vấn đề gì thế?”

Cha Saki hỏi. Việc một người là trụ cột một công ty hóa mỹ phẩm quan tâm tới luận án của anh trai gã đến đâu xứng đáng đặt một câu nghi vấn. Song anh trai gã bắt đầu sốt sắng giải thích.

“Này Saki, cháu ăn chút rau nữa nhé,” mẹ gã hỏi lấy lệ rồi không để cô kịp trả lời đã gắp đầy đĩa cà rốt với đậu Hà Lan còn nóng hôi hổi mùi bơ, và cả món nấm nâu nữa.

Rồi một lúc nào đó mình cũng dẫn một ai đó về đây. Koji nghĩ vậy trong lúc loáng thoáng nghe mọi người nói chuyện nào là “nghỉ lễ” nào là “tân gia” và nhủ thầm rằng lúc này mà bỏ ra ngoài ban công hút thuốc thì không hay.

Koji kém anh trai tám tuổi và từ hồi anh gã vào cấp Ba thì hai anh em đã không còn than thiết nữa. Chẳng phải xung khắc nhau mà về căn bản hai

anh em có quá ít điểm chung. Trong mắt Koji, anh gã luôn là một người có tính cách vô cùng mạnh mẽ. Rất quan tâm đến mọi người. Tuổi tác cách nhau khá xa và gã vẫn nhớ rằng hầu như chưa bao giờ cãi vã. Ngay từ nhỏ, anh gã đều nhường nhịn dù là đồ chơi hay bánh kẹo mỗi khi gã đòi, dẫu vẫn biết rằng một khi đã cho mượn thì gã sẽ phá hỏng ngay lập tức.

“Tiếp đến là chuyện công việc của cậu Koji nhỉ.” Đột nhiên mẹ Saki bưng nước đến bắt chuyện khiến gã cười giả lả. Dạ, vâng ạ, gã đáp. Đúng là một đêm dài.

Mọi người lục tục kéo nhau chuyển chỗ sang phòng khách ăn bánh ngọt. Theo tục lệ là đến tiết mục xem album ảnh gia đình. Cứ bàn tán đến phần *cậu em hiếu động* là Koji lại cười ngượng ngịu, phân bua này nọ.

Bà gã đã lui vào phòng ngủ sớm, thế mà mọi người chưa có vẻ gì muốn đứng lên. Hai ông bố còn ngồi lì trên ghế, lâu hơn cả anh trai gã và bà chị dâu tương lai. Có thể họ uống quá nhiều rượu. Cha Saki vóc người nhỏ nhắn, trông rất đẹp lão. Lúc sau mẹ gã mới bình luận là trông khá giống người Nga. Nói thế thì cũng đúng phần nào, song từ gương mặt thanh tú như phụ nữ đến cung cách cư xử đều tương phản với cha gã, một người cơ bắp, cao to, da rám nắng vì chơi golf nhiều.

“Ông này, có khi mình xin phép,” mẹ Saki giục rồi cả ba người đều đứng lên, lúc ấy đã quá mười một giờ đêm. Sau đó còn thêm chi tiết nữa là mẹ gã lấy một cái lý do không đâu rằng nhà không có con gái rồi tặng cho Saki chiếc trâm cài tóc chạm đá mà bà đã dùng từ hồi trẻ, bất chấp trước đó bố gã đã lên tiếng ngăn lại vì sợ phiền phức. Koji phát ngán đến tận cổ.

Cuối cùng, lúc tiến ra đến ngoài cửa, đột nhiên cha Saki cúi rạp đầu và nói:

“Con gái tôi còn vụng về lắm, trăm sự nhờ gia đình chỉ bảo thêm.”

Câu nói chẳng có gì mới mà cố nhiên không hướng tới Koji mà gã vẫn thấy giật thót mình.

Ba người đứng dưới bậc thềm cúi chào. Koji có cảm giác như gia đình gã sẽ *tiếp quản* Saki, một tiểu thư chỉ biết sống trong vòng tay bao bọc của bố mẹ.

“Dạ, chúng tôi cũng vậy, mong ông bà bảo ban hai cháu.”

Cha mẹ Koji cúi đầu chào. Nhưng cả anh trai gã, cha mẹ gã, rồi chính bản thân gã đều có cảm giác vừa rơi vào hoàn cảnh sự đã rồi, có hối cũng không còn kịp.

“Ôi chao, lễ ăn hỏi cơ à.” Yuri nói trong lúc vội vàng mặc quần áo như thường lệ, chẳng thể cho cuộc tình kịp có chút dư âm. “Hóa ra những gia đình mẫu mực vẫn giữ được phong tục như thế.”

Koji lẩm bẩm rằng gia đình gã chẳng mẫu mực đến vậy, rồi châm một điếu thuốc.

“Mẫu mực quá đi chứ, thời buổi này mà vẫn tổ chức lễ ăn hỏi.”

Chiếc chăn ga trải đến giữa đường chỉ hơi xộc xệch một chút, còn đầu vẫn vuông vắn như lúc ban đầu.

“Này...” Koji với tay ra phía Yuri, cô đã kịp mặc xong bộ đồ lót. “Cậu cứ từ từ rồi hãy mặc không được sao?”

Gã gí điếu thuốc hút dở vẫn còn dài vào gạt tàn. Trong phòng, ánh nắng chiều nhẹ hắt.

“Tại sao?”

“Tớ muốn ngắm cậu, muốn chạm vào cậu nữa.”

Yuri lúc lắc đầu, nghĩ ngợi một hồi rồi xô vào quần bò.

“Sao cứ phải mặc vào thế chứ.”

“Kệ tớ.” Yuri đáp dứt khoát rồi mặc một chiếc áo len cao cổ màu đen, đi đôi tất màu xám.

“Tại sao?”

“Tớ ngưỡng lắm.”

Yuri trả lời ngay lập lự. Đó không phải là điểm chung nhưng Koji vẫn thích. Chắc như đinh đóng cột. Gã yêu Yuri chính bởi điều này.

Với Kimiko, cả hai thường năm khóa thân cho đến phút cuối cùng, và thống nhất gọi quần áo là *đồ vương vীu*. Lâu lâu mới gặp nhau, có cần thiết phải vội vàng mặc lại thứ vương vীu ấy khi đã mất công cởi ra?”

“Nhưng mà.” Lấy tay vuốt lại tóc, Yuri nói. “Nếu là tớ thích chắc tớ không thích món chạm trổ ấy đâu. Tớ sợ mấy thứ quà của các mẹ lắm.”

Biết câu nói của Yuri không có ý gì nhưng gã vẫn hơi ầm ứ trong lòng.

Kết cục của một chuyện tình của Graham Greene là cuốn tiểu thuyết Shifumi đọc ở tầm tuổi Toru, và khiến cô thấy mình thay đổi hoàn toàn sau khi đọc.

Toru mới đọc hết hai hôm trước đó. Tháng Ba. Chẳng có việc gì làm sau kỳ nghỉ xuân dài đằng đẵng, đành giết thời gian với những cuốn sách cậu vốn thích đọc từ trước. Thích đọc sách, đó là điểm chung duy nhất giữa cậu và Shifumi.

Cậu bắt đầu nghe nhạc cổ điển và Billy Joel cũng do ảnh hưởng của Shifumi. Mua đến bốn tập ảnh cũng là vì vậy.

Thi thoảng cậu có cảm giác Shifumi giống một căn phòng nhỏ xinh xắn. Căn phòng ấy quá dễ chịu, đến mức cậu chẳng thể nào ra khỏi đó.

Trong nhà vắng lặng. Chỉ mình cậu ở nhà. Chiếc máy giặt từ sáng, giờ đã ngưng hẳn. Bao năm rồi, cậu có thói quen tự giặt đồ của mình. Vì nhờ mẹ thì kiểu gì quần áo cũng chất đống. Từ nhỏ, đã bao lần cậu không tìm được bộ mình muốn mặc.

Toru đi vào phòng tắm, mang quần áo vừa mới giặt xong từ chiếc máy sấy có hình thù như cái trống ra phơi. Những bộ quần áo còn thoảng hơi ẩm và thơm tho.

Tuần trước, Toru vừa tròn hai mươi tuổi. Ngày sinh nhật chẳng khác gì một ngày bình thường. Cậu vẫn đọc sách, ngủ trưa, lúc chợt nhớ ra thì đi dọn phòng. Có chẳng là cha cậu gọi điện hỏi thích mua gì và cậu trả lời rằng không thích thứ gì đặc biệt cả. Đến sáng hôm sau, mẹ cậu lại hỏi cậu tương tự, và Toru cũng trả lời tương tự. Hai mươi tuổi. Là người trưởng thành về mặt luật pháp, nhưng cậu không thấy trong lòng dấy lên cảm xúc gì ghê gớm.

Cậu muốn gặp Shifumi - người luôn nhăn mặt điệu đà nói rằng không thích tuyết rơi trong thành phố - hơn bất cứ điều gì.

Hôm đó, chồng Shifumi đưa cậu về đến tận nhà. Cậu vẫn nhớ mình ngồi ghế sau, ngắm những cụm tuyết bắn thiu còn sót lại đâu đây khi ai đó vừa cào ra. Ánh đèn nê ông loang loáng chiếu qua hàng rào mắt cáo ven đường cao tốc.

Chiếc xe chạy đều đều dù đường không tốt lắm. Trong xe rất ấm áp, ghế ngồi bọc da màu xanh rêu tạo cảm giác thư thái.

Shifumi ngồi ở ghế phụ, hầu như chẳng mở miệng nói câu nào. Trừ những lúc chòng hỏi, Shifumi mới trả lời chiếu lệ, rằng hội trường ấy thì kiểu gì chẳng còn ghế trống, rằng cô ấy đã lên tặng hoa.

“Cậu Toru thích nghe dòng nhạc piano nào?”

Nhìn qua gương buồng lái, chòng Shifumi hỏi. Toru tắc tị chẳng biết trả lời ra sao.

“Loại nào em cũng nghe ạ” Cậu đáp, vì chẳng biết nói gì hơn.

Hai người đó còn nói những chuyện mà Toru không biết. Nào là tuần sau đã hẹn gặp với ai, hay Shifumi hỏi cô ấy đi cùng có tiện không.

Lúc ấy đêm đã khuya. Con đường về nhà vắng và dài như vô tận. Âm nhạc, sự huyền ảo nơi quán bar, ly Bourbon, tất cả vụt tan biến như ảo ảnh.

Koji được nhận lại vào Trung tâm thương mại gã từng làm hồi cuối năm. Công việc vẫn giống như lần trước là phụ trách khâu xuất hàng nhưng năm nay là *người có kinh nghiệm* nên lương bổng khá hơn ít nhiều. Hơn nữa, so với đợt cuối năm thì công việc nhàn hơn hẳn, nên gã quyết tâm nó làm một trong những việc làm thêm giữa kỳ nghỉ xuân.

Người phụ trách cũng đã quen mặt, các nhân viên khác cũng có một số thành thực nên công việc khá suôn sẻ.

Tuy khác với thời điểm mọi người đổ xô tặng quà cuối năm, nhưng mùa xuân có việc của mùa xuân, ngoài việc gửi hàng trong *gian hàng cho cuộc sống mới* với đệm hay bát đĩa, *gian hàng cho trẻ em* với các loại búp bê dành cho lễ nhập học hay ứng với các mùa khác nhau, rồi cả *gian hàng chăm sóc vườn cây* với đất, phân bón và chậu hoa.

Công việc của Koji đơn thuần là xuất hàng – lấy và xếp hàng ra từ vị trí nhất định trong kho – đến đóng gói cũng không phải làm nhưng không hiểu sao làm một ngày mà tay không những xước xát, bần thiu mà da dẻ còn bị nứt nẻ hết. Yuri nói, đó là *tay của công nhân*. Chẳng phải không thích bàn

tay ấy, nhưng cô vẫn gửi tặng gã một chiếc bàn chải móng tay nhỏ nhắn có hình con gấu.

Gần đây, thỉnh thoảng gã chơi tennis với Yuri vào sáng sớm. Trung tâm tennis nơi Yuri thường chơi mở cửa tự do cho mọi người trừ khoảng thời gian từ bảy giờ đến chín giờ sáng dành cho gọi viên với phí tham gia cao ngất ngưởng.

Gã chưa học tennis bao giờ và thường chỉ đi ké nhưng chưa thua Yuri trận nào, bất chấp cô đã học những ba năm.

Buổi tối gã vẫn duy trì công việc ở quán bi – a. Hashimoto từng cảnh báo làm thế thì sớm muộn rồi cũng đổ bệnh, song Koji luôn chống chế, rằng lúc nào đổ bệnh thì hăng hay chứ cứ ngồi đấy mà đếm cua trong lỗ thì biết đến bao giờ.

“Hồi cuối năm cậu cũng làm ở đây phải không?”

Một thanh niên dáng người dong dỏng khuôn mặt nom như thủy quái Kappa bắt chuyện khi Koji đang đứng ngoài hành lang tước nhà kho. Lúc ấy đang giờ nghỉ giải lao. Gã định vào phòng hút thuốc làm một hơi, rồi ra gọi điện cho Kimiko. Chắc còn lâu mới gặp được nhưng gã nhớ giọng nói của Kimiko biết chừng nào.

“Cậu đang là sinh viên?” Tay thanh niên đó hỏi rồi trao danh thiếp, trên đó có ghi tên Yamatomo. Anh ta mặc nguyên một bộ quần áo thể thao.

“Ra phòng hút thuốc hả.?”

Yamamoto bắt chuyện, lôi từ trong túi ra một bao Mild Seven rúm ró rồi rảo bước đi.

“Chúng ta phải ăn mừng chứ, sinh nhật của cậu cơ mà.”

Cú điện thoại ấy của Shifumi đến vào một buổi chiều tà sau ngày sinh nhật của Toru hai tuần.

“Tối mai có được không? Có chỗ nào cậu muốn đi không?”

Với Toru, hai tuần này là khoảng cách giữa cậu và Shifumi. Là hiện thực.

“Ở đâu chẳng được.” Toru đáp. “Chỉ cần được gặp chị, còn ở đâu cũng được.”

Shifumi thoáng lặng yên rồi khẽ nói rằng chiều mai cô sẽ gọi lại.

Vậy là Toru lại ngồi chờ điện thoại trong phòng khách chan hòa ánh nắng, dù mới chưa đến ba giờ chiều.

Chờ đợi là một điều khó tả. Toru nghĩ thầm trong lúc lật giở qua mấy tờ tạp chí phụ nữ mẹ cậu đặt sẵn ở đó. Chờ đợi là khổ đau nhưng còn hạnh phúc hơn gấp vạn lần khoảng thời gian không có gì để chờ đợi. Chờ đợi, khoảng thời gian nối liền cậu với Shifumi. Shifumi không ở đây, song Toru có cảm giác đang được cô bao bọc. Có lẽ phải nói rằng cậu đã bị khuất phục hoàn toàn. Mấy cuốn tạp chí trên tay cậu là các số đặc biệt về thắng cảnh nổi tiếng với hoa anh đào, về cách loại tử bếp, và có cả chủ đề về bao nhiêu loại rượu hoa quả.

Toru lúc nào cũng căng thẳng, rạo rức trong lòng với trạng thái như muốn bùng nổ vào khoảnh khắc mỗi khi đưa tay đẩy cánh cửa to bản, nặng trĩch vào quán Franny. Cảm giác ấy chỉ xuất hiện trong phút chốc nên người khác nhìn vào cũng không tài nào hiểu nổi (chắc là như vậy). Lần nào cũng thế, Toru phải đối diện với sự bùng nổ ấy, với bao thấp thỏm, rối rắm trong lòng.

Shifumi vẫn chưa đến. Toru ngồi ở quầy rượu, cậu gọi một ly Gin Tonic. Ánh đèn trong quán mờ mờ ảo ảo, tiếng nhạc khe khẽ du dương, toàn những thể loại cổ lỗ sĩ như Rosemary

Clooney hay Tex Beneke gì đó.

Cậu uống hết ly thứ nhất cũng là lúc Shifumi đến.

“Chị xin lỗi, chuẩn bị đi thì lại có khách.” Cô cởi áo khoác đưa cho nhân viên phục vụ rồi ngồi lên chiếc ghế xoay.

“Chị từ cửa hàng đến?”

Ừ, Shifumi đáp, hít một hơi dài rồi nhìn thẳng vào Toru.

“Người ta nhớ mình quá!”

Giọng cô đầy cảm xúc. Nhưng ngay sau đó lại thốt lên rằng “trời ơi, sao mà khát thế”. Câu nói ấy cũng đầy cảm xúc khiến cậu có đôi chút thất vọng trong lòng.

Mũi Shifumi nhỏ nhắn, sống mũi không quá thẳng mà vừa vặn, nếu là tạo hình điêu khắc thì chắc chỉ cần véo tay một cái là đủ. Nó thực sự làm Toru chết mê chết mệt.

“Dạo này có gì hay không?” Nhấp một ngụm Vodka pha Tonic vừa được mang đến, Shifumi hỏi.

“Cũng không có gì đặc biệt.”

Những lúc thế này, Toru vẫn ước rằng mình có điều gì đó để tâm sự, về công việc hoặc về cuộc sống sinh viên bận rộn, bất kể điều gì.

“Vừa đọc xong *Kết cục của một chuyện tình*.” Toru kể trong lúc nhìn chăm chú vào ly rượu và miếng lót ly đặt trên mặt quầy được lau chùi sạch bóng.

“Cảm tưởng của cậu là?”

“... Hay, nhưng mà...”

“Nhưng mà?”

“Chẳng hiểu nội dung lắm.”

Shifumi lắc đầu. Nhận thấy cần phải giải thích rõ ràng hơn nữa, cậu có vớt vát: “Giữa

chừng thì cũng hơi hiểu nhưng đến đoạn cuối thì mù tịt luôn.”

Shifumi tỏ ra khó hiểu.

“Không được. Cậu nói rõ xem nào. Cái gì mà giữa chừng thì hiểu mà đến cuối cùng lại không cơ chứ.”

Câu nói của Shifumi tỏ rõ vẻ hiểu kỳ. Cậu cố gắng nhớ lại nội dung cuốn tiểu thuyết. Shifumi bình thản đợi chờ.

“Tâm lý của người yêu nhân vật chính...”

Cuối cùng cậu cũng tìm được câu trả lời. Vừa nghe đến đó Shifumi đã nhướn mày xem chừng ngạc nhiên lắm.

“Chị không nghĩ câu trả lời lại như thế.”

Shifumi nói, cười một mình, rồi nhắm hai mắt mơ màng.

“Nhưng đúng thế thật,” mở mắt nhìn Toru, Shifumi nói. “Tâm lý con người là thứ không thể hiểu nổi. Điều ấy cũng không có gì lạ.”

Cậu không lý giải nổi Shifumi xúc động đến mức thế vì cái gì. Cái kết chẳng ra sao cả. Chuyện chỉ có thế.

“Nhưng mà chị lại thích người yêu nhân vật chính trong truyện.” Shifumi chốt lại.

Hai người rời Franny, đi tới một nhà hàng trong khu Roppongi. Lần đầu tiên cậu đến đây nhưng với Shifumi thì khác, bàn đã được đặt trước với tên cô.

Rượu Champagne được mang tới và Shifumi nói chúc mừng sinh nhật. Đây là lần thứ ba cậu được Shifumi chúc mừng. Lần đầu tiên là sau ngày sinh nhật năm mười tám tuổi. Lần thứ hai là sau ngày sinh nhật năm mười chín tuổi. Và đêm nay là lần thứ ba.

Nhà hàng rộng rãi được bài trí rất sang trọng. Thực đơn là liệt những món ăn mà Toru không dám chắc đó là món gì. Chẳng hạn như nem sống cuốn cua rau, cơm Ý gạo đỏ hấp nước hầm tôm hùm.

“Quán này mở theo phong trào nhưng đồ ăn thì được lắm,” Shifumi nói lúc gọi món xong. “Lại còn mở suốt đêm nữa.”

Với Toru, thực ra thì chuyện ngon hay không, thế nào cũng được. Shifumi ngay trước mắt cậu, chỉ điều ấy là quan trọng.

Shifumi tắt điện thoại lúc ngồi trên taxi đến đây. Toru bắt gặp hành động ấy, và cậu sung sướng với ý nghĩ rằng Shifumi đã rút kinh nghiệm từ việc lần trước.

Đồ ăn quả thực món nào cũng ngon. Vẫn như thường lệ, quán Shifumi đã chọn chỉ có chuẩn mà thôi.

“Hôm trước,” vừa dùng dao xẻ món thịt hầm, Toru vừa nói ra điều cậu luyến tiếc từ lúc đó, “hôm trước, thật tiếc là lại về được nhà.”

Shifumi không nói gì. Cô mỉm cười, bắt gặp một miếng đưa lên miệng rồi nhấp một ngụm rượu vang. Một lúc sau mới nói: “Làm gì mà tiếc đến thế.” Lời nói ấy, ngay lập tức, nhấn Toru chìm trong niềm hạnh phúc ngất ngây.

Hôm nay, không biết sau khi đưa cô ấy về, mình được lên phòng hay lại bị tổng vào taxi đây. Toru miên man nghĩ về điều đó khi cậu đã chuyển choáng say.

CHƯƠNG 8

Ký ức của Toru về lần đầu tiên làm chuyện đó với Shifumi không rõ ràng lắm. Cậu mới mười bảy tuổi. Hai người đi ăn tối, rồi đi uống ở ngoài, sau đó về nhà Shifumi uống cà phê.

“Cậu vào đi!”

Toru vẫn nhớ như in lời Shifumi nói lúc mở cửa phòng ngủ. Cậu nghĩ hẳn là cô có ý đồ, nhiệm vụ của cậu là thực hiện hành động tiếp theo. Toru làm đúng theo những gì cậu nghĩ. Ôm hôm rồi đè nghiêng Shifumi lên giường. Có lẽ là hơi bạo lực. Ấu cũng bởi cậu chưa có kinh nghiệm, hơn nữa lại bắt được tín hiệu *phải làm bằng được*. Shifumi khẽ kêu lên khi bị đẩy lên giường. Xem chừng cô ấy bất ngờ. Lúc bấy giờ vẫn mặc nguyên quần áo mà Toru đã dựng cột buồm và cậu nghĩ rằng kiểu gì rồi cũng phải nhét nó vào chỗ của nó.

Cậu chỉ nhớ được đến đây. Những ký ức sau chỉ là vài chi tiết vụn vặt như việc Shifumi thì thầm rằng không sau đâu, và cuối cùng thì cậu cũng thực hiện xong chuyện ấy.

“Dù mai sau có ra sao, cậu cũng không cần phải nghĩ rằng sẽ phải làm gì hay không làm gì vì chị đâu.”

Shifumi đã nói thế, sau khi tất cả đã xong xuôi.

Hiện giờ, cậu đang nằm ngửa trên giường như đêm hôm nọ, ngắm nhìn thứ ánh sáng dịu dịu tỏa ra từ ngọn đèn trong góc phòng với cái bóng đổ xuống tròn xoe.

Những cuộc ái ân với Shifumi luôn kết thúc chóng vánh. Chưa từng có kinh nghiệm nên không dám quả quyết nhưng Toru thấy dường như bản năng của cậu và của Shifumi không cuồng nhiệt đến thế với chuyện này. Việc trước đó cậu chưa nếm mùi đời hẳn đã lộ tẩy. Tuy vậy, chưa khi nào Shifumi có ý “*dạy bảo*” hay “*dẫn dắt*” cậu làm gì. Chưa một lần.

Toru chồm lên người Shifumi đang nằm bên cạnh, tận hưởng hơi ấm và da thịt của cái cơ thể nhỏ nhắn và mềm mại. Cậu nghiêng mặt vùi đầu vào gối rồi thì thầm:

“Có nặng không?”

“Không,” “Shifumi khẽ đáp rồi hỗn hển, “thích thế này.” Ở phía dưới, Toru chuyển động nhẹ nhàng.

Shifumi luôn uyển chuyển đón chào Toru mà chưa khi nào tỏ ra *lả lơ* hay *kêu lên thành tiếng*. Cô có thân hình thon thả và làn da trắng. Cô thường ngắm nhìn Toru bằng đôi mắt đẹp mê hồn khiến Toru thấy lúng túng với cảm giác đang bị thử thách. Điều đó khiến cậu chuyển động điên cuồng hòng xua tan cái cảm giác đáng ghét ấy đi.

Giả sử lúc này Asano bước vào căn phòng này thì sao? Ý nghĩ ấy luôn nảy ra mỗi khi Toru ở đây. Song đó không phải cảm giác sợ sệt, nó giống như ảo giác về một điều không thể có. Không đời nào Shifumi để điều nguy hiểm ấy xảy ra. Thậm chí cậu từng nghĩ rằng, thà như thế có khi lại hay. Muốn ra sao thì ra. Khi ở bên Shifumi, những gì thuộc về thế giới bên ngoài ấy là hoàn toàn tách biệt.

Sinh nhật muộn hai tuần.

“Hồi hai mươi tuổi, chị như thế nào nhỉ?”

Toru dò hỏi. Căn phòng ngát hương trà nhài.

“Quên mất rồi. Hồi đấy đang sinh viên.” Shifumi đáp, vụng vụng sửa sang lại mái tóc. “Chị cũng học hành không nghiêm chỉnh lắm, chúm mũi vào sách suốt ngày, nhiều hơn bây giờ rất nhiều, và còn hay đi uống với bạn bè nữa.”

Toru muốn tưởng tượng thêm nhưng chẳng ra đâu vào đâu.

“Hồi đấy chị có người yêu chứ?”

Toru hỏi và Shifumi đáp rằng có, nhẹ tênh.

“Mà cậu có biết không,” giọng Shifumi vang lên trong tai Toru với vẻ đầy khoái trá, “Cậu biết không, *dù sao*, chị vẫn phát ghen với tương lai của cậu đấy!”

Toru thấy trong lòng ngói đau, và đồng thời là cảm giác giận dữ. Có vẻ chiến thắng hơi nghiêng về phía cảm giác giận dữ. Cậu ôm siết Shifumi vào lòng.

“Nói gì thế, chuyện chẳng ăn nhập gì với nhau, cứ bên nhau thế này mãi là được. Sao chị lại nói vậy.”

Cả hai nằm im bất động mất mấy giây.

“Tức thờ quá,” Shifumi khó nhọc thốt lên khiến Toru vội vàng buông lỏng tay ra và nhận thấy mình đã ôm quá mạnh. Shifumi vòng hai tay lên đầu Toru, nhấp lên nhấp xuống từng lọn tóc.

“Có thể cậu không tin, nhưng người ta thích cậu đấy,” Shifumi nhìn cậu đắm đuối, “đến bản thân người ta cũng không dám tin vào điều đó.”

Mỗi nỗi buồn vô cớ xâm chiếm cõi lòng Toru, khiến cậu không tìm ra lời đáp lại.

Kỳ học mới bắt đầu chẳng được bao lâu thì Koji gọi điện đúng lúc cậu vừa chén xong bữa tối một mình. Lúc nhỏ, bà ngoại Toru vẫn thường đến nấu cho cậu ăn, nhưng kể từ khi bà mất hồi cậu mới vào cấp Hai, thường cậu chỉ có một thân một mình trong bữa tối.

Koji bảo đang thiếu một chân cho cuộc tụ tập giao lưu tìm bạn gái. Tháp Tokyo ngoài cửa sổ trông thật nhỏ bé nhưng tỏa sáng lung linh.

“Giao lưu tìm bạn gái? Cậu đúng là lòng tham vô đáy.”

Dĩ nhiên đó không phải lời khen nhưng bao hàm một sự nể phục nhất định của Toru đối với Koji.

“Tớ á? Không, tớ làm chân gỗ thôi. Nói là xem mặt chứ tớ đi cùng Yuri. Làm sao mà còn đất diễn nữa.”

Xung quanh khá âm ỉ, giọng Koji thật khó nghe. Có tiếng chọc bi – a.

“Thế thì đến làm gì?”

Toru đã từng tham gia cái gọi là cuộc giao lưu tìm bạn gái hai lần. Chẳng lần nào thú vị cả.

“Đời sinh viên là phải thế. Cứ thế nhé, tối thứ Sáu này. Tớ ngắt máy đây, xin lỗi nhé, giờ tớ không nói chuyện được.”

Koji đáp rồi dập máy ngay.

“Xem kìa xem kìa, người kia chơi hay thế.” Yuri kéo tay Koji khi gã vừa ngắt điện thoại. Cứ đến chỗ làm thêm của gã là Yuri sôi nổi hẳn lên. “Nãy giờ, đánh hay ời là hay.”

Đó là hai vị khách gần đây thường xuyên đến chơi. Cô gái vẫn trẻ nhưng người đàn ông tuổi đã trung niên. Quả là những đường cơ tinh tế.

“Ừ,” Koji đáp, “công nhận là hay.”

Nhìn điệu bộ và ánh mắt đọc thể bi a là biết ngay. Hơn thế, nom ông ta không giống một tay cơ lão luyện, có lẽ chỉ đơn thuần cảm giác bóng tốt, thêm vào đó, từng động tác đều chính xác đến từng mi li mét. Cơ bản của bi – a là thế. Điểm mấu chốt không phải là kỹ thuật của năm ngón tay mà là khả năng suy luận với cảm giác bóng tốt. Đó là món bi – a yêu thích của Koji.

Vào phía quầy rượu, vừa rửa cốc Koji vừa quan sát từ xa. Cô gái đi cùng chơi không khá lắm. Được cái cao và trông trẻ hơn cả Yuri. Mái tóc ngắn xơ xác điểm xuyết vài lọn nhuộm màu xanh lục.

“Toru sẽ đến thật chứ.”

Chống tay lên cầm ống nước chanh, Yuri hỏi.

“WHY NOT?”

Koji đáp bằng tiếng Anh, lén rút ra một thỏi sô cô la đưa cho Yuri.

Toru lơ đãng nhìn lên trần nhà trong lúc nghe bản nhạc của Billy Joel phát ra từ dàn máy cậu hẹn giờ thay cho đồng hồ báo thức. Buổi sáng. Rèm cửa vẫn rủ xuống mà nghe đâu như tiếng mưa.

Ngay cạnh gối là cuốn tiểu thuyết *Sử tử* của Kessel vẫn mở nguyên. *Sử tử* cũng là cuốn Shifumi nói rằng thích đọc.

Đối với Toru, thế giới được cấu tạo nên chủ yếu bởi Shifumi.

Toru dậy thay quần áo rồi vào bếp pha cà phê hòa tan. Một ngày chẳng mấy may hy vọng có thể được gặp Shifumi, cậu không hiểu vì lý do gì mà mình phải dậy.

Ngoài hiên cửa là đôi giày kiểu buộc dây – một kiểu giày nam tính lạ lẫm – mà mẹ cậu đã vứt lẫn lóc khi về nhà đêm qua.

Mẹ Toru năm nay bốn mươi tám tuổi. Cậu nghĩ bà khá chăm chú cho vẻ bề ngoài nên không đến nỗi nào so với tuổi thật. Song cái cung cách uống rượu thì *thô thiển*, trông như đàn ông chứ chẳng phải đàn bà.

“Trong công việc, mẹ cậu lúc nào cũng hăng say, thật là một phụ nữ tuyệt vời.” Cậu không nhớ Shifumi đã nói thế bao giờ. “Có vẻ hào hứng

với công việc lắm. Theo chị, đó là phẩm chất hiển có ngay cả đối với các nữ doanh nhân Nhật Bản.”

Đúng là mẫu phụ nữ hướng ngoại, Toru nghĩ. Cậu nướng bánh mì rồi phết với lòng đỏ trứng gà.

Ngồi ở ghế xô pha trong phòng khách ăn sáng, Toru nhớ lại quyết định chọn trường đã bị Koji lên lớp như thế nào.

“Trường dân lập? Tại sao?”

Lúc ấy là mùa hè, cả hai đang đứng đọc tạp chí trong một cửa hàng tiện lợi cạnh trường.

“Người ta phải vào trường quốc lập chứ.”

Cậu còn nhớ rõ hôm đó Koji mặc chiếc áo phông đen rồi khoác bên ngoài áo đồng phục sơ mi màu trắng.

“Tại sao?”

Toru luôn khó khăn trong việc lên lớp người khác cũng như tỏ ra nhã nhặn với mọi người.

“Cậu thừa đủ điểm chuẩn cơ mà, hơn nữa nhà cậu chỉ có hai mẹ con, phải động não một tí chứ.”

“Nhà cậu đâu chỉ có hai mẹ con mà sao cậu vẫn chọn trường quốc lập?”

Bản thân Toru cũng thấy câu phản biện của mình thật ngớ ngẩn.

“Tớ không muốn phí thêm tiền của bố mẹ tớ.”

Gập đánh bộp quyển tuần san *Young Jump*, Koji bỏ ra ngoài. Một ngày nắng nóng. Ở Koji có những điểm chân chất như thế. Chân chất ở chỗ là con trai của một gia đình giàu có mà luôn giữ khuôn phép gia đình làm trọng.

Nhưng, thẳng thắn mà nói, gã ta có thói quen xấu là lúc nào cũng muốn can dự vào chuyện người khác.

Căn phòng chìm trong tĩnh lặng. rửa bát xong rồi lên phòng đọc truyện tiếp. Hôm nay hai tiếp học không thể vắng mặt. Trời này chắc sẽ mưa cả ngày mất thôi. Mẹ thì còn lâu mới dậy.

Trên táp lô của chiếc xe Fiat Panda màu đỏ có một con thú nhồi bông màu trắng mà Koji tặng sau khi thắng được ở game center. Nó sẵn có pin ở

trong, giật đoạn giây ở dưới đuôi là nó lật đật xoay người.

Tâm trạng Kimiko đang vui vẻ. Phóng vù vù trên con đường hào bao quanh Hoàng cung giữa lúc trời đang mưa, cô kể về chuyện *mẹ chồng*.

“Chị với bà ấy khá hợp nhau dù cũng có lúc này lúc kia. Hôm qua đi mua sắm với bà ấy, thế nào lại được mua tặng một chiếc áo sơ mi hiệu D&G đẹp mê.”

Theo như Kimiko kể thì đó là chiếc áo được làm từ vải cotton, in đủ loại bướm hoa sặc sỡ. Cô nói để dành mặc nó như kiểu áo cánh mùa hè.

“À, chiều mấy giờ cậu vào học nhỉ?”

“Hai giờ bốn mươi phút.”

Koji đáp, nhưng đó là một lời nói dối. Từ khi vào năm thứ ba, cậu đã giảm hẳn số giờ học.

“VẬY là còn chưa được hai tiếng.”

Sắp mười hai giờ. Ước lượng khoảng cách từ đây đến trường thì sẽ ra phép tính ấy. Thực ra phải nói là gã đã cố tình tính toán như thế.

“Mình mua gì rồi ăn trong xe nhé,” gã đề nghị, “Như thế cho thông thả.”

Tay giữ vô lăng, Kimiko rướn người về phía Koji, chu miệng. Trên đôi bàn tay to bản mà gầy gò luôn khiến Kimiko cảm thấy tự ti ấy đeo mấy chiếc nhẫn màu vàng kim chẳng ăn nhập gì với nhau. Koji hôn nhẹ lên môi, dù trong bụng gã đã phát ngấy, vì nguy hiểm thế này lại còn hôn mới chả hít.

Xong xuôi, từ chối nhã ý đưa về tận trường của Kimiko, gã lên tàu JR. Ba giờ gã có hẹn với Yuri.

Bởi thế mà khi đến chỗ hẹn cho cuộc tụ tập lúc sáu giờ, gã tỏ ra hưng phấn khác thường dù đã mệt lử và đói mèm. Tại đó, Yamamoto mà gã quen ở trung tâm thương mại, Toru rồi Hashimoto đã đến đông đủ và đang ngồi uống bia. Ba người bạn của Yuri đều đến muộn hai mươi phút. Cô cứ thấp thỏm mãi cho đến khi họ xuất hiện.

Ngay từ lúc ấy, Toru đã thấy bút rút trong lòng. Hẳn là cậu hối hận với việc đã đến đây.

Cậu Yamamoto mặt như thủy quái Kappa háo hức ra mặt, đứng ngồi không yên. Vẫn chiếc quần thể thao chất nylon rộng thùng thình, có khác là anh ta vận áo phong cổ tàu bó sát, ít nhiều gợn gàng hơn chiếc áo thể thao ở chỗ làm thêm.

Hashimoto thì ở đâu cũng thế cả, ngồi lơ đãng như thể hẳn là người ngoài cuộc.

Trong đám đó, Yuri mới chỉ gặp Hashimoto một lần trước đây. Cô rất phấn khởi vì hôm nay được gặp Toru.

Koji gọi tuần bia thứ hai rồi kêu nhà hàng cứ mang đồ ăn ra trước.

Sau cùng thì mấy cô nàng cũng đến. Cả ba cô dung nhan cũng không đến nỗi nào. Yuri đã rao trước rằng họ dễ thương lắm. Với Koji, tiệc có vui hay không là phụ thuộc vào nhan sắc của các cô gái. Đây không phải là vấn đề có duyên hay hợp tính nhau. Đối tượng mà dễ thương thì tự nhiên cánh đàn ông xôm lên ngay. Mấu chốt là ở đây.

Yuri và Koji lần lượt giới thiệu ba người còn lại. Mọi người cụng ly, rồi bắt đầu mấy tiếng đồng hồ gượng gạo.

Kết quả của bữa tiệc thất bại. Cả Koji cũng cho là như vậy. Chẳng hề sôi nổi chút nào và không ai trong số các cô nàng có ý định cho số điện thoại. Rồi khỏi quán, ngoài trời vẫn mưa tầm tã, Koji đã phát ngấy với việc dàn xếp, bỏ luôn ý định rủ mọi người đi tăng hai.

“Bọn mình đi đâu uống bù đi,” gã lén thì thào với Toru, sau đó cả hội đi lững thững ra ga rồi chia tay khi mọi chuyện dang dở chưa đến đâu.

“Thế còn Yuri, có sao không?” Toru cất tiếng hỏi lúc chỉ còn lại hai người sau khi chờ cho tất cả qua cửa soát vé.

“Cậu khỏi lo.”

Lúc ban ngày, cả hai đã có quá đủ thời giờ bên nhau.

“Mà tớ xin lỗi nhé, hôm nay nhạt nhẽo quá.”

“Có gì đâu,” Toru cười nhảu nhó. “Cũng lâu lắm mới có dịp thế này, lại được gặp Yuri và *Hashimoto* hay ho nữa.”

Một lúc sau Toru lại khen rằng, trông Yuri cũng dễ thương đấy chứ.

Quả là Yuri không tệ chút nào. Càng ngày Koji càng nhận rõ điều đó. Một cô gái thông minh và sống thật lòng. Cứ ở bên Yuri, Koji lại thấy mọi việc trở nên nhẹ nhàng hơn bao giờ hết.

“Cậu biết quán nào không?” Toru hỏi.

Đâu chả được, Koji đáp rồi rảo bước đi trước về phía dãy đèn huỳnh quang nhấp nháy giữa khu phố trung tâm.

Cho dù là Koji mời, nhưng nếu là mình, không đời nào mình để Shifumi về trước.

Toru nghĩ vậy trong lúc đi. *Không đời nào!* Gã mà biết được điều này, chắc chắn sẽ thấy chướng tai gai mắt lắm, nhưng đối với Toru trên đời này không có gì sánh bằng khoảng thời gian ở bên Shifumi.

Cậu tư tưởng đến Shifumi trong suốt bữa tiệc. Một Shifumi có chiếc nhỏ xinh, một Shifumi có đôi tay thon thả như tượng phật Quan Âm ở phòng khách, và một Shifumi khẽ nói với cậu rằng: “Có thể cậu không tin, nhưng người ta thích cậu đấy.”

Giá có cơn gió nào mang Shifumi đến đây.

Toru khổ sở với ý nghĩ ấy trong lúc dõi theo Koji đang cầm ô bước đi đằng trước. Không có bất cứ thứ gì ngoài Shifumi có thể đem lại hạnh phúc cho cậu.

CHƯƠNG 9

Koji không ngại việc bếp núc.

“Liệu có ăn hết không đấy?” Gã hỏi trong lúc xào rau với thịt lợn cho Hashimoto lười nhác đang nằm ườn xem tivi.

“Ăn tốt.” Không rời mắt khỏi tivi, Hashimoto thản nhiên đáp, vặn vẹo đầu, rồi quay sang phía Koji bảo: “Cậu hỏi cứ như cậu là mẹ tớ ấy.”

Gã sắp bát đĩa sẵn ra bàn rồi chuẩn bị đi.

“Cậu vẫn ở đây chứ?”

“Vẫn.”

Hashimoto đáp. Koji đưa hăn chìa khóa, kéo rèm cửa sổ, rồi bật điện trong phòng. Từ xưa Koji đã ghét cái khoảnh khắc bật điện mỗi khi sấm tối.

“Thế nhé, tớ đi đây.”

Gã mở cửa chính, bước ra phía ngoài, đúng lúc ấy một thứ mùi ẩm ướt đặc trưng của các khu nhà tập thể xộc lên tận mũi. Cái mùi gã vẫn bắt gặp từ ngày xưa mỗi khi vội vã trở về từ nhà Atsuko.

Thà ta phụ người, gã đã quyết thế và làm y như thế. Giờ gã vẫn nghĩ, rằng thế tốt hơn cho Atsuko.

Vậy mà không hiểu sao, mỗi lúc như thế này, gã lại có cảm giác tội lỗi dưới hình hài một nỗi buồn sâu thẳm.

Sau buổi tập hôm nọ, gã đã đi uống cùng Toru. Nom cậu ta không vui. Toru vốn dĩ không thuộc tí hay pha trò nhưng hôm ấy cậu ít nói hơn cả thường lệ. Lũ bạn từ hồi cấp Ba – tính cả những thằng không mấy thân thiết – khác xa bạn bè quen thời đại học. Một đấng thấu hiểu nhau đến mức không thể che giấu nổi những gì không muốn thổ lộ cho người khác. Một đấng thì chỉ cố tồn tại bên nhau ngày qua ngày.

Toàn một lũ vớ vẩn, Koji nhủ thầm. Và chính điều đó mang lại cho gã cảm giác gằn gỏi không lời nào tả xiết với Toru.

“Cậu ấy hiền nhỉ,” Yuri phát biểu cảm tưởng về Toru sau đó. “Trông cứ như đã từng trong đội hợp xưởng từ hồi cấp Ba.”

Trật lất. Toru không tham gia bất cứ câu lạc bộ nào. Tan học, gã mà không rủ đi thì thế nào cũng về thẳng nhà. Nhưng năm cuối, cậu ta hay đi

với Shifumi. Nghe nói cậu ta còn mặc nguyên đồng phục dù đi đến là triển lãm, các buổi hòa nhạc hay quán bar.

Điều gã nhớ về Toru dạo ấy là việc cậu ta ăn rất ít, buổi trưa chỉ làm hai chiếc bánh mì với xa lát trong căng tin; giờ nghỉ thì cầm cú đọc sách; và nói rằng cảm thấy ban nhạc Aerosmiths yêu thích của gã có điểm gì hay. Rồi căn hộ ấy. Căn hộ chỉ có hai mẹ con cậu ta mà gã đã đến quá nhiều lần.

Koji thấy mình đã chệnh choáng với ly vang trắng thứ ba. Shifumi nói có hẹn lúc tám giờ, cô đang ngồi cạnh hát âm ư. Dường như nhạc trong quán đều là *những giai điệu một thời* của Shifumi.

“Xin lỗi, tiếp theo anh có thể mở bài *As Tear Go By* được không?” Cô vui vẻ đề nghị vị chủ quán đáng người mảnh khảnh đứng phía bên trong quầy bar.

“Sao cậu không ra đời sớm hơn nhỉ?” Shifumi nói trong lúc lắc lắc chiếc ly tạo thành những gợn sóng nhỏ. “Bài hát này vô cùng đặc biệt đối với chị. Giá mà được nghe cậu với cậu từ trước.”

Vẫn như thường lệ, khi Toru không trả lời, Shifumi liền kết thúc ngay câu chuyện.

“Thi thoảng thôi, thi thoảng mới nghĩ thế.” Cô nói rồi tùm tùm cười.

Nhìn Shifumi trong chiếc sơ mi trắng và quần tây màu xám ngồi trên chiếc ghế xoay thật nhỏ nhoi và chống chệnh. Điều đó hồi thúc Toru đưa một tay ra đỡ phía sau lưng. Nhưng rốt cuộc, sự hồi thúc ấy lại biến thành cử chỉ lóng ngóng vụng về.

Cậu cảm nhận được hơi nóng toát ra từ lưng Shifumi qua lần áo. Nếu một mai người này không còn nữa, mình sẽ chết mất thôi.

“Cậu đừng bỏ tay ra nhé, cứ để nguyên như thế,” Shifumi nói.

Toru làm theo.

Hai người đan tay lưng thừng đi dạo sau khi rời khỏi quán, một lúc sau Toru mới vẫy taxi cho Shifumi. Khi đi cùng Asano, Cô ấy có làm thế không nhỉ. Cậu nghĩ vậy nhưng không dám hỏi mà thay vào đó bằng một câu khác.

“Là hẹn với Asano?”

Shifumi thản nhiên gật đầu. “Cái hay của việc lấy chồng, ấy là có người ăn cơm cùng mình.”

Toru cười chua chát, thay cho việc phải giậm chân xuống đất giữa mặt lên trời khóc than.

“Dọa nhau đấy hả?”

Mình say rồi, Toru tự nhủ. Cậu muốn về nhà lăn ra giường càng nhanh càng tốt.

“Đâu,” Shifumi mỉm cười và cửa taxi mở ra.

“Sự thật nó là thế.”

Không hôn môi mà cả hai chỉ cọ má thay cho lời tạm biệt, thế rồi chiếc taxi mang Shifumi đi mất.

Về đến nhà, chẳng ngờ Toru đã thấy mẹ cậu ở đó.

“Con đã về đấy à?” Bà đang đứng uống nước trong bếp.

Hai mẹ con trao đổi như thường lệ. “Con ăn cơm không?” “Không ạ.” “Ừ, nhà chẳng còn cọng rau nào.” “Đã bao giờ có đâu, nhưng đồ đông lạnh vẫn còn mà mẹ? Cái đấy cũng hết ạ? Mấy hôm nay con chưa đi chợ.”

Mẹ cậu chưa thay đồ ở nhà. Bà mở cửa sổ phía trong kệ rửa bát rồi hút thuốc ra châm lửa. Chưa bị truy hỏi đã đi đâu mà Toru cứ thấy như bà biết rõ cậu vừa gặp Shifumi.

“Con tắm trước nhé?”

Ừ, bà trả lời. Toru cảm thấy không thoải mái với ánh mắt mẹ cậu.

“Vẫn trượt phải không,” Koji nói trong lúc dọn mấy chiếc ly không. “Lúc chọc gậy, cậu thường bị lệch sang bên phải.”

Cô gái mặc váy ngắn. Tóc lờm chờm điểm vài lọn nhuộm màu xanh lục. Cô đã chọc bi-a một mình đến hai tiếng đồng hồ.

“Cậu có biết mình sai chỗ nào không?”

Cô gái hỏi khi Koji đi ngang qua, khách vẫn thừa thốt nên bất đắc dĩ gã đành phải hướng dẫn.

“Thế này được chưa?”

“Thêm một chút nữa.” Gã chỉnh phần cán gậy. “Được rồi, cứ thế này chọc thẳng là được, cậu cứ kệ bi mục tiêu, nhắm vào chính giữa bi cái ấy.”

Rộp, một tiếng vang lên gần như cùng lúc cô gái chọc vào viên bi cái. Theo đúng như tính toán, viên bi mục tiêu chạm hai băng, đối hướng rồi chui tọt vào lỗ giữa bên phải.

Thấy không, cô gái quay lại với vẻ mặt như muốn thốt lên như vậy. Khuôn mặt không xinh lắm nhưng cũng dễ ưa. Mắt to, miệng rộng, vẻ mặt đầy biểu cảm. Giá mà cô ta trang điểm khác đi một chút, Koji nghĩ. Lớp nhũ màu xanh lơ với màu bạc lấp lánh trên mí mắt thì còn được chứ đề can nhỏ hình ngôi sao cô ta dán lên gò má trông thật dớ dẩn.

“Cú đánh tuyệt vời!”

Gã khen khiến cô gái cười sung sướng.

“Sao không bảo ông ta dạy cho?” Gã ướm lời, “cái ông hay đến cùng cô khá giỏi đấy.”

Khuôn mặt cô gái rạng ngời vẻ hạnh phúc như chực tan chảy, nó khác xa với nụ cười ban nãy.

“Anh ấy thật sành điệu, phải không nào?” Cô gái nói rồi đặt bóng vào chỗ cũ, tập lại lần nữa.

“Cám ơn cậu đã dạy tớ,” cô nói với theo.

Sang tháng Sáu, những ngày hè nắng bức kéo dài một thời gian. Koji thích mùa hè.

Đang nằm trên giường với Yuri thì chuông điện thoại vang lên.

“Koji à?”

Là Kimiko.

“Cậu đang ở nhà à?”

Ừ, gã đáp. Yuri đang bám chặt lấy tấm lưng mướt mồ hôi.

“Cậu rồi không?”

“Bây giờ à?”

Ừ, Kimiko đáp.

“Giờ thì không tiện lắm.”

Mai mới là ngày hẹn với Kimiko.

“Vậ à, thế thì thôi.”

Giọng Kimiko chất chứa sự giận dữ hơn là thất vọng.

“Có chuyện gì thế?”

Thường ngày chẳng mấy khi gã gọi điện cho Kimiko. Chính là nhằm tránh những cú điện thoại như thế này.

“Không có chuyện gì thì không được gọi điện sao?”

Koji im lặng. Yuri ngay trước mặt, im lặng là trên hết. Hơn nữa, gã thừa hiểu, cơ sự đã ra nãi này, nói gì cũng vô ích.

“Sao tôi cứ quên khuấy đi mất, rằng cậu là người lạnh lùng cơ chứ.”

Kimiko nói rồi buông tiếng thở dài.

“Mà thôi, đừng nào ngày mai chả gặp nhau.”

Giọng nói như ẩn chứa đến hàng trăm mũi gai sắc nhọn.

“Xin lỗi đã gọi điện mà không hẹn trước.”

Kẹp ống nghe vào tai, Koji rút một liều thuốc châm lửa. Kimiko cứ thế dập máy luôn.

“Ai thế?”

“Chủ cửa hàng,” ngửa mặt lên trời nhả khói, Koji đáp lại câu hỏi của Yuri, trong lòng không khỏi lo lắng. Ngày mai làm lành mệt đây.

Đàn bà sao lại có cái thói chỉ biết mình. Như thế họ cứ sống mà chẳng thèm quan tâm rằng ai cũng có chuyện riêng. Ngu đến mấy cũng hiểu được điều đấy. Nghĩ là thế, song lúc ngồi trong quán cà phê quay toàn bằng kính gần trung tâm Kimiko học tiếng pháp ở Todoroki, gã xin lỗi rồi rít về cú điện thoại hôm trước chứ chẳng dám hé răng nửa lời về suy nghĩ ấy.

“Lúc ấy tôi cũng rất muốn đi.”

Kimiko làm mặt sững sủa, uống trà đá ở bên cạnh.

“Đã bảo thôi rồi cơ mà.”

Thôi là thôi thế nào, Koji nói. Trong quán lạnh run vì điều hòa.

“Thôi nào, bỏ cái mặt ủ rũ ấy đi chứ.”

Kimiko không đáp, ngồi im lặng một lúc lâu rồi nói rằng hôm qua cô muốn gặp gã lắm.

“Tự nhiên người ta nhớ thì biết làm thế nào, ai chẳng có lúc như thế. Biết rằng hôm nay sẽ gặp được nhưng không phải hôm nay, người ta muốn gặp từ hôm qua.”

Ngừng một lúc, Kimiko trút hết bực tức vào câu nói: “Đàn ông gì mà lúc muốn lại không gặp được cơ chứ, quá tệ!”

Koji làm bộ vái trời. “Này, cô nghĩ kỹ đi rồi hãy nói. Người mà lúc muốn cũng không gặp được là cô đấy, Kimiko. Người đã có gia đình là cô chứ đâu phải tôi.”

“Sao cậu có thể nói ra những điều như thế chứ.” Cô xòe hai bàn tay đeo mấy chiếc nhẫn lên bàn rồi nói tiếp. “Tình cảm đâu có vận động theo lý trí. Tóm lại là cậu chẳng hứng thú gì với tôi nên mới có thể thốt ra những lời ấy.”

Không thấy lộ gic chút nào nhưng đôi khi, ánh mắt giận hờn đáng thương của Kimiko khiến lòng gã xao động. Lý trí mách bảo đây là cơ hội tốt để đưa ra quyết định, song con tim chỉ chực ôm chầm lấy Kimiko.

“Thôi nào, thôi nào.”

Koji nói và đứng dậy cầm lấy hóa đơn. Gã biết chắc Kimiko đang phẫn nộ kia rồi cũng ngoan ngoãn đi theo. Từ giờ trở đi, có lái nhái điều gì thì cũng chỉ bao hàm ý nghĩa, tôi muốn cậu, muốn ngủ với cậu, thế thôi.

Vừa bước chân ra khỏi quán, gã ôm chầm Kimiko hôn ngẫu nhiên. Đáp lại, Kimiko ghì đầu gã, hé môi đón chào. Chính bầu không khí cũng đột nhiên sục sôi ngọt ngào giúp họ hiểu rằng họ đang khát khao nhau mãnh liệt. Dục vọng cộng hưởng cùng dục vọng. Kimiko phải khó khăn lắm mới ngăn được bàn tay của Koji đang chực sờ xoạng ngực cô. Cả hai rảo bước xuống cầu thang. Ánh nắng rọi xuống theo phương thẳng đứng. Trèo lên xe, nổ máy, phóng đến khách sạn có tên Yamato chưa đầy năm phút.

Toru gặp lại Yuri vào buổi tối ngày cưới anh trai Koji. Bữa tiệc chính thì không nhưng chẳng hiểu sao hai người lại được mời đến bữa tiệc tặng hai tổ chức tại một nhà hàng vọng cảnh có mặt sàn xoay, nằm trên tầng thượng một tòa nhà, khách đông tới mức chẳng đếm nổi có bao nhiêu người. Cô

dâu chú rể đều là bác sĩ nên khách khứa đa phần là những mối quan hệ trong bệnh viện hoặc hội bạn bè từ thời đại học.

Koji vận bộ veston cổ điển. Loại trang phục mà Toru nghĩ rằng nó chứng tỏ ta đây là con trai một gia đình giàu có. Bạn bè ông anh đều có vẻ quý mến Koji dù hai anh em họ không mấy hòa thuận nó chứng tỏ tính cách rất riêng của gã.

Cả Yuri lẫn Toru đều không quen ai, chơ vơ trong góc phòng, chiếc váy dài liền thân và bộ veston không phải thứ hai người thường mặc.

Thành phố Tokyo hiện lên qua khung cửa sổ. Giữa ánh sáng lung linh của muôn vàn ngọn đèn nê ông, rừng cây trong Hoàng cung vẫn chìm trong bóng tối đen như mực. Và ngay trước mắt là toàn cảnh căn phòng đang phản chiếu hết lên khung cửa kính. Giọng nói của người dẫn chương trình đang lóng nga lóng ngóng với chiếc micro, nghe câu được câu chẳng.

“Đẹp quá.” Yuri nói trong lúc nhìn ra phía bên ngoài. “Toru chỉ ở mỗi Tokyo thôi à?”

“Ừ,” Tory đáp, “Thế còn Yuri?”

Yuri cười. “Shizuobia, hôm gặp nhau tớ nói rồi mà, cậu chẳng tham gia chuyện gì nhỉ.”

Một cô gái thanh lịch, Toru nghĩ. Hôm đấy đúng là đến nhìn, mình cũng không.

“Koji hỏi cấp Hai trông như thế nào Toru?”

Yuri dò hỏi như thể thời ấy đã xa xôi lắm.

“Vẫn thế, gia trưởng và nóng nảy.”

Yuri cười nắc nẻ khi Toru để thêm là thi thoảng còn đi uống rượu và gã uống khỏe như trâu.

“Tớ ghen với cậu đấy, Toru. Cậu biết Koji từ những ngày như thế.”

“Tớ phát ghen với cậu đấy,” Yuri lại thốt lên.

Trong lúc ừng ực nốc Whisky pha nước đúng theo kiểu “một thằng em trai hiếu động”, Koji chợt nghĩ đến cha mẹ gã. Anh trai gã sống cùng ông bà suốt. Giờ này, có khi hai ông già bà cả đang ngồi nhâm nhi ở nhà cũng nên.

Anh trai gã vẫn như mọi khi, ngồi yên như phông, chị Saki thì tất bật chạy đây đó như chủ xị một cuộc họp đồng hương.

Mà sao, Koji nghĩ bụng trong lúc ngắm nghía hội bạn toàn bác sĩ của anh trai, mà sao mới chỉ tầm ba mươi mà ai nấy nom gà khom thế kia. Nhìn ở đây chỉ có thể đưa ra nhận định rằng, bác sĩ là một nghề có tỷ lệ béo phì và hói cao.

Đối với Koji, già nua là một tội lỗi.

Bỗng nhiên, hình ảnh cha chị Saki cúi đầu trước hiên nhà gã đem hôm ăn hỏi vụt hiện lên. *Con gái tôi còn vụng về lắm, trăm sự nhờ gia đình chỉ bảo thêm.* Nỗi buồn xuyên thấu tâm can mình lúc đó thực ra là cảm xúc gì?

Chả lẽ Kimiko hay Atsuko đều đi làm dâu như thế sao.

Món tráng miệng được bày ra bàn, gã đi tìm Yuri mà hình ảnh Kimiko lại xuất hiện trong tâm trí.

Kimiko ơi là Kimiko.

Đồ quý. Gã thầm nghĩ trong cơn hồi tưởng về mấy tiếng đồng hồ ấy ở Todoroki. Cái kiểu yêu đương như thế rõ là không tốt cho cơ thể. Phòng có điều hòa mà không ai thêm bật. Đến quần áo trên cũng ai nấy tự cởi. Chẳng kịp thốt lên nửa lời đưa đẩy, hai cơ thể đắm mồ hôi cuốn vào nhau với khát khao đến nghẹt thở.

“Tóm lại là Koji có thích người ta đâu.”

Gã nhớ Kimiko đã hờn dỗi thế. Kimiko treo đồ vướng víu lên giá, rồi trách cứ Koji cứ như cô gặp chuyện gì bất công lắm. “Người ta thấy nhớ, ai chẳng có lúc tự nhiên nhớ thế chứ?”

Koji buông tiếng thở dài khó nhọc trong lúc mang đĩa đồ tráng miệng cho Yuri đang tán chuyện với Toru bên cửa sổ.

CHƯƠNG 10

“Bộ này người ta mua là vì Koji đấy nhé.”

Mặc chiếc áo nịt và quần lót màu vàng chóa như màu hoa hướng dương, Kimiko nhào lên người Koji với nụ cười hạnh phúc trên bờ môi dính đầy nước đào.

Đang là giữa trưa.

“Dính đầy trên miệng kia.”

Koji nắm lấy cổ tay Kimiko. Tay cô đang cầm trái đào gần như chỉ còn hột. Một mùi thơm ngọt đậm đặc quyện lên.

Kimiko mặc kệ lao đến hôn gã ngẫu nhiên. Gã nắm lấy cổ tay kia của Kimiko. Bị khóa chặt cả hai tay, Kimiko cười khùng khục trong trong cổ họng, vùng vẫy cố thoát, nhưng môi thì vẫn nhất định rời.

Vừa đón nhận đôi môi đầy vùi vị trái cây, gã chống chân định vật ngửa Kimiko ra song cô tương kế tựu kế quắp lấy chân gã cự lại. Khỏe gồm, gã tỏ vẻ thán phục.

Koji nhận ra bản thân gã cũng đang cười khúc khích trong lúc ôm chầm lấy Kimiko đã mềm nhũn ra đấy sau khi vừa cười vừa rên rỉ. Gã móc xuống, lộ ra vòng eo gầy giơ xương. Gã kéo Kimiko lại một cách thô bạo khiến cô vừa phá lên cười, vừa hôn tới tấp lên trán, lên mi mắt, lên vầng thái dương gã, rồi khéo léo dùng chân kéo hẳn chiếc quần lót xuống.

Hôm ấy Koji không sao kiềm chế nổi, lên đỉnh đến ba lần, đến bản thân gã cũng không dám tin vào điều đó.

“Ồi giờ, chết mất thôi.”

Khi cơn sóng tình lướt qua, Koji hỗn hển nằm ngửa mặt trên chiếc giường trơn trượt vì chăn gối đều bị đập rơi xuống sàn nhà. Làn gió nhẹ ùa vào qua cửa sổ chẳng đủ hong khô mồ hôi.

“Cứ như dã thú.”

“Giờ mới biết sao.” Nằm ngay bên cạnh, Kimiko thì thầm, gác một tay lên bụng Koji. Gã thấy sao mình yêu cái sức nặng ấy đến thế.

“Chết mất, chết mất.” Koji lại thều thào.

Đây là lần đầu tiên gã dẫn Kimiko về nhà. Gã buộc phải nhượng bộ Kimiko cứ kỳ nèo rằng kiểu gì cũng muốn đến chơi. Dạo này cứ động một cái là cô ấy lại nói *kiểu gì cũng*, khi thì kiểu gì cũng muốn gặp, lúc lại kiểu gì cũng muốn nghe giọng gã.

“Ở đây có bồn tắm không đấy?”

Cởi chiếc nịt ngực ướt đẫm mồ hôi, Kimiko đứng lên, khóa thân hoàn toàn.

“Đằng kia.” Tay chỉ phòng tắm mà Koji nhìn như hút hồn vào tấm thân trần ấy.

“Người đâu mà đẹp thế!”

“Cám ơn,” Kimiko nói sau vài giây lặng yên rồi mỉm cười hôn lên trán Koji, “ngày nào cũng phải chiến đấu với tuổi già và tăng cân đấy.”

Lúc Kimiko nói mượn nhà tắm, rồi bước vào trong cũng là lúc Koji hiểu thấu đến chân tơ kẽ tóc ý nghĩa của từ tuổi già. Tăng cân thì biết ngay, nhưng tuổi già thì gã không tài nào liên tưởng được nó như thế nào nếu xét về mặt thanh âm.

“Này, cậu nhìn xem, ông kia chơi thật tuyệt.”

Buổi tối, Yuri ngồi uống lemonade tại quầy bar, quay người nhìn vị khách quen.

“Nghe tiếng chọc gậy khác hẳn, không cần nhìn cũng biết được là ông ấy đánh.”

Quả là vậy.

“Ông ta là Maeda.”

Gã vừa dứt lời, Yuri đã tròn mắt ngạc nhiên, miệng vẫn ngậm ống hút, cô hỏi rằng sao biết.

“Thì khách quen nên biết thôi.”

Koji đáp vậy song thực ra là gã nghe Kazumi nói lại. Kazumi là cô gái Maeda vẫn đi cùng, thi thoảng đến tập một mình từ khoảng nửa tháng trước. Kazumi nói cô mới học lớp Mười hai.

“Không biết ông ta là người như thế nào nhỉ?”

Yuri quay sang phía Maeda.

“Này, cô Yu – ri!”

Koji tất nhiên là có hứng thú với Kazumi hơn với Maeda nhưng rõ ràng là gã không vui vẻ gì với việc Yuri đăm đõi nhìn gã đàn ông khác. Gã giơ ngón trỏ lên chĩa về phía Yuri lúc cô vẫn đang quay người lại nhìn phía sau.

“Bỏ cái kiểu nhìn ấy đi, cô chỉ được phép nhìn người đàn ông trước mặt mình!”

Yuri cười ngặt nghẻo rồi chua ngoa, *đồ hâm!*

Năm nào cũng vậy, cứ đến kỳ nghỉ hè, Toru lại thấy thời gian thừa thãi. Ngồi nghe Joni Mitchell, cậu hồi tưởng lại và cười một mình. Hồi nhỏ, mình đã từng một mình miệt mài giết thời gian với trò chơi mô hình, hết xếp lại phá. Hồi nhỏ hơn nữa, có thể nghịch một mình không biết chán trong chiếc bể bơi thông minh được bơm căng và đổ đầy nước đặt ở ban công. Nghĩ lại thấy thật ngốc, trong cái bể bơi bé bằng cái mắt muỗi ấy mà vác đủ thứ vào chơi, hết phao, đến kính bơi, rồi lại ống thở, và sau cùng là cả chân vịt.

Chỉ hôm nào cha Toru ở nhà thì cậu mới được chơi bể bơi. Cũng bởi mẹ cậu chẳng bao giờ chịu dành thời gian bơm nước vào hay xả nước ra. Đôi lại, cha cậu lúc nào cũng xăng xái giúp cậu có chỗ nghịch nước.

Ôi cái thời ấu thơ...

Toru trầm tư với tâm trạng lạ lùng. Hồi ấy, ở một mình là điều đương nhiên. Một mình cũng chẳng sao. Có cái gì đó kiên cường và trơ lì thế nào ấy.

Lần đầu tiên cậu nghe Joni Mitchell là tại quán bar ở khu Nishisabu trong một lần gần đây. Đó là nhạc sĩ mà Shifumi yêu cầu.

Nhạc của Joni Mitchell, Carol King, CCR, Elton John, rồi Rolling Stones, toàn những ca khúc lạ hoắc với Toru.

Không biết Shifumi thế nào nhỉ, hay thử gọi điện xem sao, Toru nghĩ. Quen nhau đã được ba năm, vậy mà đến giờ cậu vẫn chưa thể tự tin chủ động gọi điện. Cho dù Shifumi nói nhẹ như không, rằng đừng bận tâm và gọi cô ấy lúc nào cũng được. Phòng Toru rộng mười mét vuông, trong đó có kê bàn, giường và kệ sách, mỗi thứ một chiếc. Hai bên giường là hai cục âm li. Vậy là hết chỗ. Tủ quần áo con con được thiết kế gắn sâu vào tường,

cậu nhét tất cả quần áo vào đó. Toru thích những thứ xung quanh mình thật nhỏ nhắn. Điều đó khiến cậu thấy yên tâm vì nhìn một cái là bao quát được hết.

Cậu rút trong kệ sách ra tập ảnh mà gần đây cậu thấy hay và mua luôn ở cửa hàng của Shifumi.

“Sở thích tao nhã nhỉ.”

Lúc ở quầy tính tiền, Shifumi đã nói như vậy.

Gọi đến cho cô ấy xem nào, ý nghĩa ấy lướt qua đầu và Toru đi ra phòng khách. Bảo trong phòng mình không có điện thoại thì hầu hết đám bạn cậu đều lấy làm ngạc nhiên, nhưng mẹ cậu hiếm khi ở nhà nên dù thế Toru cũng không cảm thấy mất tự do.

Không ai nhắc máy. Sau năm hồi chuông chờ là một giọng nữ vang lên, số máy quý khách đang gọi hiện giờ đang bận, xin vui lòng gọi lại sau.

Khoảng cách trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Shifumi đang ở nơi mà cậu không tài nào với tới được. Do dự một hồi, Toru chui tọt vào phòng mình, trong lòng hồ thẹn vì cú điện thoại bất thành vừa rồi. Và thế là cậu lại thừa thãi thời gian.

Koji vẫn chưa có linh cảm trước về một kỳ nghỉ hè tồi tệ nhất sắp đến.

Nghĩ rằng cũng đã đến lúc phải đi xin việc, đồng thời cũng định tìm hiểu thông tin về một hai chỗ có cựu sinh viên trong trường nhờ giới thiệu giúp, nhưng Koji biết gã sẽ lựa chọn cách nào đó hiệu quả hơn.

“Ôi giới, vào đây thì toàn lũ đực rựa với nhau, nhìn chán chết.”

Yamamoto lăm bắm tại bàn trong một quán rượu ồn ã.

“Thích thì đi đến chỗ nào có đàn bà mà chơi.”

Koji bực mình liếc sang Yamamoto. Thằng này không tệ nhưng yếu ớt quá. Chẳng dám làm chuyện gì cả.

“Với tớ thì đực rựa cũng chẳng sao.”

Hashimoto cười hèn hếch, hẩn uống sinh tố bươi bằng chiếc cốc vaj to tướng.

“Chẳng sao thì cũng khiếp đấy.”

Koji đáp. Bản thân gã cũng thích ngồi một hội đàn ông uống rượu với nhau. Nhất là hôm nay.

Kimiko ngày hôm nay thật khó ưa.

Ban đầu thì suôn sẻ. Lúc gã đến lớp Yoga ở Ebisu đón, Kimiko còn tươi cười đi xuống từ trên cầu thang của tòa nhà cũ kỹ, vòng tay ra sau gáy, ôm chầm lấy gã. Thời tiết thì tuyệt đẹp. Vầng mặt trời tỏa sáng rực rỡ, cả hai rẽ ngay vào một khách sạn tình yêu. Ngồi trong ô tô, Kimiko kể lể rằng cuối tuần vừa rồi cô đã đi đánh golf với chồng. Từ lúc vào phòng khách sạn Kimiko bắt đầu làm gã phật lòng.

“Kể về bạn gái của Koji đi.” Cô ấy yêu cầu.

“Bạn gái?”

“Lúc hỏi có chưa cậu chẳng bảo có rồi còn gì, cũng lâu lâu rồi.”

Gã không nhớ nên đánh trống lảng. “Tôi đã nói thế à?”

Có thể mình nói về Yuri, cũng có thể là cô bé quen trước đó, hồi còn làm nhân viên trực cứu hộ bể bơi. Hay cũng có thể chỉ là lời nói dối. Ít nhất tại thời điểm gặp Kimiko, Koji không cặp kè với ai cả.

“Có sao đâu nào, chuyện có là đương nhiên thôi.”

Kimiko thật dai như đĩa.

“Lấy đâu ra.”

Koji tạm thời chống chế, rằng gã chỉ có Kimiko mà thôi.

Gã cởi khuy áo Kimiko, hôn lên bầu ngực. Kimiko không phản ứng gì.

Lên giường Kimiko cũng không hề động đậy, nhìn chồng chọc lên trần nhà.

“Định chơi trò gì thế?”

Tức không để đâu cho hết nhưng gã vẫn cố buông lời ong bướm. Kimiko uể oải gượng dậy, nhặt quần áo rồi mặc luôn. Cái quái gì thế chứ, Koji rửa thắm.

“Ờ kìa!”

Gọi Kimiko cũng không trả lời, Koji thở dài, gã cũng đành nhặt quần áo của mình mặc vào. Kimiko trở mặt vào đúng khoảnh khắc ấy. Gương mặt cô ấy lúc quay lại chất chứa một nỗi buồn mênh mang, rồi trút hết bực tức vào câu nói quen thuộc: “Xét cho cùng, Koji có thích người ta đâu.”

“Có chứ.” Có thì mới lộ hết ra như thế chứ, gã nghĩ bụng. “Chả hiểu sao lại câu lên thế.”

Cả hai không nói câu nào, nhìn thẳng vào nhau một lúc lâu.

“Koji có thích người ta đâu, sao có thể thản nhiên như không thế chứ?” Kimiko lặp lại câu nói một lần nữa với giọng nói lạnh lạnh, rồi quờ lấy chiếc túi khoác vai.

“Bình tĩnh đã nào, tôi chẳng hiểu gì sất.”

Theo phản xạ tự nhiên, gã tiến đến, và cũng theo phản xạ tự nhiên, gã ép Kimiko sát vào tường.

“Bình tĩnh đã nào.”

Cơ thể Kimiko nóng đến kinh ngạc. Gã tưởng cô sẽ bật khóc nhưng không, Kimiko dồn sức vào hai tay vùng vẫy cố thoát.

“Buông ra,” Kimiko điềm tĩnh nói.

“Không buông.”

Vì sao không buông ra thì bản thân gã cũng không rõ, nhưng cứ quá quyết như thế. Gã nảy ra ý nghĩ, giờ càng phải ngủ với cô ấy, nên gã không rời mắt khỏi Kimiko vẫn đang nhìn đầy thách thức. Nụ hôn cuồng nhiệt của gã khiến Kimiko hưng phấn, gã định bụng dù có phải dùng bạo lực cũng phải đè nghiêng ra, và cuối cùng, Kimiko cuồng nhiệt chẳng kém suốt một giờ sau đó.

“Thật chẳng ra làm sao.” Koji nhớ lại và thở dài. “Sao cô ấy lại cảm tính đến nhường ấy chứ?”

“Lại nữa rồi.” Hashimoto cười nhả nhó. “Cậu cừ thật đấy.”

Nói rồi hần dốc lấy dốc để lộ ớt bột yêu thích lên đĩa mayonaise.

“Có quá tay không đấy?”

Yamamoto kêu lên, nhưng nhanh hơn cả Hashimoto, Koji chấm miếng mực khô cho lên miệng chén ngon lành.

Chẳng lẽ đây là một kiểu ghen tuông? Nhìn thì có vẻ như thế, song thật ra Kimiko nổi cáu vì điều gì thì Koji không tài nào lý giải nổi. Hơn thế, gã cũng không nghĩ mình có thể lý giải được. Biết đâu đó lại là màn dạo đầu

hoang đại của Kimiko. Thực sự thì gã cũng không muốn ôm trong lòng mỗi hoài nghi đó.

Đằng nào cũng vậy, *sẽ đến lúc phải chia tay*. Ý nghĩ ấy thường trực khắp mọi góc ngách trong đầu Koji.

Cậu nghe nhạc đã phát chán.

Trưa nay, Toru đi cắt tóc. Còn hôm qua, cậu lại theo nhóm bạn đại học đi xem giải bong chày trong trường. Nhạt như nước ốc. Cậu chẳng có việc gì khác ngoài hai buổi dạy gia sư một tuần. Cậu đang thừa thãi thời gian.

Đã gần một tháng nay Toru không gặp Shifumi.

Cậu có linh cảm bài thi học kỳ một không được khả quan, kết quả của việc không động đến bài vở, nên chợt nảy ra ý định ngày mai lại đến thư viện sau một thời gian dài. Hồi cấp Ba, trong khi những thằng khác học thêm ở trung tâm hay trường dự bị thì cậu học thêm ở trung tâm hay trường dự bị thì cậu học ở thư viện. Toru thấy mình có thể tĩnh tâm ở đó.

Mặt trời mãi chưa khuất bóng. Năm lười biếng trên chiếc ghế xô pha trong phòng khách, Toru nhắm mắt, định sẽ làm một giấc dù đã quá trưa từ lâu.

Thời gian Toru ở trong phòng khách nhiều lên từ khi quen Shifumi. Ít nhất ở đây sẽ không lo nhờ mất cuộc điện thoại nào.

Cậu vừa thiếp đi thì chuông điện thoại reo. Thành thử quên cả ý nghĩ đầu dây bên kia là Shifumi, ý nghĩ thường trực trong cậu mỗi khi nhắc ống nghe.

Điện thoại của cha cậu.

“Dạo này thế nào con?”

Con khỏe, cậu trả lời.

“Nghỉ hè chưa?”

Rồi cha cậu bảo hay hai cho con đi ăn cơm vì cũng đã lâu lắm rồi. Điều hòa trong phòng quá mạnh, Toru lạnh toát cả người. Cậu với chiếc điều khiển tắt đi.

“Vâng, ngay bây giờ hả bố?”

Toru nói và cảm nhận ở đầu dây bên kia, cha cậu thở phào nhẹ nhõm. Ngoài cửa sổ, trời vẫn còn sáng.

“Vừa mới ngủ dậy à?”

Dường như nghe giọng cậu là ông đoán ra liền.

“Vâng, con vừa ngủ một chút,” Toru thừa nhận.

“Thế à.”

Cha cậu nói, giọng ông pha lẫn tiếng cười. Hẹn gặp tại văn phòng của ông sau một tiếng nữa rồi Toru gác máy. Vừa đặt xuống, cậu có cảm giác khoảng cách với Shifumi dường như nới rộng hơn.

Trước lúc đi, cậu xả vòi hoa sen thật kỹ vùng cổ, cả mặt và xung quanh đầu, những nơi ám mùi từ cửa hiệu cắt tóc. Chẳng hiểu vì sao, từ ngày xưa, cái mùi cửa hiệu cắt tóc ấy khiến cậu thấy mình như con nít.

Từ trên con dốc nối liền với ga tàu điện, có thể thấy tháp Tokyo mới bắt đầu lên đèn nổi bật trên nền trời màu tím.

Cha Toru mặc áo phông Polo màu kem, ngồi uống bia ngon lành, kể chuyện gần đây ông có nhận thiết kế một ngôi nhà ở Hayama, nội thất màu trắng là chủ đạo. Ngay cả tấm lưới che chắn quạt cho thùng rác cũng là loại màu trắng thừa riêng.

“Họ thích màu trắng đến thế cơ à?”

Cậu bình luận khiến ông bật cười. Nghĩ cũng phải nói điều gì đó, thế là Toru kể về sự thảm bại trong kỳ thi học kỳ một. Cha cậu tất nhiên nghe rất hào hứng.

“Thôi con ạ, thi cử có gì quan trọng đâu,” ông nói sau khi nghe xong.

“Vâng, đành rằng là thế.”

Chẳng phải không thích nhưng Toru thấy lòng mình trống trải lạ thường khi nói chuyện với cha cậu. Dường như lời nói không phát huy đúng chức năng của lời nói.

“Bố còn đi câu không?”

Cậu cố chuyển chủ đề.

Cánh tay cha cậu gác lên quầy bar trong quán tròn và cục nịch.

“Còn, vừa rồi bố câu được một con cá Ayu.”

Mu bàn tay phải ông có một vết sẹo nhỏ, vết bỏng do nghịch pháo bông hồi bé.

“Thế ạ?”

Toru có cảm tưởng, mọi cuộc giao tiếp đều vô nghĩa nếu đó không phải là với Shifumi. Lời nói của cậu chỉ vận hành trơn tru đối với Shifumi mà thôi. Không phải với Shifumi thì đến ăn uống cậu cũng chẳng thiết nữa.

“Con không ăn gì sao?”

Cha Toru nói như thế ông nhìn thấu tâm can cậu.

“Đâu có ạ.” Toru đáp, uống cạn ly bia loại nhỏ.

Trước đây, hồi cha cậu vẫn ở chung, nhà cậu có treo một khung tranh trên bức tường nhìn ra cửa chính. Đó là cái khung tranh làm từ mỗi câu giả bằng lông chim, trông như hàng vạn con côn trùng đầy màu sắc sặc sỡ xếp thành hàng. Toru hồi ấy vẫn hay vô cớ ngắm nhìn. Cậu chợt nhớ về nó lúc hai cha con ngồi uống rượu.

CHƯƠNG 11

Quán bánh mì nằm ở góc phố là cửa hàng hồi cấp Ba cậu và Koji vẫn thường ghé mua trên đường đi học về. Từ hồi ấy, già đã rẻ bất ngờ. Cửa hàng này một nửa là quầy tạp hóa, trông hơi lem luốc nhưng lại có phong cách riêng.

“Đây à?”

Yuri hỏi và Toru đáp, rằng chính là đây. Ba giờ chiều. Phố thưa bóng người, nắng xối xả. Khu chung cư yên tĩnh nằm đối diện ga tàu điện cậu vẫn thường dạo bộ từ hồi cấp Ba.

“Lên đỉnh dốc này là có trạm xe buýt, tuyến đường lòng vòng nhưng tớ với Koji thỉnh thoảng vẫn đi.”

Toru giải thích. Trong ánh nắng chói chang Yuri đang nheo mắt nhìn về phía quán mì.

“Một không gian hoài cổ,” Yuri bình luận.

Quán bánh mì vẫn nằm ở đó, thậm chí còn nhìn được cả khoảng không mờ tối sâu bên trong qua tấm cửa kính đang mở sẵn, vậy mà giọng điệu của Yuri vang lên như đang mơ về một nơi rất xa.

“Vào cửa thử không?”

Toru cất tiếng hỏi nhưng Yuri lắc đầu từ chối.

Lúc nhận được điện thoại từ Yuri, rằng muốn đi dạo quanh trường cấp Ba của Koji, Toru thực sự bối rối.

“Sao cậu không bảo Koji dẫn đi?”

Yuri hơi do dự đáp: “Không, với Koji là chuyện khác, tớ chỉ muốn đi dạo thôi.”

“Cũng chẳng sao cả.”

Toru trả lời nước đôi thì Yuri liền bảo: “Thế thì tốt quá.”

Đêm qua, dẫu sao cậu cũng gọi trước cho Koji. Gã đã nghe Yuri nói rồi.

“Ôi giờ, phiền cậu quá, hình như cô ấy đang trông chờ điều gì.”

Nắng quay quắt. Cả hai ghé vào máy bán hàng tự động ngay trước quán bánh mì mua coca. Yuri lấy khăn mùi xoa thấm mồ hôi chỗ khoeo tay.

Cả hai đứng dựa vào hàng rào mắt cáo dưới chân dốc, uống coca. Đúng vị trí khi xưa ăn bánh mì với Koji.

“Tớ vớt cặp ra đằng kia, đứng dựa vào đây, còn Koji thì ngồi bệt ở chỗ kia.”

Toru vừa kể, sắc mặt Yuri liền trở nên vui vẻ. Sát quán bánh mì là một cửa hàng cắt tóc cũ xập xệ, cái cột quảng cáo có ba dải màu uốn lượn đang quay tròn. Cứ đến đây là Toru lại nhìn nó chăm chú.

“Cậu đã nói những chuyện gì ở đây với Koji?”

“Chuyện gì là sao chứ, nhiều không kể xiết.”

“Ừ nhỉ,” dường như Yuri cũng tự nhận thấy câu hỏi của mình thật ngớ ngẩn, cô bật cười khiến Toru cũng cười theo.

“Này, cậu thích Koji đến mức ấy sao?”

Toru buột miệng hỏi, Yuri cũng đáp không do dự: “Tớ thích cậu ấy.”

Trường cấp Ba, cửa hàng tiện lợi cạnh trường, trung tâm trò chơi điện tử ở khu phố mà ngày xưa hai đứa thường nhảy tàu xuống chơi, cửa hàng bánh mì. Đi đâu nữa bây giờ.

“Giờ sao nhỉ? Hay mình lên xe buýt?”

“Đi nào,” Yuri hào hứng đáp.

Koji thấy lạ khi bản thân gã không mấy may khó chịu với việc Toru và Yuri gặp riêng với nhau. Bởi lẽ gã thường tự phân tích bản thân và kết luận rằng, mình thuộc loại ghen động trời và luôn cảnh giác cao độ.

Vậy mà hai người ấy khi ở cùng nhau lại có thể xóa tan mọi cảnh giác. Người ta tin cậy vốn không nhiều, nhưng một khi đã đặt niềm tin thì sẽ tin đến cùng.

Ngày thứ Tư đẹp trời. Trường đại học vào kỳ nghỉ hè thật nhàn tản. Khuôn viên trường rộng đến mức chứa tới hai sân bóng chày, sân chày điền kinh, sân chơi bóng ném, lẫn bãi tập bắn cung. Công việc làm thêm *thí nghiệm trên cơ thể người* mà gã tìm thấy trên bản thông tin nhanh chóng kết thúc sau một giờ đồng hồ. Cho dòng điện chạy qua tay hoặc chân trước sự bảo đảm của giáo viên khoa thể dục và sinh viên các trường khác. Công việc chỉ có vậy.

Nóng quá! Koji rút một điều thuốc, châm lửa. Đi ngang qua dãy nhà câu lạc bộ văn hóa nghệ thuật, vang lên tiếng sinh viên khoa kịch tập phát âm tề không để đâu cho hết, khiến bầu không khí càng trở nên oi bức.

Hôm nay gã quyết định về nhà. Cần phải bàn bạc về chuyện xin việc, nhưng trước đó, chắc sẽ được ăn thỏa thích những món mẹ gã nấu.

Như thường lệ, Shifumi mời rất đột ngột. “Cuối tuần chị đi Karuizaki, cậu đi chơi với chị một hôm nhé?”

Đợt nắng nóng kéo dài. Toru và Shifumi ngồi trong quán Franny trong một buổi chiều tà sau khi cơn giông vừa áo xuống, quét sạch phố xá và làm cho không khí trở nên mát lạnh.

“Nhà chị có biệt thự ở đó.”

Cuống hợng nhỏ nhắn của Shifumi chuyển động mỗi lần cô nhấp môi uống Vodka.

“Biệt thự?”

Toru quay lại, Shifumi gật đầu và nói đó là một nơi tuyệt vời.

Người mình nhớ đến quay quắt đang ở gần bên.

Chỉ mãi nhăm nháp với cái hiện thực ấy, Toru chẳng còn lòng dạ nào màng tới thứ khác. *Cuối tuần* và *biệt thự* đều trở nên xa vời.

Toru nhớ da diết và chỉ tơ tưởng suốt về Shifumi. Cậu đọc cuốn sách cô ấy từng đọc, nghe bản nhạc cô ấy từng nghe. Đến mức cậu tưởng chừng mình bị bệnh phát điên lên rồi.

Shifumi vẫn ung dung, nhâm nhi ly rượu một cách điệu đà, thản nhiên như thể hôm qua cũng gặp, hôm nay cũng gặp, chứ chưa bao giờ ném Toru xuống vực thăm khổ đau.

“Ở đó chơi được tennis.”

Shifumi nói khiến Toru thoáng bối rối.

“Chưa chơi tennis bao giờ.” Cậu thành thật.

“Con người này dị ứng với thể thao kìa!”

Một tay chống cằm, Shifumi thích thú nhìn Toru. Mắt cô ấy cong cong hình hạt điều, đẹp hút hồn.

“Nói vậy chứ chị cũng nghĩ thế. Thật ngẫu nhiên!”

Rồi cô châm thuốc, nhả khói.

“Golf thì chị cũng biết chơi, nhưng chắc cậu không chơi được đâu nhỉ?”

Chịu thôi, Toru đáp vậy và Shufumi reo lên: “Tuyệt vời. Chị chúa ghét loại đàn ông chơi golf.”

Cô còn nhắc đi nhắc lại là thật tuyệt vời.

“Chúng ta tha hồ xả láng cuộc đời. Uống rượu, ngủ trưa.”

Lời nói ấy bay đến tai Toru khiến cậu tưởng chừng không thở nổi. Ngọt lịm đến mức không dám tin đó là sự thực.

“Ở luôn đây hả?”

“Đương nhiên rồi,” Shifumi thoáng nhọc nhằn. Cô khẽ cười rằng hỏi gì mà lạ vậy, rồi uống cạn ly Vodka.

“Cậu không phải mang gì đâu, cái gì cần thì mua sau.”

Nhìn đồng hồ, Shifumi đứng dậy.

“Chị phải đi rồi, cậu cứ ngồi uống đi, ăn gì cho đỡ đói.”

Vâng, Toru đáp, trong lòng cầu sao cho nỗi thất vọng không hiển hiện ra mặt, cố làm cho ra vẻ một nụ cười.

Cánh cửa nặng trĩch của quán Franny đóng sập lại sau lưng. Thế rồi Toru đột nhiên chỉ có một mình.

Sau giờ tennis với Yuri vào lúc sáng sớm là một cua dạy gia sư. Sau bữa trưa với nhóm Oysako-don ở nhà cô bé chậm hiểu vẫn gọi gã là “anh thầy”, là cuộc tình vụng trộm với Kimiko.

Dạo này, gã gặp Kimiko bốn lần mỗi tuần, vào những hôm cô đi học thêm. Tần suất trước đây chưa từng có. Đó là nhu cầu của Kimiko, hay là ham muốn của bản thân mình? Koji khó có thể phân biệt rạch ròi.

Duy chỉ có một điều gã dám chắc, là cứ thế này thì nguy. Nhu cầu của Kimiko ngày một tăng chóng mặt. Và mong muốn của gã cũng vậy. Hai cảm xúc ấy đang gặp nhau tại cận kề giới hạn. Đúng là cận kề.

“Mùi da cậu thật hấp dẫn!”

Đột nhiên hôn lên bắp chân gã, Kimiko nói.

“Mùi của tuổi trẻ, thơm ngạt.”

Rồi hôn lên đùi, lên bụng và bả vai.

“Cậu chẳng có chỗ nào thừa thãi.”

Căn phòng nhỏ hẹp, lại không có cửa sổ nên tối om, không còn khái niệm về thời gian.

“Thừa là sao?”

“Là mỡ này, là ngực này.”

Koji hơi bất ngờ.

“Có đấy, cái nào chả có.”

Chẳng ngại ngần, Kimiko nhìn thẳng xuống dưới khi gã vẫn đang nằm ngửa mặt lên trời, rồi miễn cưỡng buông câu kết luận: cũng hơi hơi.

“Nếu ngực mà là đồ thừa thãi thì, tôi thích cái thừa thãi đấy.”

Koji xoay mình, ôm chầm lấy Kimiko từ phía sau lưng, hai tay lần mâm mê từng bầu vú. Kimiko phá lên cười, vùng ra rồi cúi xuống nhặt chiếc túi xách, lần tìm trong đó và nói.

“Có quà cho cậu đây.”

Nhìn vật Kimiko trao tay, Koji nhú mày, một chiếc điện thoại di động.

“Cậu dùng nhé.”

Lên giọng cuối câu như một câu hỏi, Kimiko lo lắng quan sát biểu lộ trên gương mặt Koji.

“Tại sao?”

Giọng Koji đầy bức xúc, đến mức chính gã cũng nghĩ rằng nó phát lộ ra mặt. Bức xúc khủng khiếp. Làm sao mình có thể vui vẻ đón nhận một chiếc điện thoại di động từ tay một người đàn bà ở độ tuổi trung niên đang khóa thân cơ chứ.

“Tại sao chứ, có cái này, liêc lạc tiện hơn. Mà thanh niên thời đại này có điện thoại cũng là bình thường thôi.”

Sao người đàn bà này không hiểu nhỉ, rằng cái lý do thanh niên thời đại mà không có điện thoại thì chỉ đơn giản là vì không có, thế thôi.

“Thì cậu cứ cầm lấy cũng được chứ sao.”

Kimiko nói với cái giọng như muốn át đi, rồi lại đá thêm đến chuyện chẳng liên quan gì đến bản chất vấn đề: “Lúc nào cậu hẹn với bạn gái thì tắt máy đi, có sao đâu.”

“Tôi không thích phải dùng thứ này,” Koji nói, “cái cảm giác bị trói buộc không thể nào chịu nổi.”

“Thế thì thôi,” Kimiko không hề biến sắc, chua ngoa nói, rồi giật phắt lấy chiếc điện thoại từ tay gã, ném như phá vào trong thùng rác. Chiếc thùng rác làm bằng kim loại vang lên tiếng kêu loảng xoảng.

Khi bị kích động, mọi hành động của Kimiko trở nên thái quá. Sấn sổ chạy khắp phòng, vợ lấy quần áo rồi hùng hục mặc vào.

“Bình tĩnh đã nào!”

Koji nói. Liếc vào trong thùng rác thì thấy nắp sau lưng chiếc điện thoại đã rời xa, tung cả pin.

“Đồ vật có tội tình gì đâu, sao lại phũ phàng thế.”

Kimiko chẳng thèm để tai nghe, cứ lầm bầm như nói một mình. “Ngốc nghếch, mình thật ngốc nghếch, chỉ tự làm khổ mình.”

Kimiko bình thường dễ thương là vậy mà lúc giận dữ lại khiến gã liên tưởng tới mẹ gã khi bà đang điên tiết lên vì điều gì. Một gương mặt đàn bà đầy bí ẩn.

“Đủ rồi đấy Kimiko,” gã nghĩ có khi sức chịu đựng của mình đến đây là hết, không theo nổi rồi.

“Làm sao có thể gần Koji hơn nữa. Đó là điều tôi luôn nung nấu trong lòng. Làm sao đến gần hơn mà không làm cậu phải vương bận điều gì?”

Kimiko đã mặc xong quần áo, giọng cô giữa chừng bỗng nhiên trở nên run rẩy.

“Sao cậu có thể dừng dừng thế chứ?” Và cô òa khóc. “Tại sao, tại sao lại dừng dừng như thế?”

Koji ngửa mặt lên trời thở dài.

Karuizawa, một ngày nắng đẹp.

Từ ga Tokyo, mất sáu mươi lăm phút ngồi trên con tàu Shinkansen màu bạc. Cậu bảo đi du lịch với hội bạn đại học. Mẹ Toru nhìn thẳng vào mặt cậu như thoáng có chút nghi ngờ rồi dặn dò đi đứng cẩn thận.

Cậu hẹn Shifumi ở ga. Shifumi nói đường vắng nên đến sớm, cô mặc một chiếc váy mỏng mùa hè màu xanh thẫm để lộ cánh tay trần trắng trẻo.

“Hành lý đâu?” Thấy Shifumi chỉ xách mỗi chiếc túi khoác vai như thường lệ. Toru hỏi. Mình chỉ ở một đêm nhưng cô ấy định ở lại đó ít lâu.

“Hành lý? Cậu cần gì cà?”

Shifumi tươi cười hỏi lại, khoảnh khắc ấy cho Toru biết rằng cả hai đang tự do. Cậu cảm thấy giờ muốn gì cũng làm được, hầu như là thế. Tay không cũng có thể đi tới bất cứ nơi đâu. Tưởng chừng có thể chu du mãi mãi.

Trên thực tế, tất cả những gì diễn ra ngày hôm ấy quá hạnh phúc đối với Toru, đến mức cậu tưởng rằng cảm xúc của mình vẫn quá hồi hộp, thật phí của giờ. Cậu muốn thưởng thức từng thứ một, thật chậm rãi, vậy mà hạnh phúc cứ như cánh vật ngoài ô cửa sổ đang lướt qua loang loáng, vỡ òa rồi tan biến trước sự bất lực của cậu.

Trên tàu Shinkansen, Shifumi ngồi uống lon bia do chính tay cậu khui nắp. Với Toru, thế cũng là một niềm sung sướng khôn cùng. Lúc chiếc xe đẩy bán đồ ăn vật đi qua, cậu mua mấy quả quýt đông lạnh chỉ vì thấy Shifumi thích. Cô ăn ngon lành.

Lúc nào Shifumi cũng ở trong thế giới của cô ấy nên mình không có nhiều cơ hội thể hiện, Toru vẫn thường nghĩ vậy, và hiện giờ Shifumi nổi bật giữa đám đông một cách kỳ lạ, khiến cậu thấy mình phải có trách nhiệm chở che.

Toru đến Karuizawa trong tâm trạng ấy.

“Nóng quá trời,” bước ra khỏi cửa soát vé, Shifumi liền nói. Giơ tay che nắng, nhìn quanh phía trước nhà ga một lúc lâu, Shifumi hỏi: “Cậu thích làm gì?”

Làm gì trong khoảng thời gian vẫn thuộc vào phạm trù buổi sáng cơ chứ.

“Bất kể điều gì.”

Toru đáp. Không phải là *bất kể điều gì* với ý *bất kể điều gì* cũng thế, mà là *bất kể điều gì* cũng thích làm.

“Ồ đáng ghét,” Shifumi mỉm cười, hình như cũng nhận ra điều đó. “Vậy mình dọn phòng trước rồi đi đâu thì đi.”

Shifumi nói, cô bước đi trong nắng.

“Chủ trì?”

Koji nói qua điện thoại có vẻ không hào hứng cho lắm. Chủ trì họp lớp, công việc chuyên rước lấy phiền hà.

“Lên năm thứ tư là mọi người đi du lịch hết, đi làm một cái càng không gặp được nhau, cậu có nghĩ thế không? Từ hồi tốt nghiệp đến giờ vẫn chưa tụ tập lần nào.” Đó là lời đề nghị của cô bạn cũ cấp Ba, giờ đang học trường đại học nữ sinh.

“Những chuyện này phải có ai đó nhắc cái gì đó lên, không thì chẳng nên cơm cháo gì, đúng không nào? Mọi người đều đánh giá cậu cao đấy, Koji ạ.”

Cái cô gái này nói sẽ lo tập hợp hội con gái, chẳng lẽ cô ta cũng cho rằng bản thân mình được đánh giá cao hay sao.

“Cả cô Uchida nữa, cô nói sẽ tham gia nếu mình tổ chức đúng dịp hè vì cũng muốn gặp mọi người.”

Lịch ngày mai là tham gia bữa tiệc với bạn bè của cha gã. Mùa hè của sinh viên đại học năm thứ ba là mùa hè đi tìm việc. Kimiko thì dính như hình với bóng. Việc làm thêm cũng chẳng thể lơ tay. Giờ lại ôm thêm vụ họp lớp nữa ư?

“Cũng hay đấy chứ?” Nghĩ một đặng nói một nẻo. “Tớ biết một quán hay lắm, chỉ có điều ở chỗ làm thêm của tớ.”

Chính gã cũng biết bản chất mình như vậy. Nói cách khác là *khả năng hành động phi thường*.

“Ổn rồi,” cô bạn cũ thở phào.

“Mika có tham gia không nhỉ?”

Gã nói tên cô bé dễ thương nhất lớp mà gã có thể nhớ trong một chớp mắt.

“Iida, và Manani nữa.”

Tuần tự liệt kê theo trí nhớ nhưng Koji không còn nhớ rõ khuôn mặt của bất cứ ai.

CHƯƠNG 12

Tất cả đồ đạc đều phủ dưới một lớp bụi. Toru cùng Shifumi, hai người vừa lật tung từng chiếc, hít hà cái mùi ẩm mốc bốc lên vì bụi và đồ đạc cũ kỹ mà thấy thật dễ chịu. Căn phòng không đủ ánh sáng vì tầng một chỉ có đúng một ô cửa sổ con con.

“Biệt thự này mua bao năm rồi?”

Toru dò hỏi. À há, Shifumi nghiêng nghiêng đầu, nhìn quanh với vẻ mặt như muốn nói rằng làm sao mà biết được.

“Ban đầu là nhà của bà mẹ chồng.”

“Ái chà.”

“Cắm máy hút bụi vào nhỉ.” Shifumi nhanh nhẩu nói.

Nhà rộng. Tầng hai có ba phòng ngủ và hai phòng tắm nhỏ, ngoài ra là đủ các loại tủ chứa cơ man nào là các trang thiết bị.

“Phòng tắm là nơi chị thích nhất trong cái biệt thự này.”

Cái phòng tắm Shifumi nói đến quả nhiên hoành tráng.

“Kiểu cổ điển đấy.”

Gạch men kiểu nghệ thuật màu trắng sữa, đôi chỗ có họa tiết hình con gà. Bồn tắm cũng màu trắng sữa, thon dài uốn lượn như chân mèo.

“Sáng nhỉ,” nhìn cửa sổ, Toru nói.

Thực tế chỉ dùng một trong ba phòng ngủ nên cũng chỉ cần dọn phòng đó. Căn phòng nhỏ nhắn dễ thương có một chiếc giường, một chiếc ghế và một chiếc tủ đựng đồ.

“Chẳng biết đài còn nghe được không.”

Shifumi hỏi. Toru với tay bật chiếc đài cát xét ai đó đặt nhầm chỗ trên nóc tủ. Giọng tấu hài rẻ tiền vang lên không đúng lúc. Bất giác Toru thấy Shifumi lại gần, ngay sau đó là môi tím môi. Cậu đứng yên đón nhận đôi môi mềm mại ấy. Một nụ hôn khe khẽ, dịu dàng, đồng thời chất chứa đầy cảm xúc. Tay diễn tấu hài lải nhải nhạt thếch mãi không thôi.

Suốt dọc đường tới đây, ngồi trong taxi, cậu được Shifumi giới thiệu về các địa điểm hai bên đường: “Khu này nào nhiệt lắm, toàn các cửa hàng bán mật ong, bán bánh cookie Lavender; phía trước là bảo tàng mỹ thuật,

đăng sau có một hầm rượu; khu này mà đến vào mùa đông thì buồn thối ruột, đồng cỏ khô héo hết.” Khu biệt thự nằm cách ga tàu khá xa.

Chỉnh đốn xong phòng ốc thì đã quá trưa.

“Yên tĩnh quá.” Thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhắm mắt lại từ xa, tịnh không một tiếng động nào khác.”

Theo kế hoạch, chiều tối mai Asano sẽ đến đây. Toru ngoảnh lại nhìn Shifumi. Vậy là còn tròn trịa một ngày được ở cạnh nhau.

“Đây là nơi xa xôi hẻo lánh mà,” Shifumi đáp. “Tối đến còn yên tĩnh phát sợ.”

Shifumi trong ánh nắng giữa ban trưa, nhìn như chỉ hơn Toru chút ít tuổi.

“Lát nữa mình vào rừng dạo nhé.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da trắng trẻo, mái tóc mềm mại gọn gàng.

“Cậu có mang sách theo không?”

Shifumi hỏi. Toru lắc đầu. Sách? Lý gì mà mang thứ ấy đến nơi này. Nhất là lại còn có Shifumi ở gần bên.

Shifumi nghĩ ngợi điều gì, vẻ mặt rất nghiêm trọng rồi nói. “Vậy chị sẽ cho cậu mượn truyện gì đó. Ở đây mà cùng đọc truyện thì tuyệt cú mèo. Hy vọng rằng đêm nay có trăng.”

Chắc sẽ có thôi, Toru nghĩ. Shifumi đã muốn thế thì có đến hai vầng trăng cũng chẳng lấy gì làm lạ.

“Xem giường chiếu thế nào đã rồi đi.”

Shifumi nói hàm ý đã dọn thì dọn một thế cho xong.

Một ngày ngọt ngào là như thế này sao. Toru nhủ thầm, thở một hơi dài như đứa trẻ thỏa mãn vật chất lẫn tinh thần.

Một cửa hàng nho nhỏ, ánh đèn yêu ớt. Bia lạnh, món nộm dưa chuột và sữa ngọt mát. Cơn gió lùa vào từ cánh cửa mở sẵn, trời râm mát nên không cần đến điều hòa cũng dễ chịu.

Sau khi *thử cái giường*, Toru cùng vào tắm với Shifumi. Phòng tắm màu trắng sữa. Da dẻ Shifumi toát ra mùi thơm như trai lê.

Dáng thon thả đứng bên buồng tắm. Làn da gặp lạnh nổi da gà hiện lên trong nắng. Dòng nước ấm áp đang phun trào. Chẳng hề nảy ra ý muốn ôm chầm lấy mà âu yếm, Toru cứ ngẩn ngơ ngắm nhìn.

Shifumi trông thật khoan thai trong phòng tắm được ốp xen kẽ thứ gạch men có họa tiết hình con gà. Cô cười nắc nẻ, vắt từng giọt nước trên tóc, vẩy Toru ướt nhèm.

“Đói chết mất,” vừa xoa bột xà phòng rửa chân, Shifumi thốt lên. “Lại khát khô cả cổ nữa.”

Toru gật đầu. Kim đồng hồ sắp chỉ hai giờ rưỡi.

Shifumi nói, rằng quán ăn Tàu này của một ông già người Trung Quốc, mở cửa đến đêm, nên cô hay đến, Ngoài Toru và Shifumi, không có bất cứ một người khách nào khác. Một loạt các bình rượu bày la liệt phía trong, có lẽ buổi tối, đây sẽ trở thành quán bar.

“Chưa đi bao giờ nhưng quán này như có hương vị Đông Nam Á.”

Miếng nem cuốn nhỏ cắn giòn tan.

“Nhật Bản, Trung Quốc, Đông Nam Á đều thuộc châu Á cả, giống nhau là phải thôi.”

Shifumi nói. Mới đầu thấy khác những gì định nói, nhưng rồi cậu thấy nó cũng như nhau cả thôi. Toru mơ màng gật đầu. Ôi chao, cái gì cũng dễ chịu thế. Cậu cảm nhận hơi bia bốc lên trong người.

“Này, nói gì đi chứ.”

Bị thúc giục, Toru bèn kể về chuyến đi dạo quanh trường cấp Ba sau một thời gian dài. Về Yuri và Koji, về quán bánh mì nơi góc phố và bến xe buýt trên đỉnh dốc.

Shifumi há hốc miệng, lắng nghe. Một cảm giác lạ lùng. Chẳng còn khái niệm về thời gian cũng như nơi chốn. Mật độ không khí trong và ngoài quán hoàn toàn khác biệt. Nào là Tokyo hay trường cấp Ba, nào là Koji hay Yuri, tất cả như chỉ có trong câu chuyện cổ tích từ ngày xưa ngày xưa. Thế giới này chỉ tồn tại hai người, mình và Shifumi. Toru mơ màng và cảm nhận một niềm hạnh phúc đến quay cuồng.

“Lần sau đến chơi trường cấp Ba của chị nhé, hay đại học cũng được.”

Toru đưa ra đề nghị khi ý nghĩ ấy vừa thoáng qua, song Shifumi cười tít mắt, lắc đầu.

“Xa lắm.”

Toru hiểu đó không phải xa về mặt khoảng cách, cậu không nói lại được điều gì.

“Shifumi hồi cấp Ba lần Shifumi thời đại học, lúc nào cũng ở ngay trước mắt cậu đấy thôi.”

Shifumi nói vậy.

Rời quán, cả hai đi lang thang dọc đường quốc lộ, một bên là cánh rừng chạy suốt. Cái nóng đã dịu đi vài phần dù trời vẫn xanh ngắt không một gợn mây. Toru ghé cửa hàng tiện lợi dọc đường mua bàn chải, kem đánh răng, rồi cả quần lót.

Có thể đi tới bất cứ nơi đâu.

Hãy cứ tự do tự tại, Toru thầm nghĩ. Tưởng như ngày trở về Tokyo sẽ vĩnh viễn không bao giờ đến.

“Thích thật đấy,” hít một hơi, Shifumi reo lên, “Không khí của núi rừng.”

Mới tháng Tam mà đâu đây đám cỏ lau đã khô cong, đung đưa trong gió. Năm tay mỗi khi đi dạo bước bên nhau đã trở thành thói quen của hai người.

“Cảm ơn cậu đã đến,” Shifumi nói, “được đi cùng Toru ở đây là hạnh phúc lắm rồi.”

Câu nói ấy, chẳng hiểu sao, khiến Toru buồn khôn tả. Con người này và mình vẫn cứ mỗi người một nơi.

Một chiếc xe đạp chạy vụt qua và mất dạng theo hướng ngược lại.

“Xe đạp không?” Shifumi dò hỏi.

“Đi xe đạp?” Chưa hiểu rõ ý, Toru vui vẻ hỏi lại và đương nhiên, cậu gật đầu tán thành, Shifumi xem chừng thích lắm.

“Chị muốn làm việc gì đó mà chưa bao giờ được làm.”

Shifumi nhỏ nhẹ, nửa như tự nói với chính mình.

Mua thức ăn và quay lại căn biệt thự một lần, rồi hai người đến cửa hàng cho thuê xe đạp, thuê một chiếc xe đạp đôi, chạy men theo bờ rừng. Chầm chậm thôi, Shifumi đề nghị và Toru đồng ý.

Trời đã xế chiều. Con đường thẳng tắp, những phong cảnh đơn điệu vứ nối tiếp nhau. Toru thấy tâm hồn mình đã thuộc về nơi này. Chạy đến đâu cũng được.

“Mảnh khảnh nhỉ, Shifumi nói đằng sau lưng, “trông lưng cậu mảnh khảnh thật đấy.”

Không thể nhìn thấy, không thể chạm vào dù Shifumi ở ngay sau lưng, vẫn nghe giọng nói, thậm chí còn cảm nhận được hơi thở có phần gấp gáp khi cùng guồng chân đạp pê đan, điều ấy thật không công bằng.

Tùy thế, Toru nắm rõ nhất cử nhất động của Shifumi. Cô ấy vừa vuốt tóc lên. Cô ấy đang xoay ngang người. Thậm chí còn biết Shifumi nhắm mắt lại khi reo lên sung sướng rằng: gió mát làm sao.

Một ngày dài vui chơi thỏa thuê.

Quá bảy giờ tối mặt trời mới chịu khuất hẳn. Bữa tối trong phòng khách gồm có những vật phẩm như pho mát hun khói, khoai tây chiên và cá trích xốt làm sẵn, được bốc ăn trực tiếp từ khay nhựa theo đúng kiểu Shifumi - một người ghét việc bếp núc. Chỉ rượu vang là phong phú. Giai điệu của Roberta Lack vang lên từ chiếc máy chơi đĩa bé tí đặt trên bộ dàn âm thanh cao cấp đã không hoạt động bao năm rồi.

Tất cả những thứ đó khiến Toru cảm giác mình còn non nớt lắm. Không một thứ gì ở cậu hợp với căn biệt thự này. Cậu tưởng chừng bức tường, sàn nhà và cả những món đồ cổ hòa vào cự tuyệt, cô lập bản thân cậu và Shifumi.

Thật kỳ quái. Với căn biệt thự này, mình là một kẻ lạ mặt mà Shifumi lại không phải thế. Nhưng cho dù có thể đi chẳng nữa, thế giới bên ngoài vẫn vô nghĩa đối với cả hai người.

“Cậu không uống?” Nhắc ly của Toru lên, Shifumi hỏi. “Không thoải mái sao?”

“Làm gì có chuyện đó.” Toru đáp, tự dưng lúng túng, đành thanh minh thêm. “Vì đây là lần đầu tiên được ở bên nhau lâu thế này.”

Shifumi mỉm cười, nhìn quanh phòng.

“Cậu hồi hận sao?”

Giai điệu của Roberta Lack kết thúc thật vô duyên, căn phòng chìm trong tĩnh lặng.

“Shifumi thì sao?”

Toru hỏi lại và Shifumi trả lời sau hồi lâu suy nghĩ. “Sao phải bận tâm cơ chứ.”

Đó là câu kết luận. Toru xúc động. Shifumi là thế, suy nghĩ thẳng vào vấn đề đưa đến kết luận.

“Chị nhớ cậu mãi,” Shifumi nói, ánh mắt chùng xuống chứ không nhìn thẳng vào mặt Toru. “Chị, mà không phải, một người đàn bà khác trong chị nhớ cậu vô cùng.”

Toru đứng dậy thay đĩa.

“Người đàn bà khác?”

Sau tiếng piano điện trong vắt là giọng hát của ban nhạc Three Dog Night.

“Người đàn bà bướng bỉnh và hoang dại.”

Từ hoang dại thật khập khiễng với Shifumi, Toru bật cười. Cậu hiểu điều đó, hiểu rõ là chẳng khác.

Những nụ hôn và cuộc ái ân đều đến nhẹ nhàng và tự nhiên. Không quá cuồng nhiệt, cũng chẳng quá dài.

Và rồi cậu nằm đọc sách trên giường. Sách Shifumi cho cậu mượn là tập thơ *PEACOCK PIE*. Sách ngoại văn nhưng Toru cũng đọc được với vốn tiếng Anh của mình. Shifumi nói cô ấy thích bài thơ *THE SHIP OF RIO* trong đó. Trăng treo ngoài cửa sổ. Giờ có đồ rượu vang ra giường, Shifumi cũng chẳng hề bận tâm.

“Cứ khóa thân thể này, thật là thích.” Cô nói.

Niềm hạnh phúc không cùng trào dâng tự đáy lòng trước khi Toru chìm vào giấc ngủ.

Toru tỉnh giấc bởi tiếng lốp ô tô lạo xạo trên sỏi. Chậm hơn một giây, Shifumi giậy nẩy người, vô lý, cô nghĩ, nhưng sự thật, đó là tiếng xe của Asano.

Nhóm người dậy, một tay dụi mắt, Shifumi nói: “Thật đáng ghét.” Nhưng trông chẳng có vẻ gì là cuống lên cả. Trong khi đó tim Toru tưởng chừng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Cậu cầm giày và quần áo vào phòng tắm đi.” Shifumi nói, “đừng đóng cửa nhé, không sao đâu.”

“Trốn làm sao được,” Toru nói, tự thấy mình đang cuống quít đến mức hồ thẹn. “Không kịp nữa rồi, hành lang thông thống thế kia, đồ ăn của hai người thì vẫn thừa ra đấy, còn ở đây thì...”

“Thôi nào, nhanh lên.”

Toru nhận thấy mình đang run rẩy. Nghe lời, cậu trốn vào phòng tắm. Phá tan vòng vây là một nhiệm vụ bất khả thi.

Tiếng bước chân lên cầu thang nặng nhọc.

Sau đó thì diễn biến trong phòng ra khỏi tầm mắt Toru, song lúc cửa mở, chắc hẳn Shifumi đã gượng dậy ở trên giường, chiếc ga giường vẫn nhàu nát, hai quyển truyện và hai ly rượu vang nằm lăn lóc.

“Anh về sớm thế,” người lên tiếng trước là Shifumi.

“Một cuộc hẹn bị hủy, anh về lúc năm giờ cho đỡ tắc đường.” Dường như giọng Asano chất chứa sự mệt mỏi hơn là bức tức.

“Nhà có khách?”

“Vâng, em buồn quá.”

Chẳng thể đọc được cảm xúc gì trong giọng của Shifumi.

Nghe tiếng bước chân, cậu biết Asano tiến ra đằng cửa sổ.

“Khách về rồi ư?”

“Chưa,” giọng Shifumi điềm nhiên như không. “Em đang nhờ đi mua hộ cà phê, hết từ đời nào rồi.”

Để em gọi điện, bảo anh đã về, Shifumi nói. Toru không chắc Asano tin vào điều đó. Một lúc sau mới nghe ông ta đáp rằng hãy gọi điện đi.

“Anh xuống đỡ hành lý.”

Toru không hiểu chuyện gì. Không có trận chiến đẫm máu nào. Asano chẳng buồn hỏi một câu nào về vị khách. Cậu cảm giác cả Shifumi lẫn Asano đều bình thản, chỉ có bản thân mình là dao động. Khóa thân. Tay khư khư quần áo.

Với ý nghĩ mình bị bỏ rơi, Toru nhìn chăm chăm vào hoa văn con gà trên gạch lát sàn.

“Xong rồi, cậu ra đi.”

Nghe Shifumi nói, Toru đi ra đã thấy cô chỉnh đốn xong trang phục.

“Cậu mặc quần áo vào, rồi chờ ở đây một lát. Chị đi rồi hẵng gọi taxi. Số taxi chị dán ngay cạnh máy điện thoại.”

Ừ, Toru đáp. Niềm hạnh phúc không cùng đêm qua đã biến mất không để lại dấu vết. Cậu nghe thấy tiếng bước chân trên sỏi.

“Lúc nào về chị gọi sau.” Shifumi nói.

Lúc ra khỏi phòng, cô quay trở lại nở một nụ cười lạc lõng: “Đêm qua chị rất vui.”

Bỏ lại Toru đang đứng sững như trời trồng, Shifumi bước xuống xe ô tô nơi chồng cô đang đợi.

Sự việc xảy ra trong tích tắc. Toru mở mắt, thế giới đảo lộn, vô phương cứu chữa.

Mặc quần áo xong, Toru len lén nhìn qua cửa sổ. Cốp xe Mercedes-Benz mở toang, hai người đang khuân hành lý. Một chiếc va li to đùng hiệu Boston và hai túi đánh golf.

CHƯƠNG 13

Kỳ nghỉ hè, sau này Koji ngẫm lại mới thấy đó là một mùa hè khủng khiếp, vừa bắt đầu chưa được bao lâu. Dấu sao, quan hệ với Yuri cũng tạm ổn. Nhận lời chủ trì cuộc họp lớp, cộng với công việc làm thêm, nếu nói tất bật thì hẳn là tất bật, nhưng mặt khác, quá trình chuẩn bị xin việc suôn sẻ ngay từ phút đầu, cứ gọi là vạn sự như ý, đúng theo dự định.

Ba đêm liền tiệc tùng.

Cha Koji, tuy là bác sĩ song lại thuộc lớp bác sĩ có tư tưởng chính trị. Ông là nhân vật có tiếng tăm của một Trung tâm Y tế với hội viên toàn giới tài phiệt, người nổi tiếng, những kẻ đầy khoa trương: Có thể trao đổi về vấn đề sức khỏe với các danh y thoải mái như với bạn tri kỷ quen nhau đã mười năm. Thế nên bước khởi đầu trên cơ sở chọn việc của Koji không thể thuận lợi hơn.

Có đi làm thuê cũng phải làm cho doanh nghiệp lớn. Gã quyết vậy. Cố nhiên, gã biết rõ thứ gì có tiếng nói hơn cả thành tích học tập.

“Con trai ông chừng chặc quá.”

Mấy ông già đồng loạt tán tụng. Nào là *năng động* hiếm thấy trong đám thanh niên thời nay, nào là tương lai hứa hẹn lắm. Koji chẳng ngu đến nỗi nhắm mắt nghe theo mấy lời đải bôi trên đủ các thể loại bàn nhậu, từ quán chuyên đồ lươn cho đến nhà hàng theo chế độ hội viên, nhưng từ xưa gã đã tin vào khiếu tiếp chuyện với những người lớn tuổi của mình.

Trong số đó, lãnh đạo một doanh nghiệp nước ngoài có thái độ khá nhã nhặn. Ông ta chìa tay ra lúc tạm biệt, bắt tay Koji chặt lạ thường.

“Chà, xuất sắc đấy,” ông ta vỗ vào vai bên kia của gã. “Lần sau đi uống nhé, thầy kệ các lão già.”

Việc xin nghỉ dễ dàng là một điểm hấp dẫn ở doanh nghiệp nước ngoài. Ai thoát khỏi việc bị sa thải đồng nghĩa với việc lương ngày càng cao.

Gã thấy hơi khó chịu với một ông làm bên thương mại. Ông này phát ngôn đầy hàm ý. “Ôi dào, đôi khi có dã tâm cũng phải là xấu. Ôi dào, cố gắng lên.”

Ở nhà một thời gian dài nên cuộc sống trì trệ hẳn. Koji nhớ cả Yuri lẫn Kimiko. Ngày mai gã dự định quay về căn hộ thuê.

Mẹ Toru đang ở nhà lúc Toru trở về từ Karuizawa. Bà đang pha cà phê trong bộ quần áo ngủ. Một ngày nắng tươi.

“Mẹ ạ!”

Vừa ló mặt ra, mẹ cậu đã ném một cái nhìn nghi hoặc.

“Về sớm quá nhỉ?”

Mới hơn một giờ chiều. Nhiều chuyện, Toru nhủ thầm, nhưng tất nhiên không dám nói mà chui tọt vào phòng riêng.

Chuyến Shinkansen trở về không hề dễ chịu. Toru cảm thấy bản thân mình chỉ là một thực thể giả tưởng. Vô hình với mọi người xung quanh. Ánh nắng, nhà ga hay đám đông, tất thấy hiện thực ấy đều xa vời. Toru cô độc. Cậu chẳng thể tin vào điều gì. Không kịp lý giải và thấu hiểu. Cứ ngẩn ngơ suốt chặng đường về với nỗi sợ mà chưa được lý giải và thấu hiểu.

Asano không hỏi gì về *vị khách*. Ly rượu vang, tấm ga giường nhàu nát, cô vợ khóa thân, những vết tích còn lại ấy như chưa bao giờ tồn tại.

Shifumi không cố làm ra vẻ. Kể ra thì cũng có hành động che giấu Toru nhưng cô điềm nhiên như không.

Nhìn qua ô cửa sổ, họ giống y chang *một cặp vợ chồng bình thường*. Một cặp vợ chồng nhất mực thương yêu nhau, dẫn nhau đến biệt thự thư giãn trong kỳ nghỉ.

“Hành lý? Cậu cần gì?”

Lúc Shifumi hỏi vậy hôm qua, Toru đã cảm thấy cả hai hoàn toàn tự do. Nhưng đương nhiên, hành lý của Shifumi là do chồng cô mang đến.

“Chị chúa ghét loại đàn ông hay chơi golf.” Cô ấy cũng nói thế.

Hai túi golf nhét trong cốp chiếc xe Mercedes. Dù lần này chỉ là đi theo cậu cũng không tưởng tượng nổi, rằng cả Shifumi lẫn Asano đều chơi golf.

Có tiếng gõ, cánh cửa mở ra.

“Đêm qua, Koji nó gọi con đấy.” Mẹ cậu nói, tay vẫn cầm cốc cà phê. “Nó bảo con về thì gọi cho nó.”

Vâng, Toru trả lời. Cậu trả lời rồi mà mà cậu vẫn chưa chịu đi.

“Gì thế mẹ?” Cậu hỏi.

“Mẹ không muốn nói nhiều,” giọng bà - đặc biệt là ngay sau hôm xay sắn - khăn đặc và khô khốc. “Làm gì cũng một vừa hai phải thôi.”

“Mẹ nói gì thế?”

Toru mất bình tĩnh dù hiểm khi như thế. Cậu thấy bức bối trong lòng. Mẹ cậu không trả lời.

“Con đang hỏi mẹ cơ mà.”

Khi cáu gắt, giọng cậu nghe như giọng trẻ con. Ấy chính là một lý do cậu không muốn cáu gắt với ai.

“Con biết rồi còn hỏi?”

Mẹ cậu nói.

Cậu không muốn nghĩ mẹ cậu đang ám chỉ điều gì. Dù gì thì cũng là sự quan tâm thái quá. Cậu muốn bà trở về phòng riêng ngay.

Mẹ Toru buông tiếng thở dài.

“Làm gì mà nhảy dựng lên thế, cứ như con nít.”

Lần này thì Toru không đáp.

“Con ăn trưa chưa?”

Con không đói, cậu đáp.

Tội tệ hết sức. Sự kiện xảy ra tại Karuizawa đã xa xôi lắm rồi, đến mức không thể nghĩ rằng nó lại là hiện thực.

Lâu lắm mới gặp Yuri, đúng hôm cô mặc chiếc áo khoác vai bông.

“Dễ thương đấy.”

Gã khen khiến Yuri sượng ra mặt. Mới hai giờ chiều. Chờ Yuri uống nốt ly trà đá, rồi trở về căn hộ thuê, còn một tiếng rưỡi cho đến lúc phải đi làm thêm. Hoàn hảo, Koji thầm nhủ. Một ngày có hai mươi tư tiếng, phải sử dụng sao cho hiệu quả, công bằng với tất cả mọi người.

Yuri đang ngậm ống hút. Koji thích mê đôi gò má trắng trẻo tươi mát của cô. Má Kimiko hơi hóp vào, còn má Yuri thì phúng phính. Trong mắt Koji, nó là một thứ đáng quý, thứ gã không có quyền mang tới điều bất hạnh.

“Đừng có làm ở cái chỗ của lão già ôi dào ấy đấy nhé.”

Yuri phát biểu sau khi nghe gã kể xong đầu đuôi câu chuyện xảy ra vào buổi tiệc thứ ba. Yuri có biệt tài đặt tên cho người khác. Ông giám đốc điều hành công ty thương mại gặp ở bữa tiệc tại quán lơơ, cứ mở miệng ra là nói *ôi dào*, ngay lập tức, Yuri gián cho ông ta cái biệt danh *lão già ôi dào*.

“Nhưng mà, võ vai người khác rồi khen xuất sắc thì tớ cũng chẳng thích, cứ thấy giả tạo thế nào ý.”

Yuri ngoáy ống hút, đá trong cốc trà kêu lạnh canh. Lời Yuri nói là vô hại, nhưng cũng không đem lại lợi gì. Nghĩ vậy, Koji châm lửa hút thuốc.

Phải chi tay với Kimiko trong mùa hè này. Trước khi cô ta đánh mất sự tự chủ hơn nữa, hoặc trước khi chính mình bị cuốn đi xa hơn. Đó là kết luận Koji rút ra sau mấy ngày về nhà.

“Trời đẹp nhỉ.”

Yuri đang tươi cười trước mặt. Cốc trà đá đã sắp cạn. Koji muốn lột phăng cái áo khoác bông.

Suốt chặng đường về căn hộ, Yuri kể về buổi biểu diễn nhạc sống mà cô đi xem cùng hội bạn. Có vẻ hội bạn cô ưa hình thức, chọn thần tượng âm nhạc dựa vào ngoại hình chứ không dựa vào chất lượng. Vậy mà cô bảo ban nhạc tự do mà hội bạn ưa hình thức đấy chọn *chẳng đẹp trai tẹo nào*. Trông cứ như *đám công tử bột*. Với Koji, chuyện ấy muốn ra sao thì ra. Là chuyện muốn ra sao thì ra nhưng gã không thể không thấy Yuri dễ thương khi cô nói: “Koji của tớ mới đẹp trai,” rồi nép sát vào cánh tay gã, dụi dụi mũi vào bả vai.

Cuộc hội ngộ với Kimiko diễn ra theo cách thức hoàn toàn khác biệt với Yuri.

Thế theo nguyện vọng, Koji dẫn Kimiko về phòng. Vẫn là căn phòng của mình, vậy mà khi có Kimiko, nó biến thành nơi giống như khách sạn tình yêu bữa bãi và bẩn thỉu đến không ngờ. Gã cho rằng, ngay việc có ý nghĩ như thế đối với người mình (thực sự) thích có lẽ là không thể cứu vãn nữa rồi.

Ngay từ đầu, tâm trạng Kimiko đã không thoải mái. Cô soi mói từng tí một khắp phòng.

“Phòng của thanh niên đây à,” Kimiko nói. “Cậu tự dọn dẹp và giặt đồ đấy chứ?”

Koji đáp rằng đương nhiên. Sự thực là thế nhưng gã biết Kimiko không tin.

“Uống gì không nhỉ?”

Koji hỏi. Kimiko nói muốn uống trà đen. Gã vặn nước vào siêu, với tay lấy hộp trà Yuri mua về và lúc nào đó đã nói là *của Yuri*.

“Chị cũng khá bận.” Kimiko nói. “Nhiều thứ muốn học nhưng lại không muốn lơ là việc gia đình, rồi còn phải làm vừa lòng các bà mẹ nữa, nhiều chẳng kể ra hết.”

Gã không hiểu Kimiko muốn nói gì.

“Cho nên...?”

Gã sắp ra hai cốc trà, lấy sữa từ trong tủ lạnh. “Cho nên,” giọng Kimiko xen lẫn một nụ cười bí ẩn, “cho nên chị muốn chấm dứt ở đây.”

Koji giật mình. Quay lại thì thấy Kimiko đang cười.

“Kết thúc?”

Koji ngẩng người hỏi lại.

“Ý chị là có vẻ Koji cũng nhiều việc, cả hai cùng bận rộn, nên không cần phải cố gắng vì nhau làm gì.”

Hông rồi, Koji nhủ thầm. Kimiko đã quyết rồi. Không hiểu vì lý do gì mà mọi chuyện thế này, nhưng rõ ràng là cô ấy đã quyết rồi.

“Hy vọng cậu sống được như thế này mãi mãi về sau. Là cậu thì chắc mọi việc sẽ ổn. Cậu lạnh lùng như thế, chuyện gì rồi cũng sẽ qua thôi.”

Kimiko tuôn ra một tràng đầy kích động.

“Người ta gọi điện bao lần cậu có biết không? Cậu không bắt máy ngay cũng chẳng sao. Nhưng người ta cứ gọi mãi, lúc giữa đêm, khi tảng sáng, vậy mà cậu chẳng nghe. Người ta chỉ lo nhớ có chuyện gì xảy ra...”

Kimiko ngưng lại. Cô không khóc, chỉ lặng thinh.

“Xin lỗi,” Koji tỏ vẻ hối lỗi. “Sao chị không để lại lời nhắn, có phải tôi sẽ gọi lại ngay được không?”

“Cậu không thấy thế là vợ vẫn sao.” Kimiko phẫn nộ ngắt lời. “Ai lại làm thế, nhờ bạn gái hay mẹ cậu, hoặc ai đó khác biết thì sao chứ.”

Không thể để cho cô ấy nói thêm nữa. Lần này thì Koji ngắt lời, gã kè môi nhưng Kimiko phản kháng, vùng khỏi tay gã với một sức mạnh phi thường. Thoát được, Kimiko lại thốt lên một lần nữa. “Cậu không thấy thế là vớ vẩn sao,” với cái nhìn tóe lửa. Cả hai nhìn nhau mãi không rời. Một lúc sau thì Kimiko ngả đầu vào gã.

“Người ta lo lắm đấy.”

Giọng điệu không mấy ngọt ngào. Hiển nhiên, cơn giận dữ vẫn còn dư âm. Nhưng lời thì thầm ấy ở ngay bên tai gã, tay trái đỡ Kimiko, tay phải gã vòng ra sau lưng tắt lửa bếp ga. Siêu nước đã phì hơi suốt từ nãy đến giờ. Dìu nhau đến giường trong bộ dạng ấy, Koji không ngớt xin tha, đến mức bản thân gã cũng không ý thức được điều đó. Vừa ngã xuống giường, gã đã chồm lên người Kimiko, khe khẽ vuốt má cô, trong khi luôn miệng nói lời xin lỗi, xen lẫn bằng những nụ hôn.

Mình đã quyết chia tay. Mình đã quyết chia tay, nhưng chưa phải ngày hôm nay.

Điện thoại của Koji vẫn đặt chết độ ghi âm lời nhắn. Hẳn là bạn làm thêm hay hẹn hò gì đây. Ngồi chết gí trên ghế sofa, Toru dõi ánh mắt ra ngoài cửa sổ. Hoàng hôn. Hôm qua cậu tìm thấy tập thơ PEAOOK PIE ở một hiệu sách tây. Toru giờ lướt qua mở trang có bài thơ THE SHIP OF RIO.

Shifumi giờ này vẫn ở Karuizawa.

Sau khi xảy ra chuyện như thế, liệu cô ấy và Asano sẽ sống với nhau thế nào?

Giữa hai vợ chồng họ, dường như có một mặc định ngầm nào đó. Rõ ràng mình đã bị bỏ rơi trong phòng tắm nhà họ. Như một thứ vụn vặt không đáng giá một xu.

“Đêm qua chị vui lắm.” Câu nói cuối cùng của shifumi. Cô ấy nói thế rồi bỏ đi về phía Asano. Đó là điều Toru không tài nào lý giải nổi.

Cậu nằm nhìn lên trần nhà, nhắm mắt, cố mường tượng lại cảm xúc tại Karuizawa, chứ không phải từng sự việc cụ thể, trước khi Asano đến.

Đó là nỗ lực vô ích. Toru hiểu rằng có tự lộn mình như chiếc túi cũng chẳng thể nào tìm thấy một hạt bụi cảm xúc nào trong đó.

Sách Shifumi từng đọc, nhạc Shifumi từng nghe, chẳng thứ nào có thể giúp cậu tĩnh tâm. Tức mình vùng dậy đi vào bếp, rồi lại tay không quay lại ghế sofa. Điều hòa trong phòng quá lạnh. Cậu ghen tị với gã Koji hiện đang vắng nhà, ghen tị vì Koji lúc nào cũng có chỗ để đi và có việc để làm.

Hồi chuông thứ hai vang lên, chính Toru nhấc máy.

“Toru à?” Koji gọi điện từ văn phòng, gã đang vận bộ đồng phục quần đen, áo sơ mi trắng.

“Cuối cùng cũng tóm được cậu đây rồi.”

“Có mà tớ tóm mãi không được cậu ý.” Toru cười nhăn nhó qua điện thoại. “Tớ gọi cậu không biết bao nhiêu lần, lúc nào cũng ở chế độ ghi âm.”

“Xin lỗi nhé, tớ đã về rồi. Mà này, lớp mình định tổ chức họp lớp đấy. Giờ đang ở chỗ làm thêm, tớ nói nhanh thôi, không đông dài được. Sáu giờ tối, thứ Sáu tuần sau. Cậu đến được chứ?... Tớ sẽ gửi bản đồ qua đường bưu điện... Hình như Uchida cũng đến đấy... Ừ, tớ chủ trì... Ai mà biết được. Tự nhiên cô ấy gọi, rồi bảo làm... Thế thôi, tớ gọi lại sau nhé. À mà này, vụ Yuri nhờ vả ba cái chuyện vợ vấn ấy, có vẻ sung sướng lắm. Thế nhé, tớ đập máy đây... Hà? Ừ, khỏe khỏe. Cậu thì sao?... Mà có nhờ cậu chuyển lời hỏi thăm Shifumi chắc cũng chẳng được nhỉ? Dù sao thứ Sáu tuần sau cũng gặp rồi, lúc đấy tính sau. Thế nhé.”

Tiếng ầm ĩ từ ngoài phòng chơi vọng tới. Nhóm sinh viên nào vào rồi. Koji liếc gương, chỉnh lại đầu tóc.

“Người ta lo lắm đấy.” Kimiko nhắc lại sau cuộc ái ân quên cả đất trời. “Mới nghĩ có chuyện gì xảy ra với Koji là người ta đã run cả người rồi.”

Kimiko trông nhỏ nhoi và mong manh hơn bao giờ hết. Cô tựa đầu lên vai, bám chặt lấy Koji.

“Koji chẳng hiểu được đâu nhỉ. Còn trẻ thì chắc không hiểu được ham muốn như thế nào.”

“Ham muốn?”

Gã quay người, vén mấy sợi tóc vương trên mặt Kimiko, cô sung sướng ngược nhìn.

“Cái gì mà còn trẻ chứ. Kimiko mới có ba năm tuổi chứ mấy.”

Kimiko cười khúc khích, mở to mắt nhìn xoáy vào Koji và nói. “Ham muốn của người đàn bà ba năm tuổi, chắc chắn Koji không hiểu nổi đâu.”

Giọng điệu ấy khiến Koji tức cười cho dù nó làm gã hơi nao núng.

“Nếu là ham muốn thì đây không thua đâu nhé.”

Mặc dù thoát tiên nói vậy và chồm lên người Kimiko nhưng Koji đã bình tĩnh nhận ra mối lo âu mà trước đó ít lâu gã mới lơ mờ hiểu, rằng cái cảm giác nao núng vừa rồi là ngoài vùng kiểm soát và có lẽ Kimiko đã rời khỏi tầm tay mình.

“Xin chào.”

Một người bạn làm thêm đi vào cất tiếng.

“Chào cậu.”

Căn phòng lộn xộn. Ghế công sở, bộ bàn tiếp khách, gạt tàn, thùng rác, tủ khóa. Ngọn nê ông ngay bên ngoài cửa sổ kéo trông như đèn mờ. Trên bàn vẫn còn tàn tích của món gà rán ai đó vừa ăn, bốc mùi khắp phòng.

Koji bật công tắc trong đầu, chuyển mình sang chế độ làm thêm, rồi bước ra phía ngoài phòng chơi đồng đúc.

CHƯƠNG 14

Trần đầy nhựa sống là cảm tưởng chính xác của Toru tại cuộc họp lớp, nó khiến gã choáng ngợp. Đám học sinh cấp Ba của một thời tụ tập tại tòa nhà nơi Koji làm thêm - tầng một là trung tâm trò chơi, tầng hai là quán bi-a, tầng ba là quán rượu, và tầng bốn là chỗ chơi bowling - đưa nào đưa đấy, bất kể thân hay không, đều đang ở tuổi hai mươi trần đầy nhựa sống, và có lẽ nhờ tâm lý phấn khởi với cuộc tái ngộ này mà cả nam lẫn nữ quây tưng bừng, nổi bật giữa đám đông. Toru không thể tưởng tượng được bản thân mình lại là một trong số đó.

Ngoài kia mưa đang rơi. Phía trong quán, dưới ánh đèn yếu ớt là những chiếc bánh pizza trông béo ngậy, là thứ cokaill màu rẻ tiền đám con gái đang uống, là thứ âm nhạc vang lên với âm lượng đỉnh tai.

Bỗng nhiên, cậu nhận ra ánh mắt mình đang dõi tìm Koji. Cậu bắt gặp và thấy nhẹ người. Trong mắt Toru, cái đám bạn cùng lớp cũ mà giờ hầu hết đã vào đại học ấy, hồi cấp ba trông có vẻ thông minh hơn. Thông minh và trưởng thành hơn.

Đạo này cậu thế nào? Trường có gì vui không? Có bạn gái chưa đấy? Công việc định sao đây?

Với vẻ mặt xem chừng rất nghiêm nghị - mà thực ra là chiếu lệ - Toru ngồi yên một chỗ phải đến hai tiếng đồng hồ trả lời cho những câu hỏi giống hệt nhau.

Mình nhớ Shifumi quá.

Ý nghĩ ấy cứ quanh quẩn trong đầu Toru.

Shifumi mà nhìn cảnh tượng này thì sẽ nói sao nhỉ? Liên tưởng ấy khiến cậu thấy tỉnh táo hơn một chút. Thoạt tiên chắc cô ấy sẽ chống nạnh, hất hàm rồi phán rằng *trông đồ ăn dở ẹc*. Nhưng sau đó, ánh mắt sẽ trở nên cởi mở, mỉm cười và nói rằng, *mọi người quả là trần đầy nhựa sống*. Cô ấy sẽ ngồi bất cứ chỗ nào thích. Và cần là hòa nhập với mọi người, lắng nghe từng câu chuyện.

Toru để thời gian trôi theo nhịp liên tưởng ấy.

Toru ngồi trong tư thế khom lưng trông không lấy gì thoải mái cho lắm. Chẳng chịu đứng lên nữa. Cậu vẫn chỉ là thằng nhóc không biết đến phép tắc xã giao, Koji nghĩ. Mặc dù là chỗ ngồi cố định nhưng ở đây đã thuê đứt một nửa phía trong, bố trí theo chiều dọc, lẽ thường là phải đi lòng vòng, gần như là ăn đứng, đến gặp gỡ mỗi người một tí chứ.

Koji trong vai trò chủ trì kiêm dẫn chương trình, trong khi vừa phải chăm sóc thầy chủ nhiệm xuất hiện trong bộ dạng khá căng thẳng với chiếc áo phông Polo màu hồng chưa ai từng nhìn thấy ở trường bao giờ, vừa phải bận tâm tới các nhân viên phục vụ vì đầu sao đây cũng là nơi gã làm thêm, thì Toru - kẻ chỉ biết ngồi ngây người như chẳng can hệ gì tới mớ bòng bong ấy - không hiểu sao lại nổi bật lên, khiến gã chẳng biết mình nên cúi, ghen tị hay thấy thú vị nữa.

Tệ hơn thế.

Ánh mắt chĩa vào từ này là của Yoshida, và gã muốn chủ động đến bắt chuyện làm lành với cô bạn này - con gái của Atsuko - người mà gã từng gây chút rắc rối.

Ồn áo quá. Nói là ba năm mới gặp lại nhau cũng đâu cần phải rộn lên như thế. Koji thấy phát ngấy trong lòng. Cho dù lẽ ra gã phải vui mừng với tư cách là người chủ trì.

Ai đó vỗ vai, quay lại đã thấy Yoshida đứng đó. Trông cô ấy không hề thay đổi với kiểu tóc bob, gu trang điểm lòe loẹt, váy ngắn cũn.

“Cậu khỏe không?”

Cô nhẹ nhàng hỏi. Koji lặng thinh không đáp. Bản thân gã cũng ngạc nhiên vì định bụng sẽ trả lời rằng vẫn khỏe.

“Cậu đang sống một mình phải không?”

Nhìn bản danh sách địa chỉ mới vừa phát ban này, Yoshida hỏi.

Gã đành trả lời là đang ở một mình. Gã đang bận rộn không có thời giờ để hỏi lại xem Yoshida thế nào. Nếu là những đứa con gái khác thì kiểu gì gã cũng tán tỉnh, lần sau đi uống nhé, hay dạo này trông gợi cảm thế, thậm chí không cần phải động não. Thế mà trước Yoshida, gã không thể hé răng nửa lời.

Bố tớ thật đang thương.

Yoshida lên án gã ngay trước cửa sổ nhà ăn trong góc trường.
Mình có lỗi với Yoshida. Trong thâm tâm Koji tự dằn vặt thế.

“Chỗ này hay quá. Cậu làm thêm ở tòa nhà này à?”

Ừ, gã trả lời. Yoshida mỉm cười dù ánh mắt cô vẫn chưa tha thứ cho gã. Gã hiểu điều đó. Từ đầu đến chân cô ấy đều nói rằng, sẽ không tha thứ cho bất cứ lời nói ba hoa nào chứ đừng nói đến mình. Tất nhiên, có muốn tạ tội, cô ấy cũng chẳng thèm nghe.

“Đến chín giờ thôi nhỉ?” Nhìn quanh, Yoshida nói. “Ngài chủ trì sắp sửa lên bệ mạc thôi chứ?”

Yoshida nói rồi bỏ đi. Nhìn theo mái tóc kiểu bob ấy mà Koji thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Không biết Atsuko ra sao nhỉ.

Gã hoang mang.

Không thấy bóng dáng Toru tại quán karaoke tầng hai. Koji hát hai bài. Sau đó chuyển chỗ sang quán rượu uống thêm một chút thì chỉ còn lại sáu người, mệt nhoài song chưa ai muốn về nhà. Yoshida cũng nằm trong số đó. Ngạc nhiên nữa là cô ngồi uống không biết say, mặt không hề biến sắc.

Thi thoảng còn pha trò: “Ngày xưa, tớ cũng từng ngưỡng mộ Koji đấy.”

Cậu này nhằm hành hạ mình đây.

Koji than. Gã bất lực không tìm ra lời phản kháng.

Mưa rơi mãi không thôi. Toru vào bất điện thoại, gọi cho Shifumi. Đã khá lâu cậu không nhận được tin tức gì. Có mỗi việc gọi điện thoại thôi, sao mình cứ ngại ngần?

Tần ngần hồi lâu, Toru thở dài với sự hèn nhát của chính mình. Những giọt nước đọng ngoài vách kính bất điện thoại, chẳng hiểu vì sao luôn nhỏ nhoi vô cùng. Shifumi vắng nhà không phải là nỗi e sợ của cậu, mà cậu e sợ thái độ của cô. Cậu không muốn nghe thấy giọng ngạc nhiên hay lúng túng, cũng không chịu nổi thái độ lạnh lùng hay cuống quýt. Vậy nên Toru gần như chỉ mong sao Shifumi vắng nhà ngay khi tiếng chuông chờ điện thoại đầu tiên vang lên.

Alô, một giọng nói nhẹ nhàng trả lời ở đầu dây.

“Shifumi?”

Thế là xong. Cậu biết rằng trong tích tắc ấy, Shifumi khe khẽ khép hàng mi.

“Xin chào.”

Lời nói ấy thốt ra từ miệng cô như chỉ dành riêng cho Toru.

“Rất vui lại nghe thấy giọng cậu,” Shifumi nói tiếp, xem chừng xúc động lắm.

Chỉ vì vậy thôi, Toru đã thấy toàn cơ thể mình thỏa mãn. Trong nháy mắt, cả thành phố Karuizawa lẫn việc bị bỏ rơi chưa hề tồn tại.

Shifumi nói đang ngồi uống rượu một mình. Tiếng nhạc réo rắt từ phía sau lưng. Nhạc Bach đấy, Shifumi giải thích.

“Chị đang ngồi một mình?”

Cậu hỏi lại một lần nữa và ngay lập tức thấy mình ngớ ngẩn, vì chợt nhớ rằng vợ chồng cô có thói quen uống rượu hằng đêm - thực ra cậu chưa khi nào quên – nhưng Shifumi cũng đáp rằng đúng vậy mà chẳng nghĩ ngợi gì.

“Mình gặp nhau nhé?”

Toru đánh bạo hỏi và nhận được câu trả lời sau vài giây.

“Cũng được.” Giọng cô ấy hàm chứa một nụ cười. Ba mươi phút sau tại quán Franny. Hẹn thế rồi cả hai gác máy.

Mưa táp xuống ô của Toru theo một cách hoàn toàn khác với ban nãy. Cơn mưa rào trắng đất trắng trời, làm dịu đi cái nóng của đêm hè.

Khi Toru đẩy cánh cửa nặng trĩu bước vào quán Franny, bên trong đã đông nghẹt người. Hôm nay là tối thứ Sáu. Cậu có cảm giác tất cả đàn ông lẫn đàn bà – toàn người hơn tuổi đang uống rượu, ba hoa chích chòe – trong quán bar dưới tầng hầm này đều cùng hội cùng thuyền và có điểm chung nào đó. Ở đây chẳng có thứ gì thay đổi. Chiếc đàn piano, quầy bar, những đóa hoa to tướng cắm trong bình.

Phục vụ mang bia tới cũng là lúc Shifumi đến. Cho dù quán có đông đến cỡ nào, cậu vẫn có thể nhận ra sự xuất hiện của Shifumi ngay lập tức. Thậm chí không cần quay lại nhìn.

“Mưa như trút nước ấy.”

Đứng phía sau, đặt tay lên vai, ghé tai Toru, Shifumi nói.

Người cô không bị ướt chút nào. Cả chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần vải màu be khô cong, y như vừa được lôi ra từ máy sấy. Chắc cô ấy bắt taxi từ nhà đến thẳng đây.

“Cậu sao thế, khỏe chứ?”

Nhẹ nhàng hỏi, Shifumi gọi một ly Vodka rồi xoay ghế nhìn Toru. Tay cô ấy đeo một chiếc nhẫn kim cương khá lớn.

Toru không trả lời nổi, cậu không muốn nói dối.

Nhìn vẻ mặt Shifumi như không, trong lòng Toru bỗng nhiên trào dâng một cơn phẫn uất.

Khi nào về chị sẽ gọi.

Ở Karuizawa, cô ấy chẳng nói thế là gì.

“Cậu giận à?” Shifumi nói, chẳng có vẻ gì là một câu hỏi. Không đợi Toru trả lời, cô tiếp tục. “Đừng giận thế chứ, mình cũng đã vui vẻ rồi đấy thôi.”

Thì đúng là vui. Niềm hạnh phúc không dám mơ là thực. Toru nhớ lại, và bối rối vì chẳng thể hiểu đâu là niềm hạnh phúc, đâu là nỗi bất hạnh.

“Nhưng,” rốt cuộc cậu cũng mở miệng được, “chị đã bỏ rơi tôi.” Khoảnh khắc thốt lên câu nói sau đó, Toru cũng ngạc nhiên vì đó chính là cảm giác thực sự của mình.

Shifumi quá bất ngờ, mở to mắt và khẽ mấp máy môi không tìm nổi ngôn từ. Cuối cùng, cô cũng thốt nên lời. “Chẳng ai có thể bỏ rơi ai. Đó là hai con người khác trong chúng ta. Và giữa chừng thì thêm một người nữa, thế là thành ba người, chuyện chỉ có vậy.”

Lời nói của Shifumi vô nghĩa đối với Toru. Mình đã bị bỏ rơi lúc ấy. Cậu nhận ra bản chất của nỗi cô đơn mà bao ngày chưa nhận ra. Toru điềm tĩnh lạ lùng.

“Sau này, chẳng biết còn bao lần mình lại bị bỏ rơi đây.”

Shifumi đặt điều thuốc vừa châm xuống mặt quầy bar, nhìn xoáy vào Toru.

“Cậu thích gây sự à?”

Toru mỉm cười.

“Đâu có. Tôi chỉ nói lên sự thật, vậy thôi.”

Tiếng piano vẫn réo rắt. Quán vẫn ồn ào như mọi khi.

“Dẫu sao thì,” nhìn sâu vào mắt Shifumi, cậu nói tự đáy lòng mình, “tôi đã rất nhớ Shifumi.”

Hai người nhìn nhau. Vẻ mặt Shifumi, mới đầu là hăng hực, sau lộ rõ vẻ bị tổn thương.

“Thôi,” Shifumi nói nhỏ, cầm điếu thuốc lên lại bỏ xuống. “Thôi đi,” cô nhắc lại, “đừng làm người ta thêm buồn.”

Toru đột nhiên hồi hận như vừa làm điều gì tồi tệ lắm. Cậu không định bụng khiến Shifumi khó xử.

“Xin lỗi,” Toru nói.

Sự lặng im kéo dài. Toru nhâm nhi ly bia đã hết lạnh.

“Sao mà thô lỗ thế,” Shifumi nói, vuốt tóc bằng ngón tay đeo chiếc nhẫn kim cương to tướng, rồi châm một điếu thuốc. “Có hôm nào người ta chẳng mơ về Toru.”

“Người ta nhớ ngay cả khi làm việc. “Shifumi tiếp tục. “Thậm chí cả lúc ở Karuizawa. Vẫn nơi ấy nhưng tất thảy đều như xa lạ khi không còn Toru. Bao nhiêu ngày phải ở đó một mình, cậu có biết không?”

Lời Shifumi nói không mấy hợp tình hợp lý song Toru vẫn ân hận về việc đã bỏ cô ra đi. Thâm tâm cậu cắn rứt bởi chẳng thể dẫn cô đi cùng.

“Nhớ cậu quá đi mất.” Shifumi thõn thức, hôn cậu không ngại ngừng. Lòng Toru buồn tê tái.

Sớm hôm sau, Koji bị đánh thức bởi cú điện thoại của mẹ gã. Cơn mưa đã tạnh, một quầng mây vũ tích cuộn cuộn giữa bầu trời xanh thẫm.

“Giờ này mà vẫn còn ngủ nướng?”

Đêm qua lâu lắm gã mới lại uống. Hơn hai giờ đêm mới mò về đến nhà rồi cứ thế lăn ra ngủ.

“Con dậy rồi đây.” Giọng gã khô khốc.

“Khiếp quá cái giọng.” Mẹ gã nói rồi im lặng như muốn nói điều gì khác.

“Có chuyện gì thế?” Gã hỏi lấy lệ mà trong lòng bức bối. Muốn nói gì thì nói luôn đi, bà già.

“Thì thế,” mẹ gã thở dài rồi quay sang hỏi lại. “Taka có gọi cho con không?”

“Taka á? Con có thấy gì đâu.” Gã đáp.

Lần cuối cùng Koji gặp là hôm cưới anh gã.

“Có chuyện gì thế mẹ?”

Mẹ gã ngáp ngừng rồi nói. “Vợ nó đuổi ra khỏi nhà rồi.”

“Cái gì? Vợ anh ấy đuổi á?”

Anh gã vừa mới cưới được vọn vẹn có hai tháng.

“Nó có nói cho mẹ biết đâu.”

Koji gãi đầu rồi đáp bừa. “Con chẳng biết nhưng vợ chồng cãi nhau thì có gì lạ, mẹ lo làm gì ba cái chuyện đó chứ. Anh ấy cũng chẳng gọi cho con đâu nhưng nếu có thì con sẽ báo cho mẹ sau.”

Thật chả ra làm sao, giữa mặt lên trời, gã nghĩ bụng.

“Thôi cứ kệ họ mẹ ạ.”

Ngắt điện thoại xong, gã bỗng thấy ai đó lục đục ngay bên cạnh. Yoshida. Toàn thân gã nổi da gà, cứng họng không thốt nên lời.

Nhưng dẫu sao, cả hai vẫn mặc nguyên quần áo. Đó là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu gã sau một khoảnh khắc toàn thân đông cứng lại và mất hết ý thức.

CHƯƠNG 15

Chẳng có chỗ nào cho Toru và Shifumi ghé chân.

Hai người thong thả đi bên nhau một lúc lâu sau khi rời khỏi quán Franny. Mưa vẫn không ngừng rơi. Dưới tán ô, mùi nước hoa của Shifumi thoang thoảng ngay đầu mũi. Cậu không muốn sẽ lại bị tống vào taxi với mười tờ mười ngàn yên như mọi khi, Đêm nay cậu mới gặp lại và chẳng hề có ý định trả cô về.

Nhưng chẳng có chỗ nào cho cả hai ghé chân. Giờ này Asano sắp về, và mẹ cậu cũng vậy. Vĩa hè, lòng đường, các ngã tư, cột đèn giao thông, lối rẽ ngang đường, tất cả đều đắm nước mưa và phản chiếu những tia sáng chói lòa.

“Đi đâu bây giờ?” Shifumi hỏi và Toru chỉ đáp rằng cứ đi theo cậu. Chỉ là cậu không muốn cho Shifumi về với chồng cô chứ cũng chẳng biết sẽ đi tới đâu.

Toru chưa một lần đến khách sạn kiểu ấy. Song cậu lại biết rõ ở đâu, đó là một nơi không thể yên tĩnh hơn. Cậu không có ý định dẫn Shifumi tới đó. Bởi mối quan hệ này là khác biệt. Nó giống thứ quan hệ ngoại tình trai gái ông chẳng bà chuộc đầy rã ngoài đời.

“Đi nào,” Toru nhắc lại, giơ tay vẫy taxi.

Shifumi thoáng lo âu song rồi cuộc cũng lên xe. Nửa người bên trái Toru ướm nhẹ vì cậu cố nghiêng ô sang phía Shifumi. Nhưng nỗ lực của cậu đã trở thành công cốc, áo quần Shifumi chẳng có vẻ gì là khô ráo. Toru đắm chìm trong hai cảm giác trái ngược nhau, nửa là tội lỗi, nửa là mãn nguyện tội cùng đối với việc lôi tuột Shifumi ra khỏi chốn an toàn của cô.

“Văn phòng của bố tôi ngay gần đây, giờ này chắc chẳng còn ai đâu.” Toru quay sang phân trần sau khi đọc cho tài xế địa chỉ. Shifumi lặng yên không nói. Mùi nước mưa nồng lên trong xe.

Cả hai thứ cảm giác tội lỗi và mãn nguyện ngày càng phình lên và nổi loạn trong Toru. Đây là lần đầu tiên cậu dẫn Shifumi đi như thế này. Dù là đi ăn ở nhà hàng hay đến quán bar, đi tiệc tùng hay đến phòng triển lãm

tranh nào đó, người chủ động luôn là Shifumi. Toru chỉ có mỗi việc là chờ đợi.

Toru vòng tay ôm lấy bờ vai Shifumi đắm nước mưa, đặt lên mái tóc cô một nụ hôn vồ về như thể kẻ bị giằng xé giữa nỗi lo âu và sự hưng phấn là Shifumi chứ không phải là cậu. Tiếng cần gạt nước mưa rít lên. Tháp Tokyo tỏa sáng lung linh một màu đỏ tươi, một nửa nhòa đi qua làn nước mưa đọng trên mặt kính trước.

Để Shifumi chờ trong xe, Toru ghé qua nhà cha cậu để mượn chìa khóa văn phòng của ông, nơi cách đó chừng mười lăm phút đi bộ. Đây là lần đầu tiên cậu tới.

“Bố cho con mượn văn phòng một chút.”

Đứng trước hiên nhà, cậu chỉ nói vậy.

Cha cậu mặc bộ đồ pyjama, chắc ông đã đi nghỉ rồi.

“Bây giờ á?” Ông ngạc nhiên hỏi.

“Vâng, ngay bây giờ.”

Phía trước hiên nhà là đôi xăng đan cho phụ nữ và đôi giày thể thao cho trẻ con. Phía trên giá đựng giày là một loạt búp bê hình mười hai con giáp.

“Làm gì thế, con đi với ai à?”

Trên tường dọc hành lang có treo mấy hộp đựng mồi câu cá.

“Ý bố là trú mưa với ai à?” Bố cậu cười cười hỏi.

Toru chẳng biết làm sao đành nói bừa. “Vâng, con xin lỗi, giờ này cũng hơi muộn.”

“Tình hình căng thẳng đây,” lần này thì ông cười thành tiếng, “nếu ở đây thì gọi điện báo cho mẹ con một tiếng.”

Toru gật đầu dù không có ý định ấy. Bố cậu đưa cho cậu chiếc chìa khóa có gắn móc treo hình chiếc ván lướt sóng.

Shifumi vẫn chờ ở trong xe.

Toru chẳng hiểu tại sao Shifumi làm thế. Giả như cô ấy không còn ở đó nữa, cậu cũng sẽ chẳng lấy làm ngạc nhiên.

“Có mượn được không?”

Shifumi hỏi và cậu giơ chiếc chìa khóa cho cô xem.

“Cho xem cái.”

Shifumi đón lấy, nhìn chăm chú rồi khúc khích cười.

“Văn phòng thiết kế? Thế bây giờ mình đến đây à. Không thể nào tin được. Tôi chết vì buồn cười mất.”

Toru phá lên cười theo.

“Văn phòng thiết kế? Nó như thế nào? Mà sao lại đến đó?” Shifumi khẽ hỏi mấy lần, giọng cô tươi tỉnh, khi lại đượm buồn.

Văn phòng chật chội và bừa bộn. Có độc một chiếc bếp ga trên kệ bếp. Toru bật lửa đun nước sôi pha hai ly cà phê.

Vừa mới đến, cả hai đã quấn lấy nhau ngay trên ghế sofa mà chẳng thể chờ thêm nổi một phút giây. Như thế họ đến đây chỉ vì ham muốn.

Ánh sáng trắng phát ra từ ngọn đèn huỳnh quang sáng quá sức mức. Kéo hết rèm cửa lên mà những gì nhìn thấy phía ngoài cũng chỉ là con ngõ nhỏ. Trên chiếc ghế và bàn vẽ bừa bừa toàn giấy là giấy. Ngay cạnh là chiếc máy photocopy choán hết lối đi.

Bầu ngực Shifumi căng lên tròn trịa. Làn da trắng muốt được chăm chút thường xuyên toát lên hương thơm dịu ngọt. Tất cả mọi thứ trong căn phòng này trở nên khập khiễng với cơ thể của cô, nó làm Toru càng thêm hưng phấn. Cậu chỉ kịp vén chiếc áo phông lên, rúc đầu vào bầu ngực căng tròn ấy mà yêu đương. Đó là một cảm giác hoàn toàn khác với lúc hai người yêu nhau trên chiếc giường rộng rãi trong phòng ngủ được bài trí ánh sáng chầm chừ ở nhà Shifumi.

“Cà phê này.”

Nhận lấy tách cà phê từ tay Toru, Shifumi nhoẻn miệng cười. Son môi đã mờ hết, mặt cô nom như chưa hề trang điểm.

“Cậu biết không,” Shifumi nói, “son môi mờ đi khi ăn uống thì có thể sửa lại là nhìn như cũ nhưng thế này thì chịu.”

Giọng cô vang lên bên tai Toru như một niềm hạnh phúc tột cùng. Với Shifumi, những thứ như son môi chẳng hề cần thiết.

Ly cà phê hòa tan nóng hồi mang hương vị thân thuộc và cảm giác an lành.

“Uống hết cái này là phải đi rồi.” Giọng Shifumi vang lên như một lời thì thầm. Kim đồng hồ đang đến dần về hai giờ sáng.

“Ở lại một chút được không,” Toru rụt rè đề nghị, “đến sáng, rồi tôi đưa về.”

Shifumi không đáp lại, cô mỉm cười lắc đầu bảo không như thế được.

“Dù chị có là một người vợ xấu xa đến đâu cũng không thể tự ý không về nhà.”

“Thế gọi điện về báo là được chứ gì?” Toru nói, thái độ khác với mọi khi.

“Không được mà.”

Shifumi nhắc lại. Đặt tách cà phê xuống sàn rồi đứng dậy.

“Mình sống với nhau nhé.”

Shifumi lặng im trước lời nói bất ngờ phát ra từ miệng Toru, rồi giơ tay làm điệu bộ cầu trời.

“Chị xin cậu.”

Toru không dễ dàng bỏ qua. Cậu không muốn cho Shifumi trở về với Asano vì bất cứ lý do gì. Cả hai lặng người nhìn nhau một lúc lâu. Thế rồi Toru như bừng tỉnh, cậu buột miệng nói lời xin lỗi.

Lời nói vẫn luôn phản bội cậu.

Ngồi cạnh cửa sổ trong quán giải khát có điều hòa mát lạnh, Yuri vừa ăn suất cơm trưa trị giá chín trăm tám mươi yên có tôm bỏ lò, xa lát tổng hợp, bánh mì và cà phê, vừa liến thoắng nói.

“Họp lớp hôm qua vui không?”

Vừa ngồi chưa ấm chỗ đã bị truy hỏi, Koji giật thót mình xong vẫn tự nhủ chẳng việc gì phải dao động thế.

“Cũng bình thường, họp lớp thì đâu chẳng thế.” Gã đáp bừa.

Thực ra thì cuộc họp lớp diễn ra khá suôn sẻ.

“Cái này ngon lắm này.”

Yuri nhón miệng cười, xúc một đĩa món tôm bỏ lò đưa lên miệng Koji. Trong mắt gã, tôm bỏ lò chẳng khác nào một món hổ lốn. Chẳng hơi giải thích này nọ về chuyện đầu gã vẫn đây hơi men, Koji há miệng ăn mà trong lòng ấm ức. Gã thấy buồn nôn, vội với tay lấy nước uống.

“À, mà cậu gặp bạn gái Hashimoto chưa?”

Yuri tiếp tục liến thoắng.

“À chưa, chưa gặp.”

Khi mới biết tin Hashimoto lần đầu tiên có bạn gái sau ba năm đại học, một thông tin trọng đại và nóng hổi, Koji khá hồ hởi và tò mò. Gã không ngừng trêu chọc bắt Hashimoto phải cho gặp, phải gọi đến. Thế nhưng giờ thì gã cũng chẳng bận tâm lắm.

“Không biết cô ấy thế nào nhỉ.”

Koji đưa mắt ra ngoài cửa sổ, miệng vẫn à, ừ tung hứng theo Yuri. Đêm qua vừa mưa mà giờ đã trời quang mây tạnh, thật lạ lùng. Độ ẩm quá cao khiến bầu không khí xung quanh như đang bồng bênh.

“Chào buổi sáng,” Yoshida cất tiếng, kiểu đầu bob của cô hơi bù xù, vẫn mặc nguyên quần áo nhưng cả hai đang nằm chung giường. Cố lục tìm trong trí nhớ mà Koji vẫn không hiểu là cứ làm sao.

“Tại sao?” Gã đã hỏi vậy. “Tại sao cậu lại ở đây?”

Yoshida mỉm cười, đúng hơn là một nụ cười buồn.

“Cậu không phải lo, tớ chưa làm gì cả đâu.” Cô nói.

Không phải là câu trả lời dành cho câu hỏi của Koji nhưng lời nói ấy giúp gã thấy nhẹ người. Cái nhẹ người ấy hiện ra cả nét mặt khiến nụ cười buồn của Yoshida càng trở nên buồn hơn.

Gã pha cho Yoshida một tách trà đen, loại Yuri mua về và nói là để dành riêng cho cô ấy.

“Sau ca ba hôm qua, tớ chẳng biết phải làm sao vì đã hết giờ tàu. Thấy cậu bảo đi taxi về nên tớ hỏi cậu có tiền không thì cậu bảo có. Còn tớ không có tiền nên lúc cậu hỏi tớ có tiền không thì tớ bảo không. Tớ bảo là cho tớ đi nhờ với thì cậu bảo đi tới nhà cậu thì được, thế là tớ bảo nhà cậu cũng được. Đấy, lý do tớ ở đây là thế đấy.”

Yoshida trình bày trong lúc uống tách trà đen loại “dành riêng cho Yuri”. Cái cách nói liền mạch không ngắt câu khiến gã phải cố lắm mới hiểu nổi. Đầu gã thì vốn dĩ đã đau sẵn rồi. Sắp đến trưa rồi, gã đã hẹn trước với Yuri.

“Những người khác thì sao?”

Gã hỏi thì Yoshida khẽ đáp rằng không biết. Lại một nụ cười buồn đọng trên khóe môi.

Uống hết tách trà mà Yoshida vẫn không có vẻ muốn về.

“Mẹ cậu bảo gì cơ.” Cô dò hỏi sau khi Koji nói chuyện điện thoại. Song có lẽ gã đã lấy lại bình tĩnh nên đáp lạnh lùng như hắt nước đổ đi. “Việc đó có can hệ gì tới cậu.” Gã châm thuốc hút mà trong lòng ấm ức.

Lúc về, Yoshida nói với lại trước hiên cửa. “Cám ơn cậu đã cho tớ ở nhờ. Hy vọng chúng ta sẽ lại là bạn tốt.”

“Koji, cậu không vui à?”

Yuri hỏi.

“Đâu nào, gặp Yuri thì làm gì có chuyện không vui.” Gã đáp lại trong lúc thầm nghĩ món tô bỏ lò thật kinh khủng, rồi dập tắt điếu thuốc.

“Hôm qua tớ uống nhiều quá. Lại còn phải chủ trì mọi thứ nữa.”

“Cậu mệt lắm hả?”

Yuri nhìn thẳng vào gã với vẻ mặt lo lắng xen lẫn nghi ngờ.

“Chiều tối cậu lại phải làm thêm nhỉ?” Yuri khẽ lau miệng bằng khăn giấy rồi ngọt ngào nói. “Thế thì nhanh lên rồi còn về nhà mà nghỉ.”

Gã biết Yuri thực lòng quan tâm chứ không nũng nịu. Chẳng muốn nghĩ đến việc quay lại căn phòng ban sáng, song đến nước này sao có thể nói không được chứ.

Bản nhạc Jolene của Olivia Newton John là bản nhạc Shifumi rất thích nghe.

Toru đang mê mẩn bật lên nghe trong phòng khách nhà cậu, một nơi ngập tràn ánh nắng.

Rốt cuộc Shifumi không về hôm đó. Cả hai nằm trên ghế sofa ôm nhau ngủ tới tận sáng. Đúng theo nghĩa đen, họ chỉ nằm ôm nhau chứ không yêu

nhau thêm lần nào. Cả hai chẳng thể làm gì khác mà cũng không thể rời nhau ra. Toru buồn và cậu hiểu Shifumi cũng buồn đến nhường nào.

“Cậu khôn thế.” Shifumi rên rỉ sau khi Toru buột miệng nói lời xin lỗi. “Lúc này còn xin lỗi gì nữa. Thế thì ai mà về được.”

Cô vén tóc bằng ngón tay đeo chiếc nhẫn kim cương.

“Đồ xấu xa, cứ bắt nạt người ta.” Gương mặt Shifumi như chực òa khóc. Trước mặt cậu là một Shifumi tóc tai áo quần xộc xệch, khác với Shifumi của mọi ngày.

“Xin lỗi.” Cậu nói lại một lần nữa rồi chợt nhận ra kẻ sắp khóc hóa ra chính là mình.

Và môi tìm môi, cả hai lại quấn lấy nhau trên chiếc ghế sofa. Tưởng chừng như cơ thể Shifumi có thể vỡ òa trong vòng tay cậu. Hai tay cô kẹp chặt lấy mà Toru. Bờ môi mời gọi. Giữa những nụ hôn là những lời thốt lên từ tận đáy lòng, rằng cô yêu thật mất rồi, rằng cô không thể tin mình lại yêu nhiều đến thế.

Hai bờ môi rời xa nhau một lúc lâu mà cả hai vẫn không muốn dậy.

“Nặng không?” Toru hỏi.

Shifumi lắc đầu.

“Cái ghế sofa này hay nhỉ.”

Chiếc ghế rõ là đồ rẻ tiền lại nhỏ nữa, song vừa khít cơ thể của hai người. Cậu nằm yên, nhắm mắt lại, ngả đầu lên bầu ngực Shifumi.

“Thế này là mình đã thuộc về nhau.” Shifumi nói. “Dù không được bên nhau nhưng mình đã thuộc về nhau.”

Toru lặng yên không đáp rồi chợt mắt lúc nào không hay.

Ngoài cửa sổ, trời bắt đầu hửng sáng. Cậu lại pha cà phê hòa tan. Thực ra ở đó không còn đồ uống nào khác. Mưa đã tạnh từ lâu.

“Chị có muốn gọi điện không?”

Toru hỏi nhưng Shifumi cười từ chối.

“Về nhà cho nhanh.”

Lần này thì Toru không ngăn cản nữa.

Ngoài kia, bầu trời đã xanh ngắt, không khí mát rượi, trong lành, báo hiệu một ngày đẹp trời dù cỏ cây vẫn còn ướt đẫm nước mưa.

Bỏ chìa khóa vào trong thùng thư như lời cha cậu dặn, Toru và Shifumi nắm tay bước đi bên nhau ra tận ngoài đường lớn. Cậu thấy một chút cô đơn, một chút thỏa mãn và một chút lạ lùng.

Buổi sớm mang đến sự tĩnh mịch thanh khiết cho cả những con phố nhỏ giữa chốn thị thành.

“Chị lên trước đi.” Vẫy taxi lại, Toru nói.

Mẹ cậu không có nhà, Toru đang nghe Olivia Newton John ở trong phòng khách mà trong đầu cứ vương vấn mãi hình ảnh gương mặt Shifumi lúc ấy.

Ngoài Shifumi, có lẽ chẳng ai có thể cười buồn đến thế.

Shifumi mỉm cười ngay trước cánh cửa xe taxi đã mở sẵn.

“Đã qua rồi cái tuổi thích gặm nhấm sự cô đơn, chị không muốn lại phải một mình. Cảm ơn cậu đã gọi điện, chị sẽ gọi lại sau.”

Nói rồi Shifumi bước vào taxi. Cô hướng về phía lái xe, nói điểm cần đến, thả mình xuống ghế và không quay mặt lại nữa. Cánh cửa đóng sập lại, chiếc taxi lao đi mất.

Vẫn là Shifumi của mọi khi. Dù áo quần có nhàu nhĩ, dù son môi đã nhạt nhòa thì đó vẫn là Shifumi của mọi khi. Xinh đẹp, điềm tĩnh và chín chắn.

CHƯƠNG 16

Buổi tiệc lần thứ hai với *lão già ôi dào* tổ chức tại một quán ăn Pháp. Ngoài ông giám đốc còn có hai vị trưởng phòng. Có lẽ mình sẽ vào làm ở đây, Koji thầm nghĩ trong lúc phết đầy bơ lên mẩu bánh mì, nhét vào miệng. Không phải là muốn làm hay phải làm, mà là có lẽ sẽ làm. Phải phát huy ý chí và nỗ lực sau khi xác định rõ phương hướng phát huy, gã nghĩ vậy. Cha gã khoác trên mình bộ veston, song nhìn không được chần chừ lắm bởi những thứ khác chẳng ăn nhập gì với nhau, ngay từ chiếc áo sơ mi lụa bên trong màu be cát phẳng phất mùi nước hoa Cologne cho đến đồng hồ và chiếc nhẫn màu vàng. Hễ có năng lực thực sự, con người ta sẽ thấy tự do. Gã chưa khi nào quên lời ông dạy dỗ.

Bữa tiệc bắt đầu và kết thúc với những câu chuyện phiếm. Ngay cả những câu hỏi dành cho Koji cũng chẳng ra đầu ra đuôi, nào là thích đội bóng đá nào, nào là có bạn gái chưa. Hồ sơ lí lịch gửi rồi chẳng còn câu hỏi nào ra tằm ra mún nữa sao.

“Ôi dào, còn tùy thi cử nữa, phải không nào.”

Lão già ôi dào nói khi đến hồi đứng dậy

Đã hai tuần trôi qua kể từ sau đêm họp lớp. Gã chưa gặp lại Yoshida. Gã đã bỏ bê Kimiko nên phải vất vả ngọt nhạt suốt hai tuần qua.

Tại sao mình cứ phải ngọt nhạt thế chứ.

Bản thân Koji cũng không tài nào hiểu nổi. Nói thẳng ra, giờ gã đã ngại chuyện gặp gỡ. Kimiko quá bộc trực, đến mức gã không còn nhận ra cô là người hơn tuổi dù thực sự cô hơn tuổi.

Atsuko thì hay giữ ý. Cô ấy biết mình không phải là người thích hợp với Koji. Đương nhiên, gã vẫn nhớ như in cái cảm giác bồn chồn và tim nhói đau đối với thái độ ấy của Atsuko. Gã nhớ cả những lời gã thốt lên an ủi. *Thôi nào, Atsuko đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, tôi sẽ thu xếp mọi chuyện, rồi sẽ ổn thỏa cả thôi.* Thật lòng gã đã nghĩ như vậy. Gã vẫn luôn thật long trong khoảnh khắc thốt lên lời an ủi.

Rồi tới lúc mọi chuyện vỡ lở đến tai Yoshida, Koji bỗng thấy nhẹ cả người. Đó chẳng phải là chuyện có thể giấy giếm mãi được. Hẳn Atsuko cũng đồng tình. Cô ấy đã nói rằng cô thì không sao. Atsuko đã là *người lớn*.

Kimiko thì trái ngược. Koji thở dài.

Hôm nay gã đã định gặp để nói chuyện chia tay. Ấy thế mà hễ thấy mặt nhau là lại quên hết, không thể cưỡng lại hai cơ thể đang thèm khát nhau mãnh liệt. Chuyện chia tay cứ để sau, cứ ngủ đã rồi tính tiếp. Lần nào cũng y như vậy.

Cả Koji và Kimiko đều thuộc tốp người mạnh mẽ trên giường. Cơ khát nhục dục ào đến cuốn phăng đi tất cả. Chẳng khác nào cuộc chiến giữa hai người. Ở trên giường, Koji vẫn luôn là kẻ tuôn những lời mật ngọt chết người. Song mỗi khi với Kimiko, gã chẳng đủ thời gian thành thoi đến vậy. Thực tế là gã không còn sức để thốt lên những lời đường mật. Xong việc là mỗi người lăn ra một góc giường, hồn hển tường trờng sắp đứt hơi.

Chỉ lúc ấy, trong một khoảnh khắc, gã thấy mình yêu Kimiko nhất trên đời. Yêu bằng cả cơ thể gã.

Sau mỗi lần ái ân như vậy, làm sao có thể nói lời chia tay. *Không thể mất được*, gã nghĩ. *Mình không thể để mất Kimiko, dù mai sau có cưới người khác cũng không thể mất những giây phút ái ân bỏng cháy này.*

“Giờ về nhà hả?” Cha gã hỏi sau khi chia tay với hội *lão già ôi dào*.

Koji vâng dạ, miệng rít lấy rít để điều thuốc gã đã phải kiềm chế vì này giờ không có ai khác hút.

“Mai con có hẹn sớm.”

Gã đã hẹn chơi tennis với Yuri vào buổi sáng. Cha gã tiếc rẻ vì ông có vài điều muốn bảo ban gã.

Koji cười cười làm bộ xin lỗi chứ thâm tâm gã cũng muốn được chỉ bảo thêm. Điều hòa trong quán mát lạnh khiến gã có cảm giác bầu không khí xung quanh oi nồng khi vừa mới bước ra ngoài.

“Không biết có chịu đựng nổi không.” Koji nói, cố tình lược bỏ chủ ngữ là mẹ gã. “Đêm qua lại thấy gọi điện nói một thôi một hồi về chị Saki.”

Takashi, anh trai gã đang đứng trước nguy cơ ly dị sau ba tháng kết hôn. Gã chưa nghe trực tiếp nên chưa nắm rõ sự tình, chỉ biết là anh gã bị đuổi ra khỏi nhà mới nên hiện đang tá túc bên nhà nội.

“Vất vả đây, thằng anh thì bị đuổi đi, thằng em thì đang kiếm việc làm.” Koji phán như thể chuyện người khác, hợp với biệt danh *cậu em hiếu động*.

“Cái thằng tệ thế chứ.” Cha gã khổ sở nói. Đơn thuần là vẻ mặt khổ sở chứ không có chút gì bất mãn hay cười đùa.

Cùng thời điểm đó, Toru ở trong phòng riêng với tâm trạng rối bời. Ngồi đây mà cậu tưởng chừng như đang bị giam cầm. Giờ đã là tháng Chín. Vậy mà Shifumi vẫn bật vô âm tín.

Đã qua rồi cái tuổi thích gặm nhấm sự cô đơn, chị không muốn lại phải một mình.

Lời nói của Shifumi cứ lẩn quất trong đầu cậu.

Lúc ấy, rõ ràng cậu không bảo cô ấy sống một mình. *Mình về sống với nhau nhé*, cậu đã nói vậy. Tức là sự tồn tại của mình chưa đủ để Shifumi tính thành một người. Ý nghĩ ấy khiến Toru phát cáu. Lạ một điều là cậu không phát cáu với Shifumi mà phát cáu với chính mình.

Ngay dưới gối là bảy cuốn sách Shifumi thích đọc, cậu chưa bao giờ có ý định cất chúng đi.

Mình về sống với nhau nhé.

Đó chẳng phải là lời nói tuột khỏi đầu môi xuất phát từ ý nghĩ nhất thời. Giật mình tỉnh ra thì đã muộn. Với Toru lúc này, đó là lời đề nghị hoàn toàn thực tế chứ chẳng phải điều gì phi lý. Chẳng có lý gì là không thể.

Mình phải nói chuyện lại với cô ấy một lần nữa mới được. Quyết định vậy rồi Toru bước ra ngoài phía ban công. Bầu trời thấp thoáng điểm vài chòm sao. Chỉ cần cô ấy cũng muốn như vậy thì ai nghĩ gì cũng mặc. Chẳng có lý gì không thể như thế.

Sáng hôm sau nắng đẹp.

Koji không ngờ Yuri chơi quyết liệt đến thế vì gã cứ tưởng cô chỉ đánh tennis cho vui. Yuri di chuyển khắp sân, đôi lúc không giữ nổi thăng bằng

song cô nhất quyết trả bóng bằng được. Cú trái tay bằng cả hai tay – vì huấn luyện viên nói tay cô yếu - rất có uy lực, đường bóng đi cực nhanh. Kỹ năng bắt lưới thì tuyệt vời. Nhìn dáng mảnh khảnh vậy nhưng chủ quan là thế nào cũng lãnh đủ.

“Lên tay gớm nhỉ.”

Gã khen khiến Yuri đỏ bừng mặt sung sướng.

“Tập suốt mới được đấy,” cô hồn hển đáp.

“Nhưng Koji chơi xấu, toàn đánh vào chỗ xa ời là xa.”

Mới tám giờ mà mặt trời đã lên cao.

“Hôm nay thế thối nhỉ?”

Vừa mới nói thế Yuri đã lắc đầu quầy quậy và đòi đấu thêm một trận nữa. Ở Yuri luôn có sự hồn nhiên và bộc trực. Koji yêu cô cũng vì điều đó.

Tắm xong, cả hai ngồi ăn sáng ngay tại quán trong khuôn viên câu lạc bộ thể thao. Sau đó Yuri nói thích mẫu giày tennis mới ra nên gã đi theo tháp tùng, xong rồi mới đường ai nấy đi. Yuri nói chiều định đi xem phim với hội bạn gái. Còn dự định của gã thì không thể tiết lộ cho cô được. Gã nghĩ bụng, cái cuộc sống tự do tự tại này, chơi tennis từ sáng sớm tinh mơ, rồi một ngày hẹn hò với tận hai cô khác nhau đúng là một đặc quyền của đời sinh viên.

Không hiểu có phải hôm nay là một ngày đẹp trời hay không mà gã thấy lòng phơi phới. Chơi tennis ra nhiều mồ hôi nên người nhẹ nhõm hẳn. Gã định bụng sẽ chợp mắt một lúc trên tàu đến điểm hẹn với Kimiko tại Ebisu.

Toru không nhớ rõ được Shifumi tặng chiếc áo sơ mi trắng bảnh bao tự khi nào.

Shifumi bảo nhìn một cái là biết ngay sẽ hợp với cậu. Thế nhưng cậu chưa từng mặc nó trong những ngày hẹn, cứ chằm chằm diện đồ được tặng thì e lộ liễu quá, thành ra cậu ngại. Song hôm nay cậu định bụng sẽ mặc nó. Cậu đã giặt chiếc áo mấy lần cho nó có vẻ đã được dùng.

Đến đêm qua thì không thể chờ được nữa, cậu đã gọi điện nhưng lại đúng lúc Shifumi đang ngồi nhà uống rượu với Asano. Cô còn phân bua rằng cả tuần trước đã phải đi công tác xa.

“Vùng Đông Âu có nhiều đồ gia dụng đẹp lắm, kiểu dáng đơn giản mà giá cả lại phải chăng. Ngoài hàng dành riêng cho đợt trưng bày mùa đông, chị còn mua được bao nhiêu thứ khác.

Shifumi vẫn thế. Cô ấy nói như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra.

“Tôi có thể gặp chị được không?”

Toru nó khiến Shifumi thần người một lát.

“Có gì chị sẽ gọi sau.” Cô đổi giọng.

“Sau là bao giờ thế?”

Shifumi lại im lặng, còn lâu hơn cả lúc này.

“Chiều tối mai nhé? Chị rảnh khoảng một tiếng.”

Chỉ vì một giờ đồng hồ đó mà Toru lại ngồi đây chờ điện thoại. Với cậu, khoảng thời gian ấy chẳng thấm tháp vào đâu. Giả như có được gặp ba tiếng, hay năm tiếng, thậm chí mười tiếng đi chẳng nữa cũng có bao giờ là đủ. Cuộc gặp gỡ nào rồi cũng phải chia ly. Đây mới là thực sự.

Năm giờ chiều. Bầu trời vẫn xanh ngắt, chung quanh râm ran tiếng ve. Cậu nhấn nút Play-back chơi lại bản nhạc của Billy Joe dù nó bắt đầu làm cậu phát ngấy. Đúng lúc đó thì Shifumi gọi điện. Cô hẹn ba mươi phút sau tại quán Franny rồi dập máy.

Toru rời khỏi nhà với một tâm trạng khác hẳn. Lần này, cậu muốn chiếm đoạt bằng được Shifumi. *Phải chiếm lấy cô ấy, mình quyết rồi.*

Lúc cậu đến đã thấy Shifumi đang uống Vodka và đợi. Hôm nay cô diện áo sơ mi màu be với chiếc quần da bóng màu nâu.

“Cậu ổn chứ?” Nhìn cậu, Shifumi lên tiếng. “Nóng quá đi mất. Chẳng biết bao giờ mới hết mùa hè.”

Kéo chiếc ghế xoay bên cạnh, Toru gọi một cốc bia. Lưng cô ấy mới nhỏ nhắn, thon thả làm sao.

“Chị từ cửa hàng đến à?”

Đương nhiên rồi, Shifumi đáp, mắt không rời khỏi Toru. Cô choàng tay qua cổ Toru, khẽ thơm lên má cậu - chứ không phải môi. Nước hoa Baby Doll, loại gần đây Shifumi thích dùng.

“Du lịch là sở thích, vậy mà...” Shifumi khẽ nở một nụ cười buồn. “Lần đầu tiên trong đời thấy nhớ nhưng ai đó đến vậy, thậm chí không hiểu mình

đến đây vì lẽ gì.”

Cô rút một điều thuốc, châm lửa, rít một hơi rồi nhả khói.

“Cậu ổn chứ?” Shifumi hỏi lại.

“Biết rồi còn hỏi.” Không nhìn mặt Shifumi, Toru đáp trong lúc cố kìm nén không bộc lộ niềm hạnh phúc đang trào dâng.

“Ổn làm sao được mà ổn, biết rồi còn hỏi.”

Chẳng biết tự lúc nào quầy bar trong quán Franny đã trở thành một thứ gì đó thật thân quen mà cậu biết rõ từng chân tơ kẽ tóc. Dù nó chỉ là một quầy bar gỗ màu nâu sậm với những thớt gỗ dày bóng bẩy và mượt mà.

“Giá mà được sống ở đây luôn nhỉ.”

Cậu nói khiến Shifumi bật cười.

“Và...” Cậu nói tiếp “Và giờ cũng không còn là trẻ con nữa.”

Lời nói ấy chẳng đủ tác động đến Shifumi như cậu nghĩ. Ít nhất là cậu không nhìn thấy phản ứng gì. Shifumi gọi quả ô liu rồi bắt đầu câu chuyện về mấy thứ làm từ lông cừu cô thấy trong chuyến đi vừa rồi. Hình như đó là mấy con thú bông nhỏ xíu được dệt bằng lông cừu thật, không hề nhuộm màu. Cô mua tận một trăm con để bày phía cửa kính bên ngoài.

“Cậu đến xem nhé.” Shifumi mỉm cười.

Dường như đó là một con người đang ngập tràn trong hạnh phúc, nhưng nơi cô ấy ở Toru chẳng thể nào vươn tới.

Toru không trả lời. Một lúc sau, Shifumi đành nói: “Chị nói rồi, việc sống bên nhau và sống với nhau là hai chuyện hoàn toàn khác biệt.”

Toru nhìn chăm chăm vào chiếc bình hoa ngay phía trước. *Vớ vẩn*, cậu nghĩ thầm.

“Dù có ở bên cạnh ai đi nữa thì chị vẫn sẽ sống với người mà chị muốn.”

Trong mắt cậu, hôm nay dường như ngay từ đầu Shifumi đã kết luận trước mọi thứ. Không thèm đếm xỉa tới những lời cậu nói.

“Vậy hãy ở bên cạnh người mình muốn có hơn không?”

Nhìn thẳng vào Shifumi, cậu hỏi. Và, một thoáng sau đó, cậu hồi hận với câu hỏi của mình.

“Thế cậu chuyển đến sống cùng nhé.”

Bởi lẽ Shifumi đã nhìn thẳng vào cậu và đáp trả như vậy. Thậm chí trên môi cô ấy còn thấp thoáng một nụ cười tuyệt đẹp.

Toru đành cam chịu, cậu chẳng biết phản ứng thế nào.

Yoshida lại xuất hiện đúng vào buổi tối hôm mà gã sáng thì chơi tennis với Yuri, chiều thì ôm ấp Kimiko cả buổi ở Ebisu. Một mình cô ấy, bất thành linh đến tận quán bi-a nơi gã làm thêm.

“Chơi cùng tớ nhé?” Cô gọi một ly rượu rồi đề nghị.

“Tớ không chơi được.”

Không chơi được, gã đã cố tình nhấn mạnh nhằm tạo ra khoảng cách, vậy mà sao nghe như cuộc đối thoại thân mật giữa những người bạn đã quen thân từ lâu.

“Thế thì thôi, tớ đi đây.” Yoshida làm mặt bí xị. “Hôm nay tớ không thèm chơi nữa, lần sau tớ dẫn bạn tớ đến, khỏi cần cậu.”

Hôm sau.

Khoảng nửa số bàn bi-a đã kín khách. Đây đó tanh tách tiếng bi va nhau.

“Cậu đến làm cái quái gì thế?”

Gã hậm hực hỏi. Gã vốn dĩ đã không thích bị bám riết như vậy. Nhất là với Yoshida.

“Sao nào.”

Yoshida nhoẻn miệng cười. Cô mặc chiếc áo thun hai dây màu xanh lục. Bầu ngực không tròn trịa lắm nhưng bù lại trông rất khiêu gợi. Khiêu gợi, và làm con tim gã nhói đau.

“Sao nào, tớ là khách cơ mà.”

Sao quá đi chứ, gã đáp. Thực sự là có làm sao đấy cô nàng.

Nhìn qua ô cửa sổ, khu phố Shinjuku về đêm đã thôi không sầm uất. Rút từ trong bóp một miếng thuốc bạc hà, cô châm lửa rồi kêu Koji lấy gạt tàn chứ không tự mình ra lấy dù nó nằm cách đó không xa.

Động não đi nào! Koji ra lệnh cho bản thân. Tóm lại là cô nàng Yoshida này đang có âm mưu gì? Cô ta muốn gì và định làm những gì?

Yoshida quay ghế lại quan sát toàn cảnh trong quán. Gã không tài nào đoán nổi những gì đang diễn ra bên trong cái đầu kiểu bob đen sì kia.

“Yoshida ơi là Yoshida...” Koji làm bộ mếu máo. “Cậu đừng có trêu người tớ nữa đi.”

Yoshida quay lại, và cô lại nhoén miệng cười.

CHƯƠNG 17

“Cậu vẫn cứ lười như hủi thế hả?” Koji làu bàu trong lúc làm món cơm cuộn trứng chiên ăn kem với xa lát củ cải cho Hashimoto.

“Năm ườn ra xem phim ở nhà người khác thì có cái quái gì vui chứ.”

Hashimoto không đáp lại.

“Thông thường có bạn gái vào thì phải khác chứ nhỉ? Lại chả lao đến với nhau ngay chứ màng gì đến tivi nữa.

Cơm cuộn trứng chiên là món tủ của Koji. Tay trái gã cầm chảo rồi đảo đảo bằng tay phải thế nào mà lát trứng chiên cuộn tròn lấy phần cơm bên trong một cách ngoạn mục. Phải nói tay chân gã rất có khiếu trong những chuyện này.

“Làm gì mặt đần ra thế?”

Có gì đâu, Hashimoto đáp rồi vùng dậy lấy thì xúc ngay món cơm cuộn trứng chiên còn nóng hôi hổi.

“Cho tớ cốc nước được không?”

Kim đồng hồ chỉ ba giờ chiều. Vốn không có thói quen ăn vặt nên Koji chẳng thể lý giải tại sao không chỉ mình Hashimoto mà đa phần bạn bè gã đều kêu đói bụng vào cái giờ này.

“Cậu cứ bỏ bữa trưa cho lăm vào, chả tốt đẹp gì đâu.” Vừa rót nước, gã vừa làu bàu.

“Làm gì mà khó tính như đàn bà thế hả?”

Câu nói ấy động chạm đến lòng tự ái của Koji.

“Thứ như cậu còn khuya mới hiểu được đàn bà là thế nào!”

Hashimoto im lặng. Hơi nóng bốc lên từ đĩa cơm khiến mắt kính hắt mờ đi.

“Ừ, cậu thì ngon rồi. Chỉ cần để mắt đến những cô nàng của cậu là xong bég. Nhàn thật!”

Hắn thật lòng. Mặt dài thượt.

Đã ba tối liên tiếp Yoshida xuất hiện tại quán gã làm thêm. Đêm qua tuy cô không đến song cứ có khách là gã lái căng thẳng tưởng đó là Yoshida. Vì cố gì mà mình lại phải dành nhiều thời gian suy nghĩ về cô ta như thế

chứ? Thật vô lý. Càng nghĩ gã lại càng bức bối, đứng ngồi không yên, nhưng càng bức bao nhiêu thì lại càng bế tắc bấy nhiêu. Chẳng có gì khiến gã mệt mỏi bần chồn bằng khi không biết phải xử trí thế nào.

“Ăn xong thì rửa bát đĩa đi. Tớ tắm một cái rồi đi đây.”

“Ừ,” Hashimoto đáp.

Kimiko mặc quần soóc, trên là áo ngực màu xanh rêu. Gặp nhau ở Ebisu, cả hai phóng một mạch đến khách sạn ở Gotanda. Gã không cưỡng lại nổi, đòi tòm tem ngay trên ô tô khiến Kimiko vừa lái vừa khúc khích cười.

“Nhớ quá.”

Đã lâu lắm rồi gã mới thốt lên với Kimiko như vậy mà tuyệt nhiên không có chút dối trá nào trong lòng. Chiếc giường vừa mới được dọn xong, trên đó có đặt tấm thẻ ghi rõ tên người dọn phòng. Vừa nằm xuống, gã chợt thấy ân hận vì trước kia đã lạnh lùng với Kimiko. Sự táo bạo và bộc trực ở Kimiko là một thứ gì đó rất đáng được yêu thương. Cả cái thân thể đang oằn oại và đôi tay cuồn cuộn nhiệt này nữa.

Koji thoáng giật mình khi Kimiko ngoạm vội lấy cái ấy của gã mà chẳng kịp cởi ra. Hơi nóng ập đến, và gã bắt đầu rên rỉ.

Với Koji, Kimiko chẳng khác nào một mối quan hệ đầy phiền toái nhưng hoàn toàn tách biệt. Gặp nhau, yêu nhau, rồi đường ai nấy đi. Không mấy may ảnh hưởng đến điều gì. Kimiko ở một thế giới mà tại đó không có bất cứ điều gì liên quan tới cái thế giới tạo ra một Koji như bây giờ, ấy là sự hiện diện của Yoshida, là Yuri, Toru hay Hashimoto, là trường đại học hay nơi làm việc.

Gã định thần được thì đã thấy mình trần như nhộng từ lúc nào. Koji giang tay định kéo Kimiko lên.

“Lên đây đi nào, không chịu nổi nữa rồi.”

Kimiko nhất định không lên. Chưa đâu, Kimiko cười đầy ẩn ý, hôn tới tấp vào những phần nhạy cảm nhất. Mãi cho đến khi Koji không thể nhịn nổi, vùng dậy mà lật ngược tình thế. Cuộc ái ân nào với Kimiko cũng y hệt vậy. Mãi miết với những ham muốn vô bờ bến đến kiệt sức mới thôi. Mồ

hôi tía ra đầm đìa, mặc cho chiếc điều hòa trong phòng chạy ở chế độ mạnh nhất.

“Thích phát điên lên mất.”

Cả hai năm sóng soài sau cuộc ái ân. Koji châm điếu thuốc, rít một hơi rồi thủ thỉ với cái giọng ngọt ngào đến độ bản thân gã cũng thấy lố bịch.

Thực ra, trong đầu gã đang toan tính đến một lúc nào đó có thể dứt ra khỏi Kimiko. Đó là một việc khó khăn. Nó khó khăn hơn nhiều so với những cuộc chia tay gã từng trải qua, và khó khăn hơn cả cuộc chia ly chưa biết lúc nào sẽ xảy ra với Yuri.

“Một Kimiko thuộc về xứ sở của rừng xanh.”

“Này, đừng có nói người ta hoang dại đấy nhé.”

Gã vừa mở miệng là bị đập lại ngay.

Tuy nói thế nhưng đầu óc Koji hoàn toàn trống rỗng khi nghĩ đến cứ tiếp tục với Kimiko như thế nào, hay sẽ buộc cô phải bỏ chồng mà theo gã.

Nép sát bên cạnh, cặp chân thon của Kimiko đang quắp lấy chân gã. Vẻ mặt cô đầy mãn nguyện như một nàng mèo vừa mới ăn no bụng.

Hoàng hôn đã buông xuống từ lâu, Toru đang thu mình trong phòng nghe Billy Joe thì Koji gọi điện rủ đi ăn tối vì đã lâu không gặp.

“Làm gì mà đã lâu lắm.”

Cậu đáp lại vì tháng trước vừa mới họp lớp xong. Song với Koji thì câu trả lời ấy chẳng khác nào một gáo nước lạnh.

“Đúng là giọng điệu của những thằng chẳng bao giờ đi tặng hai.” Gã bảo.

Ừ, cũng có lẽ là như thế, Toru giật mình nghĩ thầm.

Cậu chẳng hứng thú với những nơi không có Shifumi. Thành ra, Koji có nói gì, cậu cũng chỉ âm ừ cho qua.

“Sao nào, tóm lại là cậu có đi không hả, tớ thừa biết cậu đang rồi.”

Koji cao giọng. Gã vẫn gọi từ bộ điện thoại công cộng giữa chốn đông người. Chẳng hiểu có phải vì xung quanh quá ồn ào hay không mà nghe cứ như đang gào tướng lên vậy.

Rốt cuộc, cả hai nhất trí đến quán mì gần trường cấp Ba, nơi mà sau mỗi lần lên thư viện, cậu lại hẹn gặp Koji khi gã tan học ở trường dự bị.

Toru mặc quần jean với áo thun, khoác bên ngoài một chiếc áo len mỏng mùa hè màu chàm. Chiều mùa hạ chập choạng và oi nồng như trong nhà tắm công cộng.

Cậu lên tàu điện ngầm, đi qua hai nhà ga rồi ra ngay cạnh tấm biển quảng cáo cạnh cửa soát vé, tranh thủ đọc truyện trong lúc đứng chờ Koji. Đó là cuốn truyện của tác giả Endo Shusaku mà Shifumi nói rất ấn tượng ngay từ hồi sinh viên.

Năm phút sau, Koji có mặt. Gã mặc chiếc áo thun màu tím nhạt có logo và hàng chữ HUGO BOSS trên ngực. Tóc gã trông khô như bình thường nhưng hẳn là vuốt keo hay sáp, ngửi mùi là biết.

“Hôm nay cậu không làm thêm à?” Toru bước đến hỏi.

“Không.” Gã đáp ngắn gọn rồi nhìn Toru lắc đầu khó hiểu. “Trời thì nóng chết mà còn mặc áo len.”

Ba năm rồi mới đến quán Uzusakura này mà không có gì thay đổi đáng kể. Món Toru và Koji lựa chọn cũng y như ngày trước.

Koji huyên thuyên với cậu về chuyện Yoshida.

“Thế rồi cô ấy cười tủm tỉm, chẳng hiểu có ý gì.”

“Khó xử à, cô ấy cười thì mặc mớ gì đến cậu.”

Tự rót nước ở trong bình rồi cả hai chui vào góc quán.

“Vấn đề không phải chỗ đó.”

Koji tách đôi hai chiếc đĩa dù chưa món nào được đem ra.

“Rồi sao nữa, ý Yoshida là sao?”

Cậu hỏi, song Koji chỉ thở dài.

“Cậu có nghe tớ kể nãy giờ không hả. Tớ không hiểu ý cô ấy là sao thì mới đau đầu thế này chứ. Thôi, bỏ đi.” Giọng Koji có vẻ bất mãn, “Đúng là thanh niên bây giờ chẳng thẳng nào chịu lắng nghe chuyện của người khác cả.”

Gã ta nói như cứ thể bản thân gã không phải là thanh niên thời nay.

Cả hai ngó nhăm nháp bia với bánh chèo. Món của Toru là mì xào bò ớt xanh, còn Koji chọn món mì trứng cua Thiên tân.

“Có lẽ trên đời này chỉ có Yuri và Kimiko là chịu lắng nghe chuyện của tớ.”

“Cậu nói rồi á?” Toru ngạc nhiên.

“Tớ có điên đâu.” Lần này thì Koji còn ngạc nhiên hơn.

“Cậu cứ câu trước đá câu sau thế hả?” Toru lắc đầu.

Xét cho cùng, cậu không định xen vào những mối quan hệ ấy của Koji. Phần là vì cho rằng đó là chuyện tầm phào, phần vì cậu nghĩ một mình Koji cũng có thể giải quyết êm thấm được. Nói cách khác, tuy có phần xem nhẹ Koji nhưng đồng thời cậu cũng luôn dành cho Koji sự tôn trọng nhất định. Đó là những điều không hề thay đổi từ thời cấp Ba.

“Thực ra thì,” Koji nói, “chẳng chóng thì chầy, tớ phải kiếm cớ dứt khoát với Kimiko thôi.”

“Sao thế?”

Cả hai suất mì đã hết veo. Bát của Toru sạch bách, bát của Koji chỉ còn chút nước dùng. Hết như ngày xưa, Toru nghĩ bụng.

“Tốt nghiệp đại học xong thì...” Không đáp lại câu hỏi của Toru, Koji nói tiếp. “Tốt nghiệp đại học xong, chắc hẳn lũ con gái sẽ phải nghĩ đến chuyện lấy chồng.”

Câu này chắc nhắm vào Yuri đây.

“Ôi giời, nói thế cũng vô cùng.”

Toru nói theo, song bản thân cậu cũng không chắc lắm. Bản thân cậu cũng cho rằng có thể như vậy. Mà thế nào chẳng được.

Bước ra khỏi quán, cả hai sáng khoái hẳn khi cảm thấy sương đêm đã xuống, cái lạnh thấm vào da thịt.

“No quá, no quá.” Koji nói.

Toru quyết định đi bộ đến Roppongi, khoảng cách tầm một chặng ga, không quá xa, vừa đủ cho một cuộc tản bộ.

“Hashimoto có bạn gái rồi đấy.” Koji nói. “Cậu ta bảo sẽ giới thiệu trước khi có nguy cơ bị đá.”

Ở Roppongi có một quán bar mà cậu và Shifumi thường ghé qua. Tại đó luôn có thể nghe những giai điệu từ thập kỷ bảy mươi. Gần đó có cả quán

ăn Ý mà cả hai thường đến. Shifumi nói quán đó luôn cho nhiều rau hơn hẳn các quán khác.

“Lâu lâu tớ không gặp Yammamoto, còn Yuri thì bảo muốn gặp cậu. Lần này tụ tập luôn đi, cả Hashimoto với bạn gái cậu ta nữa.”

Toru nhất trí song chẳng lấy gì làm hào hứng. Không phải lúc nào cũng có thể sống đúng với lòng mình.

Chia tay Koji một mình Toru đi theo đường vòng quanh Hoàng cung ở phía Tây.

Hiếm khi Koji có tâm trạng rối bời thế này. Gã có cảm giác tâm trí Toru đang thuộc về một nơi nào đó xa lắm. Từ xưa đã vậy. Toru như một đứa trẻ lẻ loi, đôi khi cậu ta không hòa nhập với mọi người xung quanh. Không tách mình ra hẳn song cũng không thể ói là hòa nhập. Gã băn khoăn cố kiếm tìm sợi dây liên kết sự kiện vừa rồi với việc Toru vốn chỉ được mẹ chăm sóc, rồi thì việc hồi nhỏ cậu ta thường bị giam lỏng mỗi khi mẹ vắng nhà. Bất luận có can hệ gì hay không thì từ xưa Toru đã thế. Thậm chí còn hơn thế kể từ khi qua lại với *chị Shifumi*.

Nguyên nhân khiến tâm trí gã rối bời là Yoshida và có lẽ là cả Kimiko. Bản thân việc phải dùng đến từ *có lẽ* để diễn tả điều mình suy nghĩ đã là dấu hiệu chỉ ra rằng lòng gã không yên.

Có khi mình chẳng thể nào dứt ra khỏi Kimiko được.

Suy nghĩ ấy khiến Koji run sợ.

Với Kimiko, mỗi quan hệ thuần túy là thể xác. Có thể nói đó là việc cả hai hoàn toàn chấp nhận, hoặc ít nhất là Koji cho rằng như vậy. Ngay từ những giây phút ban đầu.

Và hôm nay, ngay trước khi gọi cho Toru, gã đã mời Kimiko đi ăn tối. Cho đến bây giờ, chưa có cuộc hẹn hò nào diễn ra vào buổi tối. Lý do vô cùng đơn giản, hoa đã có chủ.

Nhưng, thực sự có phải vậy không?

Ví dụ giả sử Kimiko cũng giống như *chị Shifumi* có thể đi ra ngoài vào buổi tối thì chắc mình cũng theo đó mà điều chỉnh thời gian. Koji nghĩ

ngay đến đoạn “không thể về mặt cơ học” và ngờ rằng có điều gì dối trá ẩn giấu trong đó. Cái gì mà về mặt cơ học?

Kimiko nói chồng cô hôm nay đi công tác nên lúc về không cần mua thêm thức ăn. Đồ ăn sẵn vẫn còn ở nhà và một mình cô thì thế là đủ. Tình cờ đúng lúc Koji thấy đói bụng, và hôm đó không phải đi làm thêm, thế là gã mở lời:

“Hay là mình đi ăn tối nhé!”

Như thế chuyện chả có gì to tát. Chỉ là tình cờ thôi.

Tình cờ ư? Thật vậy chẳng? Một thằng đầu đầy sạn như mình thì chẳng có gì là tình cờ cả.

“Bây giờ à?”

Kimiko hồn nhiên hỏi lại như không. Và hồn nhiên từ chối.

Cô giải thích rằng chồng cô có thể gọi điện về bất cứ lúc nào, hơn nữa, cô cũng đã nói rằng, về cơ bản cô là người vợ tốt. Trong mơ gã cũng chẳng thể tưởng tượng ra câu trả lời của Kimiko như vậy. Thêm vào đó, gã cũng chẳng thực tình muốn đi ăn với Kimiko. Vậy mà lúc đó cơ sao gã cảm thấy tổn thương đến thế. Gã không hiểu nổi chính mình nữa.

Gã bực bội với Kimiko.

Cô ta hoang dại là thế thì làm gì có chuyện vì là phụ nữ nên phải về nhà, gã nghĩ bụng. Sau khi chuyển hai ga tàu điện, vừa ngồi lắc lư trên đoàn tàu chạy tuyến trung tâm, gã vờ mơ màng nhớ lại đôi chân thon dài, bờ môi đầy khao khát và cái cổ trắng ngần lồ lộ mỗi khi gã đè ngửa cô ra. Gã nhớ cả giọng điệu Kimiko lồng lên tác oai tác quái, và nhớ cả những lời lẽ ngọt ngào du dương đã từng rót vào tai gã.

Tối đến chị chỉ muốn ở nhà.

Này, đừng có nói người ta hoang dại đấy nhé.

Tuyến đường sắt trung tâm đông nghẹt người. Ánh đèn từ những tòa cao ốc hai bên thấp thoáng chiếu vào qua cửa kính đối diện.

Về đến nhà, gã nhìn thấy một chiếc túi ni lông trắng rơi ngay trước cửa. Gã mở ra, tiếng túi kêu sột soạt, bên trong là một suất Takoyaki kèm một mẫu lời nhắn. Đúng như dự cảm không lành của gã, người gửi là Yoshida.

Chào Koji,

Tớ đến chỗ cậu làm thêm nhưng họ bảo cậu nghỉ, tưởng cậu ở nhà nên tớ ghé qua nhưng cậu cũng không có nhà nên tớ đi về luôn. Cậu cho món bạch tuộc nướng vào lò vi sóng quay lại rồi hăng ăn nhé.

Yosshida.

Chữ viết trên mẫu giấy đó nguệch ngoạc như chữ trẻ con. Gã vẫn đang đứng ở hành lang, chiếc túi đang cầm trên tay vẫn còn âm ấm, vậy mà chẳng hiểu sao lại thấy rùng mình. Bất giác, gã đưa mắt nhìn quanh.

“Thật hay đùa thế này, chữ mới chả nghĩa.”

Gã cố cất lên thành tiếng cho bớt hoang mang, song nó không mang lại hiệu quả gì.

Bước vào phòng, gã vút luôn suất Takoyaki với cái túi ni lông vào thùng rác, mở cửa sổ ra rồi lại đóng cửa sổ vào.

Bản thân gã cũng thấy mình phản ứng thái quá mà không sao ngăn được toàn thân nổi da gà.

Koji nằm vật ra giường, bắt chân chữ ngũ. Gã có linh cảm cuộc đời gã bắt đầu chệch khỏi đường ray toan tính. Gã chắc chắn phải làm điều gì đó ngay, nguy hiểm đã cận kề. Chỉ có điều, gã không biết phải làm gì và làm như thế nào.

CHƯƠNG 18

Việc lau chùi của kính trong cái nhà này vốn dĩ là công việc của Toru từ hồi còn nhỏ. Mỗi kỳ nghỉ hè hay dịp cuối năm, cậu lại bị sai làm và đương nhiên cậu không có sự lựa chọn nào khác. Lên cấp Ba thì Toru tự giác làm mà không cần phải ai phải nhắc nhở vì nhìn thấy bẩn là có cảm giác cả nhà bừa bộn. Quen rồi thì mọi chuyện dễ như trở bàn tay. Có một điều Toru không hiểu, đó là không biết bao năm rồi, mẹ cậu luôn để ý chăm chút, giữ gìn cho những ô cửa sổ sạch bong như thế này.

Một chiều mùa hè, Toru ngắm nhìn tháp Tokyo qua khung cửa mà cậu vừa lau chùi sạch sẽ. Trong phòng vẫn nồng nặc mùi nước tẩy hương chanh dù chưa bao giờ cậu thấy nó giống mùi chanh.

Kể từ khi bắt đầu quen Shifumi, mọi thứ trong mắt Toru đều trở nên mới mẻ. Chuyện hẹn hò với một người phụ nữ luống tuổi và xinh đẹp, chuyện Shifumi lóng ngóng trên tàu điện vì ít đi, việc theo cô gặp gỡ bạn bè, cho đến cả đồ ăn thức uống, âm nhạc mà hai người cùng thưởng thức, thậm chí ngay cả cái không gian sống kỳ quặc - giữa phòng khách đặt chình ình một bức tượng Quan Âm - của vợ chồng cô, tất thảy đều mới mẻ đến ngỡ ngàng, cậu luôn mở to mắt đón nhận chúng bằng từng hơi thở.

Bất giác cậu nhói đau trong lồng ngực. Trong mắt những kẻ xung quanh Shifumi, hẳn mình chỉ là một cậu nhóc. Giờ chắc cũng không có gì thay đổi, và thực sự là mọi thứ đang nằm ngoài tầm kiểm soát của mình.

“Thế cậu chuyển đến sống cùng nhé?”

Shifumi nói thế cũng chẳng có gì khó hiểu. Cậu đã từng muốn chiếm đoạt và tin là có thể chiếm đoạt Shifumi. Ngu ngốc đến mấy thì cũng có giới hạn.

Giờ thì Toru đang thấy phấn chấn lạ thường. Lon Cocktail Hour đã hết, cậu mở tủ lạnh lấy bia ngồi uống một mình trong lúc ngắm nhìn bầu trời đã nhuộm màu ráng chiều nhàn nhạt. Ít nhất mình cũng không trẻ con đến mức không uống được rượu.

Với Toru, ngoài Shifumi, cậu chẳng hề đoái hoài đến điều gì khác. Với cậu, Shifumi là tất cả.

Nếu đúng thế thì hẳn không có cách nào xoay xử được.

Uống cạn lon bia, cậu kéo rèm rồi bật điện lên. Chỉ có một điều mình dám chắc. Mắt lảng tránh khỏi chiếc điện thoại mãi vẫn chưa chịu đổ chuông, Toru nghĩ vậy như tự động viên mình. Chỉ cần một điều chắc chắn như thế là đủ. Quan trọng là Shifumi hiểu điều đó. Bản thân cậu hoàn toàn tự tin, rằng trong mắt những kẻ khác, có thể cậu chỉ là một gã trẻ người non dạ, nhưng nhất định không bao giờ Shifumi nhìn cậu như vậy, đây mới là điều quan trọng nhất.

Hẳn không ai hiểu được điều đó, ngoài Shifumi và mình.

Toru nhẹ lòng hẳn khi hồi tưởng lại nét bản khuôn thi thoảng vẫn xuất hiện trên gương mặt xinh đẹp quý phái ấy, đan xen là những khoảnh khắc ngập ngừng dùng lời nói cố che đậy sự sao động từ tận trong tim.

Thế là tốt rồi, cậu nghĩ. Ít nhất là tốt đẹp cho đến thời điểm này.

Đến chỗ làm thêm trước ba tiếng, Koji chui vào trong phòng hành chính viết xong một bài báo cáo. Nội dung trích dẫn từ vài quyển sách, nhưng gã khéo léo xào nấu để không ai biết là chép từ đâu. Đạt điểm ưu thì khó, song dám chắc là không bị đánh trượt.

Chiếc điều hòa kêu âm ỉ mà chẳng có tí gió mát nào, hơi nóng hầm hập len vào qua khe cửa sổ đang hé mở. Khắp phòng bừa bãi những tạp chí truyện tranh đang đọc dở, rồi là túi bánh túi kẹo, xen lẫn là mấy con thú nhồi bông loại bày ở các trung tâm chơi game mà ai đó chơi thắng mang về, ngoài ra còn một đôi giày chạy bộ phải đến hàng trăm năm chưa được giặt, nó hơi háms đến độ chẳng ai dám cầm lên nhét cho vào học tủ. Nhân viên hầu hết đều làm thêm, có ghé qua cũng chỉ trong chốc lát, nên bản thể này chứ bản nữa cũng thầy kệ.

Koji cẩn thận cất báo cáo vào trong túi kẹp hồ sơ rồi rút thuốc châm lửa. Hôm nay Yoshida mà đến thì... , gã nghĩ. Hôm nay cô ta mà đến, mình sẽ buộc cô ta phải khai ra hết. Rồi theo đó, dứt khoát cấm cửa cô ta luôn.

Chiếc túi ni lông màu trắng đựng món Takoyaki vẫn nằm yên trong thùng rác lúc Koji rời khỏi nhà. Dường như nó đang ngược mắt nhìn gã đầy phần uất vì bị hắt hủi. Nó dính kèm lời nhảm của Yoshida.

Chuyện bực mình không chỉ có vậy. Ban sáng, mẹ gã đánh thức lúc gã vẫn đang mơ màng, rồi phàn nàn tràn giang đại hải về vợ chồng anh trai gã. Bà bực bối và chẳng hiểu sao hai người đó lại cơm chẳng lành canh chẳng ngọt, nhưng nhất định không đưa nào chịu nói vì sao mà học hặc nhau.

“Làm um lên như thế này, có chia tay hay gì thì nói luôn đi cho nhanh. Làm bao người phải lao tâm khổ tứ.”

Việc bà căn nhắc cũng có lý đôi ba phần, song nói với Koji thì chỉ khiến gã thêm bực mình.

“Mặc xác họ, hơi đâu mà lo.” Gã hậm hực.

Takashi từ xưa đã vụng về trong cư xử. Cỡ vợ chồng học hặc nhau thì tự mà giải quyết chứ ai lại lôi cả mẹ vào, chẳng ra cái thể thống gì.

“Đâu có đơn giản thế được. Phía gia đình nhà Saki cũng lo lắng gọi điện đến đây hỏi han rồi đấy. Không đưa nào chịu hé răng nửa lời thì mẹ biết ăn nói với người ta ra làm sao?”

Ờn trời, gã chỉ phải tiếp chuyện trong có mười lăm phút. Sau cùng, bà chốt lại: “Thôi thì hết mưa trời lại hửng, mà may là lúc có chuyện thì lại sắp đến sinh nhật Saki, mẹ định nhân dịp đó, tổ chức tiệc ở nhà. Bạn thì bạn, con thu xếp thời gian về cho vui.”

Từ xưa hai anh em cũng chẳng thân thiết đến thế, thành ra việc phải về dự bữa tiệc trở thành một cực hình đối với Koji.

Gã dập thuốc, đứng dậy. Ra trước gương sửa tóc tai. Giờ làm đã điểm.

Koji hoàn toàn chưa biết đêm nay sẽ là một đêm tồi tệ đối với gã như thế nào.

Yoshida xuất hiện tầm chín giờ tối, lúc hầu như không còn bàn trống. Lúc ấy gã đang tiếp chuyện người khác. Người khác ở đây chính là Kazumi, nữ sinh cấp Ba, vị khách gã có cảm tình đặc biệt. Kỳ nghỉ hè ở Hawaii mới đây đã biến làn da cô thành một màu nâu gợi cảm. Cô luôn đến cùng một người đàn ông độ tuổi trung niên, nhưng thi thoảng vẫn ra ngồi uống trà Ô Long một mình tại quầy bar. Yoshida xuất hiện vào đúng thời điểm ấy.

“Xin chào! Cậu là bạn gái của Koji?”

Mặc dù không có ai ngồi tại quầy bar ngoài Kazumi, song Yoshida vẫn cố tình chọn chiếc ghế ngay bên cạnh rồi quay sang hỏi không chút đắn đo.

Thật vớ vẩn. Gã chưa kịp nói thì Kazumi đã lắc đầu lạnh lùng phủ nhận: “Nhầm người rồi.”

Mấy lọn tóc nhuộm màu xanh lục đung đưa trước mặt.

“Xin lỗi,” Koji nói rồi quay sang lườm mắt với Yoshida, ra hiệu biết điều thì xin lỗi đi, thế mà Yoshida làm bộ thản nhiên như không.

“Đây là khách hàng, ăn nói cho cẩn thận.” Chẳng còn cách nào khác, Koji đành phải đánh tiếng.

“Không sao, khỏi cần.”

Kazumi cảm nhận được bầu không khí nhuộm màu giông tố – cũng là lẽ đương nhiên - liền cầm cốc trà Ô long trở lại phía bàn người đàn ông trung niên đang chơi.

Không còn ai bên cạnh nữa, đó cũng là lúc Koji không còn tự kìm chế nổi bản thân mình.

“Quý tha ma bắt, cô nói năng kiểu gì vậy?” Gã điên tiết. “Cô biến đi cho khuất mắt tôi. Cô gây phiền phức cho tôi thế là quá đủ rồi.”

Yoshida im lặng không nói năng gì. Thoáng chút bối rối nhưng vẫn cố tỏ ra thách thức, không ngoa khi nói rằng ánh mắt ấy khô gợn và đầy bí ẩn.

“Tóm lại là cô đang suy tính điều gì?”

Không rõ vì gã xuống giọng hay bởi đối phương cứ lặng thinh mà câu nói ấy nghe như tiếng thở than.

“Tớ xin lỗi.” Yoshida miễn cưỡng đáp.

“Tôi cóc cần cô xin lỗi.”

Ngày hôm nay là ngày gã không định cho qua bất cứ điều gì.

“Cho tớ một ly coca chanh!”

Yoshida không dừng lại, cô nói, không quên ném cho gã một nụ cười.

“Quên đi. Cô biến đi cho khuất mắt tôi và đừng bao giờ quay lại nữa.”

Yoshida im lặng. Im lặng song không có động thái nào chứng tỏ sẽ ra về. Cô biết có một Kazumi đang lo lắng đứng nhìn từ bên cạnh bàn bi-a ở khu vực trung tâm.

“Cô muốn nói gì với tôi thì nói ngay đi? Tôi biết cô có điều muốn nói. Cô cứ ôm cục hận từ ngày xưa thì có ích gì. Cô muốn tôi xin lỗi, tôi sẽ xin lỗi. Thậm chí cô muốn tôi phải quỳ xuống dưới chân cô, tôi cũng sẽ quỳ. Nhưng đó là những chuyện đã qua. Ít nhất, đối với tôi là như vậy.”

Một thoáng lặng yên.

“Tớ chẳng hận gì cậu cả.” Yoshida đáp, giọng ngang bướng. “Tình yêu là tự do, đúng không nào. Tại sao tớ lại phải hận cậu cơ chứ?”

“Vậy thì sao nào? Ý cô muốn gì?”

“Tớ nói ra có được không? Tớ nói ra thì cậu sẽ làm cho tớ được thỏa nguyện chứ?”

Yoshida lại nhoén miệng cười.

“Nói đi.” Toát mồ hôi hột song Koji cũng đành giục cô ta nói cho nhanh. Gã muốn biết cần phải biết Yoshida muốn gì.

“Cậu ngủ với tớ một lần. Chỉ một lần thôi. Rồi tớ sẽ không bám theo cậu nữa. Tớ hứa. Cậu yên tâm, tớ không bệnh tật gì cả.”

Nói liền một hơi rồi Yoshida khắp khởi nhìn gã, cứ như thể ước muốn của cô sẽ được đáp ứng ngay lập tức.

“Tôi không đùa.”

Gã ngán đến tận cổ. Đã chuẩn bị tinh thần xuống nước đến mức có thể quỳ gối trước cô ta, ấy thế mà đột nhiên lại hóa thành cái chuyện lỗ bịch này.

“Cô cũng lắm trò đấy nhỉ.”

Koji nói như hất nước đổ đi, rồi gã kiểm soát rời khỏi quầy bar, mang mấy cái gạt tàn mới đi thay khắp một lượt. Nhân tiện thu cốc chén, xếp mấy chiếc gậy khách vớt chông chơ vào nơi quy định. Thâm tâm gã chỉ mong sao Yoshida bỏ về. Thần kinh cô ta mà bình thường thì làm sao chịu nổi, đáng lẽ phải bỏ về từ nãy giờ rồi ấy chứ.

Chẳng mấy chốc mà công việc dọn dẹp của gã đã hoàn tất. Trên ngực một số nhân viên có gắn biển với dòng chữ. “Quý khách nào cần hướng dẫn, xin vui lòng liên hệ với chúng tôi bất cứ lúc nào” và gã cũng đeo như mọi người. Song thực tình đã là khách thì chẳng mấy ai “vui lòng” gọi nhân

viên ra hướng dẫn cả. Gã ngoảnh lại phía quầy bar, Yoshida vẫn ngồi đó một mình.

Và thế rồi đúng lúc đó, Koji giật bản mình với những gì vừa lọt vào trong tầm mắt. Toàn thân gã đông cứng lại, không tài nào cựa quậy nổi.

Điều đầu tiên gã nhận ra là sự hiện diện của Yuri. Cô đang nhìn gã, vẫy tay cười hơn hở. Bên cạnh đó là Hashimoto, vẻ mặt ngơ ngác. Cô gái đứng cạnh hẳn thì gã chưa từng gặp, nhưng chắc là bạn gái. Koji khẽ cúi đầu chào.

Ba người đó hẳn vừa mới đến nên vẫn đang đứng túm tụm cạnh lối vào ngay sát quầy bar. Gã hành động ngay, trước cả khi lý trí mách bảo phải làm gì. Sải chân bước vội về phía quầy tiếp tân đánh máy, in phiếu báo giờ ra vào, coi như Yoshida không hề có mặt.

“Ngạc nhiên chưa?”

“Xin chào.”

Ba người thay nhau lên tiếng, song chẳng có lời nào lọt nổi tai gã một cách trọn vẹn. Cầm phiếu trong tay, Koji định bụng đưa ba người tới bàn bi-a còn trống.

“Cậu sao thế?” Yuri cất tiếng nghi ngờ. “Ngồi ở quầy bar như mọi khi cũng được mà, quán lại đang đông khách nữa.”

“Ừ, đúng rồi đấy, ở đây cũng được rồi.” Hashimoto được thể để thêm khiến gã càng lộn ruột.

“Chẳng mấy khi ba người đến đây, cứ chơi đi đã, rồi sau đó đến chỉ cho.”

Koji chống chế, song chỉ khiến cho vẻ mặt Yuri càng thêm nghi ngờ.

Đúng lúc đấy thì Yoshida đứng dậy, cầm phiếu báo giờ đưa cho Koji.

“Cám ơn cậu.”

“Cám ơn.”

Koji toát mồ hôi hột trong lúc làm thủ tục thanh toán trước mặt ba người. Gã không dám ngẩng mặt nhìn Yoshida.

“Vì cậu, tớ sẽ về, cậu nợ tớ 1-0 đấy nhé.”

Koji không tin nổi vào tai mình. Gã đã phải mất hơn mười phút để giải tỏa mối nghi ngờ của Yuri chỉ vì câu nói cuối cùng đó.

“Ai vậy?” Đương nhiên Yuri chất vấn ngay sau khi Yoshida rời khỏi cửa.
“Ai vậy? Hà? Ai...?”

Ngoài trời, mưa vẫn không ngừng rơi.

Koji đang nằm ngửa trên sàn nhà, còn Hashimoto đang giạng hai chân ngồi dựa lưng vào tường.

“Đằng nào thì mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi. Cậu bảo cái cô gì hơn tuổi ấy không bao giờ đến, còn tớ có biết là cậu đang xích mích đâu.”

Có cái gì để mà xích mích đâu, Koji càu nhàu.

“Thôi bỏ đi.”

“Tại cậu cứ nì nèo đòi gặp bạn tớ đấy thôi.”

“Tớ bảo là thôi rồi cơ mà.”

Koji bật dậy, rút thuốc châm lửa.

Đêm hôm trước, sau khi Yoshida ra về, gã chẳng có đường nào tránh né, đành tóm tắt mọi chuyện, phân trần với Yuri, và với cả Hashimoto và bạn gái hẳn ta nữa. Gã cố gắng thành thật hết mức có thể. Rằng cô ta trong buổi họp lớp lâu ngày mới tổ chức, rồi sau đó cô ta cứ bám riết nên chưa biết xử trí ra làm sao chứ đã bao giờ và cũng không bao giờ có chuyện gã sẽ cặp kè với cô ta cả.

Gã khéo léo lược đi chi tiết việc buổi sáng hôm sau, gã mở mắt ra thì thấy Yoshida bên cạnh, và lược bỏ hẳn về Atsuko.

“Hừ.” Nghe chuyện, Yuri vẫn bất bình, không bằng lòng với những gì gã nói.

“Chỉ có thế?” Yuri hỏi mà như không hỏi.

“Có lẽ cô ta không bình thường.” Hashimoto đỡ lời, dường như hẳn cảm thấy đôi phần trách nhiệm.

“Đối phó với cô ta thế cũng mệt nhì.”

Bạn gái Hashimoto cũng để thêm, song nói chung chẳng đem lại lợi ích gì.

“Nếu chỉ có thế thì Koji việc gì phải sợ, cậu cứ coi như bình thường, đằng hoàng giới thiệu tớ là bạn gái, thế có phải hơn không?” Yuri chì chiết, chẳng buồn động đến lý cocktail đặc biệt vốn là thứ khoái khẩu của cô.

“Biết cô ta nguy hiểm đến thế nào, nhờ đậ lại quay ra thù hằn với Yuri thì sao.”

“Đúng! Đúng!” Chỉ có Hashimoto và bạn gái hăn gặt đầu lia lịa. Vẻ bất lực hiển hiện rõ trên gương mặt Hashimoto.

“Tớ chấp hết!” Yuri đáp rành rọt. “Tớ chẳng ngăn những loại đấy, tớ sẵn sàng mặt đối mặt làm cho ra nhẽ.”

“Đàn bà, đúng là một lũ âm ương.”

Từ trong đáy mắt Hashimoto hắt ra một tia nhìn lạnh lẽo khi gã thốt lên điều đó.

Ngoài trời, mưa vẫn rơi

Shifumi đang hào hứng chia phần món mănng tây xào lòng đỏ trứng gà.

“Này, cậu nói chuyện gì đi. Bao giờ thì bắt đầu học?”

Trên cánh cửa mở hướng ra khóm cây bên ngoài là những đường vân màu đen tạo phong cách hoài cổ. Món pho mát nướng dậy mùi thơm phức.

“Ngày kia là lại bắt đầu.”

Toru đáp. Ngồi bên cạnh mà cậu như bị hút hồn vào khuôn mặt Shifumi, phúc hậu và quý phái, cho dù hôm nay cô chỉ vận áo thun với quần jean. Ngụm vang trắng mát lạnh vừa trôi vào miệng đang đông cứng lại.

Toru đắm chìm trong hạnh phúc. Chỉ cần thế này là viên mãn lắm rồi.

“Tôi đang đọc truyện của Endo Shusaku.”

Toru nói về cuốn *Trầm mặc*, rồi đến *Bạch Nhân*, còn Shifumi vừa ăn vừa lắng nghe, thi thoảng lại gặt đầu phụ họa.

“Tuyệt vời. Văn phong trau chuốt đến từng câu chữ. Giờ đang nghiên cứu cuốn *Samurai*.”

Hai người chia nhau món mì Ý sốt cà chua đơn giản, lúc món thịt chính ra thì chỉ còn mình Toru đủ sức gánh vác.

Quãng thời gian bên Shifumi là những khoảnh khắc êm đềm và ngọt lịm như mật ong.

Shifumi kể chuyện hôm trước cô đi xem vở kịch của Carrière cùng với đám nhân viên nữ.

Thi thoảng Toru lại nhấp một ngụm trà đen, còn Shifumi thưởng thức ly cà phê Espresso.

“Tôi hoàn toàn chấp nhận điều kiện chúng ta sẽ sống cùng nhau dù có thể không tồn tại bên nhau.”

Toru nói, quyết đoán và rành rọt bằng những ngôn từ hàm chứa sự mãn nguyện.

Shifumi khẽ nhú mày.

“Chị đã bao giờ đặt điều kiện gì đâu.”

“À thì cứ nói thế.”

Toru mỉm cười. Với mình, nó chẳng khác gì một điều kiện. Một là chấp nhận, hai là đánh mất Shifumi, mình buộc phải đưa ra lựa chọn.

“Có một cách, hay lắm.”

“Cách hay gì?”

Shifumi hỏi. Thấy cô một tay đang nâng ly Espresso lên miệng, một tay định cầm lấy bao thuốc lá, Toru bèn nhanh tay rút ra một điều đưa cho Shifumi và nói:

“Shifumi tuyển tôi làm ở cửa hàng.”

Shifumi sững người nhìn Toru không chớp mắt, dường như quên hẳn trên tay mình đang cầm thứ gì.

CHƯƠNG 19

Ngày Chủ nhật, Koji chơi tennis với Yuri từ sáng, đến trưa thì ghé Kichijoji ăn trưa, sau đó gã tháp tùng đến khu Tower Record vì Yuri bảo cô thích mấy đĩa CD ở đó.

Nhìn bề ngoài, có thể nói họ vẫn là một cặp đẹp đôi đang tíu tít bên nhau, song thực tế tâm trạng Yuri rất tệ. Chưa nói thành lời nhưng lý do là Yoshida. Yuri bức bối với Yoshida một phần thì điên tiết với Koji mười phần bởi ở ngay trước mắt cô mà gã tỏ ra bất lực với cái thái độ đầy khiêu khích của Yoshida.

“Sao cậu không nói cho tớ biết chứ?”

Yuri nói lúc hai người đang ăn món Dry Carry ở một quán ăn đồ Âu không gian ngập tràn ánh nắng.

“Việc cậu gặp cái con dở hơi đấy ở cuộc họp lớp rồi bị nó nhăng nhặng bám theo, cậu nói hết với tớ thì đâu đến nỗi mọi chuyện xảy ra như vậy.”

“Tớ xin lỗi.” Gã đã xuống nước đến hơn chục lần nhưng lần này vẫn phải nói. Dù có nói cũng không cứu vãn nổi điều gì.

Gã quyết định dẫn Yuri về nhà dự tiệc với gia đình. Bữa tiệc chủ yếu dành cho vợ chồng anh trai gã, hai kẻ vừa mới cơm lành canh ngọt sau cuộc cãi vã long trời lở đất. Trước đây, Yuri luôn hào hứng tham dự mỗi khi nhà gã có việc. Gã mời lúc sáng nhưng Yuri né tránh.

“Chẳng biết tớ có còn cái vinh hạnh đấy nữa không?”

Yuri đáp, mặt không biểu lộ cảm xúc gì. Thâm tâm gã muốn Yuri làm quen với mọi người, muốn cô hiểu rằng, cô mới là người quan trọng nhất trong cuộc đời gã. Gã hoàn toàn nghiêm túc nhưng không biết làm sao để chiếm được lòng tin của cô. Tất cả những gì gã cần là được một người tin tưởng, và yên lặng đứng bên cuộc đời.

Món cơm rang cà ri có vị như kẹo ngọt.

“Yuri này!” Gã lên tiếng, cố lần tìm ánh mắt Yuri. “Cậu hãy tin tớ, cô ta chẳng có ý nghĩa gì với tớ cả.”

Không đáp lại, Yuri nhìn gã không chớp mắt. Hai má bầu bĩnh, cặp mắt hai mí với ánh nhìn đầy quyết đoán. Cô mặc áo sơ mi cổ tròn với quần jean,

chiếc túi nhỏ vẫn quàng qua người.

“Vì cậu, tớ sẽ về!” Yoshida đã nói vậy. Gã không tài nào hiểu nổi tại sao cô ta phải nói năng theo cái kiểu đó. Mọi việc đang thuận buồm xuôi gió, gã không thể tưởng tượng nổi rằng sẽ có lúc bị Yuri nghi ngờ một cách vô căn cứ - cho dù vết thương lòng mang tên Atsuko có là sự thật.

“Tớ sẽ giải quyết mọi chuyện với cô ta. Yuri, tớ sẽ không để cậu phải buồn nữa.”

Yuri khe khẽ gật đầu. Trên môi cô nở một nụ cười như nắng mùa thu. Và gã cảm thấy mình vừa được cứu rỗi.

Không còn biết trông cậy vào ai, mẹ Toru hết thở ngán lại than giải khuyên can cậu nên một vừa hai phải, chớ biến mình thành trò cười cho thiên hạ.

Cậu không buồn giải thích cho bà hiểu rõ về mối quan hệ của cậu với Shifumi. Có nói cũng không đời nào bà chấp nhận.

“Dù gì con cũng quyết rồi, con chỉ muốn thông báo cho mẹ biết vậy thôi.”

Shifumi rất đỗi ngạc nhiên khi cậu nói muốn được nhận vào làm việc tại cửa hàng. Về mặt cô đã nói lên tất cả, rõ ràng cô chưa từng nghĩ tới phương án đó.

“Nếu được thì lúc nào cũng có thể ở bên nhau, thậm chí đi nước ngoài công tác cũng chẳng khi nào phải xa cách.”

Toru chậm rãi trình bày từng ý tưởng một, sao cho Shifumi có thể hình dung ra tất cả.

“Và thế là chúng ta không *tồn tại* bên nhau mà chúng ta vẫn có thể *sống* bên nhau.”

Cậu và Shifumi vừa dùng xong bữa tối tại quán ăn Ý ưa thích của cô ở Aoyama. Những ô cửa sổ lớn mở toang. Cơn mưa cuối hạ lặng thầm xoa dịu từng con phố.

Cậu đã nói xong mà Shifumi vẫn chưa đáp lại lời nào. Giờ cao điểm, nhân viên phục vụ hối hả chạy qua chạy lại.

“Liệu chúng mình có được như vậy không nhỉ...”

Một lúc sau, Shifumi cất tiếng. Không phải là câu hỏi, nó nghe như một lời tự sự. Cô nhìn sâu vào trong đáy mắt Toru. Điều thuốc chưa châm lửa vẫn còn nguyên trên tay.

“Tất nhiên là được rồi.”

Toru mỉm cười đáp.

“Thật chứ?”

Shifumi hỏi lại.

“Thật.”

Toru trả lời, như hòng xóa tan nỗi bất an đang dấy lên trong lòng Shifumi.

Một tiếng sau đó là quãng thời gian hạnh phúc ngọt ngào khó tin. Cả hai tâm đầu hợp ý lên kế hoạch cùng nhau đi đến tận chân trời góc bể.

Phản ứng của Shifumi tuyệt vời hơn những gì Toru kỳ vọng.

“Ý tưởng tuyệt vời.”

Shifumi nhắc đi nhắc lại. Và, xen lẫn đó là mỗi e ngại rằng điều đó liệu có trở thành hiện thực. Mỗi lần như thế, Toru lại phải trấn an rằng tất nhiên là được.

“Liệu chúng mình có được như vậy không nhỉ?”

“Tất nhiên là được.”

“Ừ chắc chắn chúng ta sẽ làm được, không có gì là không thể.”

Cô nhắc ly cà phê Espresso, đặt sang một bên với vẻ mặt như thể không hiểu tại sao cái vật thể này lại chắn trước mặt.

“Ý tưởng không thể tuyệt vời hơn!”

Shifumi nhìn cậu, mỉm cười thốt lên. Nụ cười ấy dường như chất chứa một nỗi buồn, và điều đó không qua nổi mắt Toru. Nhưng dấu sao, đó vẫn là một nụ cười.

“Vậy là từ giờ cho đến mai sau, mình có thể ở bên nhau rồi, ít nhất là vì công việc.”

Vậy là từ giờ cho đến mai sau, ít nhất là vì công việc.

Trời vẫn mưa rả rích khi hai người ra về. Như mọi khi, Toru bị tổng vào taxi với tờ một vạn yên, chỉ có điều, lần này cậu hoàn toàn mãn nguyện. Từ khi gặp Shifumi, lần đầu tiên Toru định hình được hai chữ *Tương lai*.

“Nhưng mà, mẹ cậu sẽ nói sao nhỉ?”

Shifumi buột miệng lúc chia tay. Trước đó, ít nhiều cậu cũng e ngại, song một giờ đồng hồ chấp chơi trên ngọn sóng tình đã gạt phăng mọi rào cản.

“Lo gì chứ?” Toru đường hoàng hỏi lại.

Shifumi đang chống hai tay lên nóc cửa taxi nhìn vào trong, cô khẽ lắc đầu.

“Không, chị chỉ hỏi vậy thôi.”

Đó là một khoảnh khắc vô cùng đặc biệt. Nó khiến sự đồng lòng của hai kẻ đồng lõa bùng nổ. Một khoảnh khắc của tình yêu, của niềm tin và của sự đồng cảm, ngọt lịm đến mê lòng.

Cánh cửa đóng sập lại, chiếc taxi lao đi. Toru thả mình trên ghế, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. Chẳng có nơi nào tuyệt vời hơn thế giới này.

“Giữ lấy cái đầu lạnh.” Mẹ Toru chỉ nói nhẹ nhàng, đủ để cậu hiểu rằng bà đang giận dữ đến mức nào. “Con làm mẹ chẳng còn nói được gì nữa.”

Mẹ Toru đang khoác chiếc áo choàng bên ngoài bộ pyjama. Không nuốt nổi bữa sáng, bà liền đứng dậy mang đĩa đi rửa, trút hết những mẫu bánh rán vẫn còn đầy pho mát tươi vào trong máy phân hủy rác. Tiếng máy móc chường tai vang lên từ phòng bếp.

“Mẹ nghĩ con cũng đã lớn rồi.” Vẫn quay lưng lại phía Toru, bà khẽ nói. “Nên mẹ chưa bao giờ xen vào chuyện quan hệ giao du của con. Nhưng công việc là công việc, không lẫn lộn được. Thế mà con xem, con đã nói gì chứ?”

Toru cảm thấy nó giống một lời than phiền hơn là một hồi âm đối với việc cậu thông báo quyết định làm việc ở cửa hàng của Shifumi. Chỉ đơn giản là một lời than phiền.

“Đó là chuyện riêng của con.” Phải cúi lăm cậu mới lên giọng như thế. “Người làm cho mọi chuyện trở nên phức tạp là mẹ chứ chẳng ai vào đây. Con không muốn nói về các mối quan hệ của con, con chỉ báo với mẹ là đã quyết định chỗ làm, thế thôi.”

Câu nói đầy ích kỷ của Toru khiến mẹ cậu phát cáu. Bà quay lại, nhú mày kiểm chế cơn giận dữ. Gương mặt một giờ trở nên nhợt nhạt hơn bao giờ hết.

“Tùy con, cứ suy nghĩ cho thấu đáo.”

Mẹ cậu có thói quen dùng thứ nước hoa rất mạnh mỗi khi đi ngủ, thành ra sáng nào mùi cũng nồng nặc. Cái mùi ấy như đổ thêm dầu vào lửa, thổi bùng lên cơn giận dữ của Toru sang nay.

“Và nữa, nếu con cứ khăng khăng muốn làm việc ở đó, thì đừng bao giờ quay lại cái nhà này nữa.”

Mẹ cậu đã lạnh lùng thốt lên như vậy.

Ngồi xuống ghế đá sân trường, Koji đảo mắt nhìn đám sinh viên qua lại. Trường khá lớn nên nói chung gã chẳng biết ai vào ai. Dưới bầu trời trong vắt không gợn mây vào một ngày mát mẻ, đám sinh viên đùa nào đùa nấy có vẻ hồn nhiên và vô tư thái quá. Chiều nay có hội thảo chuyên đề. Sau đó là giờ hẹn với Kimiko, hội thảo kết thúc cũng là lúc lớp học nấu ăn của Kimiko vừa xong.

Gần đây gã chỉ thấy khoảng thời gian bên cạnh Kimiko là thực sự thoải mái. Cố nhiên, không phải ở Kimiko không có khuyết điểm nào. Dễ bị tổn thương, hơn nữa, gã chỉ có thể gặp lúc cô rảnh rỗi sau giờ học nữ công gia chánh. Việc cô tặng điện thoại hay đưa tiền cũng khiến gã điên đầu. Toàn quá khích những lúc không đâu. Lần gần đây nhất, Kimiko tặng gã một chiếc khăn mùi xoa.

“Khăn mùi xoa thì được chứ?”

Cô ta đã châm chọc như vậy. Chiếc khăn tay màu xanh da trời nhãn hiệu Ralph Lauren.

Dường như Kimiko hiểu rằng việc gã có người yêu là chuyện đương nhiên. Và có lẽ, cô cũng hiểu rằng, đối với cả hai, mỗi quan hệ này chẳng là do lửa gần rơm mà thôi. Gã thấy long mình thanh thản, chẳng mất công quanh co đối trá về cái sự thật hiển nhiên ấy.

Tháng Chín.

Koji rất được lòng giảng viên phụ trách buổi hội thảo. Giá như cuộc đời này chỉ gói trọn trong mái trường đại học thì chẳng có điều gì khó khăn.

Gã đứng dậy, ngắm nghía giảng đường mang kiến trúc một giáo đường phương Tây - phong cách Roman ghi dấu ấn lịch sử từ thế kỷ XVII - niềm

tự hào của hiệu trưởng. Gã thò tay vào trong túi sau quần jean, kiểm tra xem có còn tờ giấy đã nhét vào hai, ba hôm trước. Tờ danh sách địa chỉ của tất cả mọi người được phát hôm họp lớp. Sau hôm ấy, Yoshida không xuất hiện. Thay vào đó, cô ta gọi điện thẳng đến nhà và để lại lời nhắn.

“Chuyện hôm trước tớ nói, cậu quyết định đi, khi nào được thì liên lạc với tớ nhé. Chỉ một lần thôi. Cậu hãy coi tớ là bạn gái và rủ tớ đi như bình thường nhé. *Thế nhé, tớ chờ tin cậu.*”

Âm thanh ghi trong hộp thư thoại nghe như lời thì thầm không tròn vành rõ tiếng.

Thế nhé, tớ chờ tin cậu. Câu nói cuối cùng như cố tình giấu cợt gã vẫn vắng vắng bên tai. Cho đến tận bây giờ.

Chiều muộn.

Kimiko hôm nay vẫn cháy hết mình trong phòng Koji. Đến mức cô phải thú nhận rằng, cho đến tận bây giờ cơ thể mới biết thế nào là khoái cảm.

Sáu giờ chiều. Trời đã nhá nhem tối.

“Chết mất thôi!” Gã rên rỉ trong lúc ngắm Kimiko đang khóa thân ngồi trên giường uống trà. “Đến chết vì cái thức tình dục mãnh liệt và thuần khiết.”

“Cậu so với cái *thứ đó* của ai?” Nheo mắt nhìn gã, Kimiko bật cười.

Trên cổ tay gầy giờ xương, Kimiko vẫn đeo chiếc lắc vàng gã tặng từ hồi nào.

“Lúc nào cũng đeo nó hả?”

“Cái này á?” Nghe gã hỏi, Kimiko lúc lắc cổ tay. “Ừ, lúc nào cũng đeo, đi tắm cũng đeo, đi ngủ cũng đeo.”

Câu trả lời trái với những gì gã tưởng tượng. Trước mắt gã là một Kimiko thật dễ thương, hạnh phúc với món quà của gã.

“Tháng sau có buổi tổng kết khóa học Khiêu vũ, cậu đến nhé?”

Kimiko hỏi trong lúc khoác lên người chiếc áo choàng màu vàng chóa, món quà mẹ chồng tặng.

“Tháng sau à, được thôi, hôm nào thế?”

Gã đáp bừa mặc dù không hào hứng gì cho lắm.

“Đùa đấy hả? Cậu đến thật á?” Kimiko tỏ vẻ bất ngờ, ngược mắt buông một câu đùa nhạt như nước ốc: “Chắc hôm nay là ngày Kính lão?”

Có năm mơ gã cũng không nghĩ đến chuyện sẽ chia tay với Kimiko hai ngày sau đó. Diễn biến thì không có gì phức tạp, nó xảy ra khi Kimiko đột nhiên ùng ùng nổi giận.

Ấy là một buổi chiều đẹp trời, mát dịu. Kimiko gọi điện, bảo đang ở gần đây và muốn gặp ngay lập tức. Gã không hiểu có chuyện gì, giọng Kimiko nức nở qua điện thoại. Gã đang nằm cạnh Yuri.

“Xin lỗi nhé, bây giờ thì...” Gã đáp.

“Làm ơn đi mà.” Kimiko không dừng lại, cố nài nỉ cho bằng được.

“Giờ thì không được.”

Gã vừa cười vừa nói, dù vẫn biết nụ cười ấy không khỏi gượng gạo. Trong bụng, gã đang toát mồ hôi hột.

“Làm ơn đi mà.”

Kimiko ghen ngào, cầu xin một lần nữa. Gã lạnh lùng dập máy luôn.

“Ai gọi đấy?” Yuri hỏi, cô đã ấn nút tạm dừng bộ phim của Meg Ryan từ nãy.

“Người ở chỗ làm thêm. Bảo có việc gấp xin nghỉ, hỏi có làm thay được không.” Gã đáp, cố giải thích như không có gì đặt biệt cả, song rõ ràng Yuri đã nghi ngờ.

Cô ta nói ở rất gần, gã tưởng chừng tiếng gõ cửa sẽ vang lên đến nơi. Đời nào cô ta bỏ về ngay.

“Đi chơi đâu đó đi.”

Gã biết câu nói ấy chỉ tăng thêm sự nghi ngờ của Yuri, nhưng ba mươi sáu chước, chuồn là hơn cả. Gã tự thấy mình luống cuống đến độ lố bịch.

“Phim chán chết, trời đẹp thế này, không đi chơi thì phí.”

“Tớ không thích,” liếc mắt nhìn gã, Yuri đáp cụt lủn. “Tớ chẳng đi đâu cả.”

Lý trí không còn tỉnh táo nữa, gã cuống cuống xóc nách Yuri chực nâng cô dậy.

“Xin cậu đấy.”

Yuri kiên quyết nhất mực không đứng dậy.

“Nếu thích đến vậy thì cậu đi một mình đi, tớ ở nhà chờ.”

“Chờ cái gì mà chờ,” gã gào lên bực bội. Song Yuri chỉ ném cho gã một cái nhìn khinh miệt.

“Chờ cậu chứ còn chờ ai vào đây nữa.”

Hông rồi. Yuri quyết không di chuyển dù chỉ một mi li mét.

“Cô muốn làm gì thì làm.”

Gã rít lên. Chuyện gì đến thì cứ đến đi.

Tuy nhiên, rốt cuộc Kimiko không đến.

Bầu không khí tưởng chừng như nghẹt thở. Xem hết bộ phim rồi Yuri đứng dậy ra về. Gã phải đi làm thêm nên bảo để chờ đi cùng đường một lúc, song Yuri nói muốn về một mình rồi bỏ đi luôn.

Sáng hôm sau, gã nhận được cú điện thoại của Kimiko. Đường ai nấy đi! Tôi không muốn nhìn mặt cậu thêm lần nào nữa.

CHƯƠNG 20

Gã đã rắp tâm, gì thì gì, gã chỉ phụ người chứ không để người phụ gã. Thế nhưng, phụ người hóa ra chẳng mang lại cảm giác gì khác ngoài đau thương. Gã nằm vật dưới sàn nhà, ngán ngẩm với cái mùi đặc trưng của khu trung cư xộc xào từ ô cửa sổ đang mở.

Cú điện thoại đầu tiên, giọng Kimiko nghẹn ngào. Chuyện gì đã xảy ra?
Tôi không muốn nhìn mặt cậu thêm lần nào nữa.

Cú điện thoại lần thứ hai thì như vậy. Không khóc nữa, Kimiko trở về đúng với bản chất của mình, phủ đầu ngay, rằng điều gì đã khiến gã hèn hạ thế, cứ im lặng mà không mở miệng nói được nửa lời. Đến nước này mà cậu vẫn chỉ biết đến bản thân mình.

Đúng thế, Koji nghĩ. Vì đúng thế nên mới chẳng biết làm thế nào. Phải nghĩ rằng mọi chuyện đã đến thật đúng lúc. Gã đã quyết một lúc nào đó sẽ bỏ rơi. Chỉ có điều, gã chưa đủ rảnh rang để thực hiện điều đó. Về bản chất, gã mới là người bỏ rơi chứ không phải là kẻ bị bỏ rơi.

Người ta lo lắm đấy.

Koji nhớ lại, Kimiko lo lắng đến mức xanh xao cả mặt mày chỉ vì gã không nghe điện thoại. Một Kimiko hoang dại vẫn thì thầm rót vào tai gã bao lời đường mật. Một Kimiko cười nắc nẻ trên giường như một đứa trẻ nhỏ, đôi lúc vẫn tự hào mình là người vợ tốt. Một Kimiko ôm mỗi hận trong lòng, quắc mắt nhìn nhận dữ. Tất cả những hình ảnh ấy cùng ùa về trong tâm trí Koji.

Phải nghĩ rằng mọi chuyện đã đến thật đúng lúc. Gã đứng dậy, ra ngoài kéo chiếc khăn tắm đã phơi khô. Ngay phía dưới là một cậu nhóc đang tập đi xe ba bánh, bà mẹ lững thững xách giỏ đồ trông chừng bên cạnh.

Cậu chỉ biết đến mình. Kimiko đã nói vậy. Tuy nhiên, một khi không thể chịu trách nhiệm với cuộc đời của Kimiko thì gã cũng chẳng thể nào làm khác được.

Căn phòng bỗng dưng trở nên chật hẹp và ngột ngạt, gã chỉ còn lại một mình, gặm nhấm nỗi cô đơn vô bờ bến. Chiếc gạt tàn bắn thiu, cả chiếc

khăn tắm vẫn còn hơi ẩm của mặt trời kia nữa, tất thấy đều chướng tai gai mắt.

Gã nhắc điện thoại, gọi cho Hashimoto, gã muốn uống với thằng bạn chết tiệt ấy. Hashimoto bảo có hẹn lúc chiều tối, nếu ngay bây giờ thì được. Giữa lúc ban ngày, đào đâu ra chỗ nào có thể uống rượu. Gã cực chẳng đã phải hẹn sang buổi chiều, rồi ngồi hát hò hết cả phần Hashimoto. Song điều đó chẳng giúp gã tươi tỉnh lên chút nào hoặc chí ít là say xỉn để vơi đi nỗi sầu.

Và từ hôm ấy, Koji không còn khả năng kiểm soát nổi cuộc đời mình nữa.

Giữa ban trưa. Khu phố mang tên Daikanyama người chật như nêm, song bầu không khí lại êm đềm đến lạ. Toru đang ngồi gặm sandwich ở quán cà phê ngoài trời, bàn ghế được bày ra ngay giữa một quảng trường nhỏ. Shifumi mới kiêu diễm làm sao, Toru nghĩ. Kiêu diễm hơn bất kỳ ai đang đi ngang qua đây. Ngày hôm nay cũng sẽ như những ngày hạnh phúc rạng ngời vừa qua. Theo lời Shifumi nói, thì niềm hạnh phúc ấy có được là nhờ “Hai người được sống bên nhau chứ không chỉ là được gặp nhau”. Toru cảm thấy mình đã thu hoạch được khoảng thời gian hoàn toàn mới. Khoảng thời gian mới, trôi đi theo một cách hoàn toàn khác biệt, như mạch nước ngầm sôi sục chực phun trào. Chính điều đó đã tiếp thêm sinh lực cho cậu hằng ngày. Trước tiên là phải kiếm tiền cho cuộc sống tự lập chứ cậu không định giải thích gì với mẹ. Tăng số giờ dạy gia sư, song chỉ thế thì đương nhiên vẫn không đủ. Cậu cũng không mặt mũi nào nói với Shifumi, dù chỉ một câu thôi là xong. Bố cậu có lẽ sẽ là nơi bầu vùi cuối cùng.

Dẫu sao, cậu cũng không muốn nỗ lực hết sức để tiết kiệm tiền cho tới lúc đó.

“Cậu học khoa Pháp văn, thế có nói được tiếng pháp không?”

Vừa uống nước Shifumi vừa hỏi, cậu thành thật rằng không biết.

Nheo mắt tránh cái nắng chói trang. Và trong khoảnh khắc ấy, cậu quyết định học cho bằng được.

“Nhưng rồi sẽ biết.”

Chuyện dễ như bỡn. Một khi chị thích, tôi sẽ nói tiếng Pháp trôi chảy như người Pháp cho chị xem.

Shifumi bật cười.

“Thôi xin, chị cũng có biết đâu. Ôi chao, hôm nay thật dễ chịu.”

Ngẩng mặt lên nhìn hàng cây bên cạnh, Shifumi thốt lên khoan khoái. Làn môi phớt một lớp son hồng.

Một tiếng trước, cậu gặp Shifumi tại cửa hàng. Nó vẫn yên tĩnh như mọi khi, vẫn tỏa một mùi hương đặc trưng. *Đám nhân viên nữ* Shifumi hay nhắc đến đang cần mẫn làm việc.

“Chờ một chút nhé, chị xong việc ngay thôi.”

Shifumi đang đứng trong quầy, cầm sổ sách dọn dò một nữ nhân viên điều gì đó. Khách đã phần là phụ nữ luống tuổi, bước đi lộp cộp, ngó nghiêng khắc cửa hàng.

“Nhìn có giống thư viện không.”

Shifumi bước ra khẽ nói, sau khi kết thúc mọi công việc. Nghe như mật ngọt bên tai.

“Hôm nào đẹp trời, ở đây giống như thư viện hơn là một cửa hàng.”

Ừ, quả vậy, Toru hưởng ứng.

“Hơi tôi tối, lành lạnh, và một mùi hương đặc trưng.”

Nói rồi cô kéo Toru bước ra khỏi cửa hàng.

“Thật đấy. Bên ngoài thì sáng trưng, hàng cây bên đường rì rào đung đưa trong gió. Vậy mà...” nhìn Toru chăm chú, Shifumi nói tiếp, “vậy mà, trong thư viện thì chỉ có sách và sách. Mỗi quyển chứa đựng trong đó cả một thế giới riêng. Thư viện chứa đựng vô vàn những thứ không thể có ở thế giới bên ngoài.”

Shifumi có phần tâm đắc thực sự chứ không chỉ nói cho vui. Đó cũng là lần đầu tiên cậu nghe Shifumi kể về cửa hàng và công việc của cô hào hứng như vậy.

“Tôi thích thư viện lắm đấy.” Chẳng biết nên đối đáp như thế nào, cậu đành nói bừa.

“Ai mà chẳng biết.” Shifumi vừa lấy kính râm ra đeo, vừa khúc khích cười.

Suất sandwich khá lớn, Shifumi bỏ lại một nửa, Toru chén sạch không còn một mẩu.

Khi Koji bình tĩnh cũng là lúc tiết trời đã chuyển sang thu, và nhiệt độ đột ngột giảm sâu. Mới có mười ngày không gặp Kimiko.

Ngày nối ngày, gã vẫn không tài nào gạt nỗi Kimiko ra khỏi ý thức.

Yuri vẫn ở bên, hẹn hò bình thường, thậm chí còn nhiều hơn thường lệ. Tuần trước dạy chơi bi-a, Chủ nhật tháp tùng đến cửa hàng bánh ngọt Yuri ưa thích.

Dẫu vậy, những kỷ niệm với Kimiko vẫn không phút nào rời khỏi tâm trí gã. Thậm chí, chúng ở đây ngay cả khi gã ôm Yuri trong lòng. Càng siết chặt Yuri trong vòng tay, hình ảnh Kimiko càng ùa về dữ dội.

Chính gã cũng thấy kỳ quặc khi nhận ra gã đã đánh mất bản thân mình hơn là đánh mất Kimiko. Tệ hơn, tâm trạng ấy gã đã từng trải qua và thề không bao giờ muốn lặp lại sau khi xa rời Atsuko.

Nếu có một điều khiến Koji phải e sợ, thì đó chính là hành động *sơ ý*. Qua lại với phụ nữ tuổi trung niên, thật khó lòng tránh khỏi. Nhất là đối với những ai không phải là của mình, và cũng chính bởi họ không bao giờ là của mình...

“Cả nhà khai champagne đi thôi.”

Tiếng giục giã của mẹ Koji kéo gã trở về thực tại. Gã về nhà để diễn vai cậu em hiếu động. Xốc cho chai rượu sủi đầy bọt, Koji khui nắp. Yuri bảo không muốn đến, thành thử tối nay gã chỉ có một mình. Thực đơn chính hôm nay là món nấm hấp nôi đất và Sukiyaki truyền thống, sau bữa ăn sẽ được tráng miệng với món kẹo sữa ngọt khé cổ của bà chị Saki.

Mẹ gã tỏ ra ân cần chu đáo, song ở đây ai cũng biết bà vẫn đang chĩa mũi dùi vào Saki chứ không phải anh trai gã sau cuộc cãi vã của hai người. Dẫu không can hệ gì tới chuyện đó, Koji vẫn nghĩ phần sai thuộc về anh mình.

Ăn tối xong, cả nhà chuyển sang phòng khách uống cà phê. Cha Koji trao cho gã bảy cuốn

sách chủ yếu về ngoại thương mà ông nói đáng phải đọc trước khi xin việc làm.

“Vẫn học nữa hả cháu?”

Bà Koji chậm rãi hỏi.

“Cháu ra mở cửa sổ.”

Có thể cảm thấy mùi Sukiyaki đặc quánh trong phòng đang tỏa ra bên ngoài qua ô cửa sổ có lưới che. Hàng cây ngoài vườn đổ thành những cái bóng đen thẫm.

Kimiko lại hiện về trong tâm trí Koji. Có lẽ nào cô ấy cũng đang sống với gia đình nhà chồng như thế này. Y hệt. Bất luận những gì đã xảy ra với gã.

Nhân dịp sinh nhật Saki, bố mẹ gã mua tặng một chiếc áo len màu vàng cam. Cô diện thử và mẹ khen là rất hợp.

“Hợp đấy, nhi Takashi. “ Bà quay sáng anh trai gã.”

Koji đang lơ đãng nhìn về phía tủ bát đĩa. Tấm gương trên cánh tủ phản chiếu đôi chân mẹ gã, bên cạnh là Saki đang chỉnh trang chiếc áo len. Vâng, hợp đấy. Tiếng Takashi trả lời khiến gã nghĩ cả Saki và Takashi thật lố bịch. Từ đầu đến cuối, toàn những câu chuyện tầm phào.

Tháng mười. Nếu tìm một phép so sánh thì có thể nói tâm tính Yuri đã xoay ngoắt một trăm tám mươi độ. Tạm thời cô đã gác sang một bên thái độ lạnh lùng như người dưng với gã, thay vào đó là sự năng nổ nhiệt tình chẳng ai ngờ tới. Cô không ngừng xuất hiện đột ngột ở chỗ gã làm thêm. Dầu không ảnh hưởng mấy nhưng cũng đủ làm gã vương tay vương chân.

Yoshida, rốt cuộc, đã không liên lạc lại. Gã cũng chẳng hơi đâu phải bận tâm. Trong gã mong manh một niềm hy vọng, rằng cứ thế này, biết đâu lại dần tạo được khoảng cách với cô ta. Yoshida cũng không ngốc nghếch đến vậy, và chắc hẳn cô ta cũng hiểu được tâm tư của mình.

Yuri ngồi chống cằm trước mặt, huyền thuyên đủ chuyện, nào là lâu lắm rồi mình không đi chơi Disney Land; đợt vừa rồi tới đến nhà cậu có phải vui không; bộ đồng phục này hợp với cậu đấy.

Ngày mai sẽ diễn ra buổi tổng kết khóa học khiêu vũ của Kimiko. Gã không định đi nhưng lại phân vân, nhìn từ xa thì không hề hấn gì. Điều gã muốn là nhìn lại mặt Kimiko.

Shifumi thường khẽ hát theo mỗi khi quán bar mở bản nhạc *Don't let me down* của Phoebe Snow. Cậu đang nghe lại bản nhạc đó trong lúc thường thức ly cà phê hoa tan. Cậu vô tình tìm thấy đĩa CD ấy tại một cửa hàng băng đĩa.

Cậu đã quyết định là mình sẽ phải ra đi, căn nhà dường như đã không còn như trước. Gian bếp đầy đủ mọi dụng cụ nấu ăn dù họa hoãn lắm mới đỏ lửa, phòng khách chín chu vì chẳng mấy khi có người bày bừa, chiếc ghế sofa thân thuộc đâu đó đã bạc màu, những vết nứt bên ngoài ban công, những chiếc khăn tắm nhét đầy trên kệ phòng khi quên giặt vẫn có cái để dùng.

Thật kỳ lạ, ngồi ngay đây mà tất cả những hiện hữu ấy như đã thuộc về nơi xa vắng.

“Don't let me down, don't let me down.”

Tiếng Phoebe Snow vang lên.

“Don't you know it's gonna last. It's a love that'll last forever.”

Toru đang băn khoăn liệu có nên báo cho Koji biết việc Yuri đã gọi điện hỏi han xa gần từ mấy ngày trước. Bản khoản thể thôi chứ thực ra không có gì to tát, mà cứ chốc chốc lại thông báo thì khác nào con nít. Vả lại, thực tình mà nói, chuyện đó không ảnh hưởng gì đến cậu, nên phương án cuối cùng cậu chọn là im lặng.

Giọng Yuri cất lên buồn bã. Dường như thấy khó đi thẳng vào vấn đề, cô kiếm cớ cảm ơn việc cậu đã cùng đi tản bộ quanh trường cấp ba – với Toru, nó đã là chuyện của ngày xưa ngày xưa – rồi đột ngột hỏi.

“Cậu nhớ Yoshida là ai không? Hôm họp lớp, chắc cậu cũng gặp?”

Ừ, hôm đấy tớ gặp, Toru đáp.

Một khoảng lặng ước chừng vài giây.

“Cô ta là người như thế nào?”

Lại một khoảng lặng.

Cậu bối rối. Yuri là người hỏi, song rõ ràng cô cũng bối rối khi đưa ra câu hỏi.

“Xin lỗi nhé, tớ hỏi toàn chuyện không đâu.”

Yuri lúng túng. Ngay sau đó liền mỉm cười, đổi giọng nửa đùa nửa thật:

“Gần đây tớ thấy Koji cứ như làm gì mờ ám.”

“Mờ ám?”

Cậu hỏi lại, Yuri không đáp mà tiếp tục đọc thoại.

“Koji có nói gì về cô ấy không? Mà có hỏi thế thì chắc cậu cũng chẳng cho tớ biết đâu nhỉ.”

“Tớ có thấy nói năng gì đâu.”

Không có sự lựa chọn nào tốt hơn. Toru vẫn nhớ, đó là một ngày nắng nóng, ánh mắt Yuri rạng ngời khi bước trên con đường Koji đã từng đi, khi nhìn thấy cửa hiệu bánh mì ngày xưa Koji từng ghé qua. Suýt chút nữa thì cậu buột miệng, rằng cô đừng có phí hoài niềm tin như thế. Gã ta không phải là kẻ xấu, nhưng cũng không phải là người có thể yêu ai chân tình.

“Cậu lo lắng sao?” Toru hỏi.

“Lo chứ,” Yuri đáp ngay, không một thoáng do dự.

Thái độ và lời nói của Yuri vô cùng dứt khoát, khiến Toru phải bật cười. Thật là một cô nàng dễ thương. Và, trong lòng cậu một niềm kiêu hãnh mãnh liệt trỗi dậy, kiêu hãnh bởi bản thân cậu không bị cái dễ thương ấy mê hoặc. Đắm chìm trong tình yêu chỉ vì cái dễ thương ấy ư, đòi thật lắm kẻ xoành xính.

Thời tiết quá lý tưởng.

Đứng chờ tín hiệu giao thông ở ngã tư Yurakucho, Koji ngửa mặt lên nhìn trời thầm nghĩ. Hằng năm, vào mùa này thế nào cũng có những ngày nắng vàng rực rỡ, khiến người ta phải nhớ lại những kỳ hội thao. Dường như gã thích hội thao không phải vì chơi thể thao giỏi, mà là vì bầu trời trong xanh kia. Một màu xanh hoàn toàn khác biệt so với những ngày khác.

Khi thật, mình đang làm cái quái gì thế này.

Vứt điếu thuốc hút dở xuống, lấy chân di tàn thuốc rồi bước qua ngã tư.

Kimiko học Flamenco đã được bảy năm. Theo cô, khiêu vũ dường như có thể giải tỏa được mọi bức bối thường ngày.

Vé vào cửa được bán ngay tại quầy lễ tân. Gã không ngờ lễ hội tổng kết của dân nghiệp dư mà lại bán vé, song cũng mua rồi theo hành lang tiến

thăng vào. Hội trường nhỏ nhưng được bài trí khá sang trọng. Gã đẩy tấm cửa được dán xốp cách âm vào trong, đúng lúc bốn, năm đứa trẻ con mặc đồ diễn đang chạy qua lại. Leo lên từng bậc cấp của lối đi giữa hai hàng ghế, gã nhìn thấy Kimiko ở phía đối diện lối đi, giữa đó là hàng ghế hầu như chẳng có ai ngồi. Kimiko đang đứng nói cười với ba cô gái khác. Vậy mà gã tưởng sẽ không thể nào gặp được, trừ phi xông vào tận trong cánh gà. Diễn viên mà ngồi ở ghế khán giả là cố sao.

Gã đứng như trời trồng, nhìn Kimiko không chớp mắt. Cái cách cô ấy nói năng cười đùa thản nhiên như không kia thật kỳ lạ làm sao.

Ý định kéo Kimiko đi xuất hiện trong đầu.

Gã muốn kéo đi đến chỗ mọi khi ngay tức khắc, dù là căn hộ của gã, hay khách sạn tình yêu tồi tàn, chỉ cần là nơi Kimiko phơi bày bộ mặt thật của chính mình.

Không biết gã đã thần thờ trong bao lâu. Một phút, hai phút, hoặc cũng có thể ngắn hơn thế. Và rồi Kimiko nhìn sang.

Thứ hiển hiện trên vẻ mặt Kimiko không phải là sự ngạc nhiên mà là một cơn thịnh nộ. Một cơn thịnh nộ chất chứa mối hận thù ngàn năm.

Thế rồi, Kimiko lại tiếp tục câu chuyện với đám bạn như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Tảng lờ, chẳng thèm liếc nhìn đến nửa con mắt.

Gã không thể chịu đựng thêm một giây nào nữa. Gã lần tìm cánh cửa dán lớp cách âm mềm đến khó chịu rồi bước ra ngoài. Bước đi một lèo không ngơi nghỉ, gã thậm chí còn không đủ thời gian ngoái nhìn bầu trời trong xanh tuyệt đẹp vẫn trải rộng trên đầu. Gã thảm hại như chưa từng thảm hại đến thế.

CHƯƠNG 21

“Cậu nhìn gì thế?”

Tu ừng ực chai nước ngọt, Yuri cất tiếng hỏi. Công viên Yoyogi giữa tiết tháng Mười. Những chiếc lá chưa kịp đổi màu vẫn còn đọng lại chút sắc xanh, lao xao theo gió tạo thành những thanh âm khô khốc. Bầu trời mùa thu như mang trong mình hương vị của táo.

“Nhìn trời.”

Koji đáp.

Hơi đất mát rượi bốc lên xuyên qua cả lớp quần jean dày cộp. Cả hai đang ngồi dưới thảm cỏ chứ không phải trên ghế đá. Phía trên là bầu trời xanh thăm thẳm.

“Được rồi, tớ hỏi câu khác. Cậu đang nghĩ gì?”

Ngồi bên cạnh, Yuri hỏi tiếp, rồi ngả đầu vào vai gã.

“Có nghĩ gì đâu.”

Xung quanh là mấy thanh niên đang điều khiển máy bay mô hình, vài đứa trẻ nhỏ ngồi xuống nhặt thứ gì đó rồi lại đứng lên đi dưới con mắt giám sát của các bà mẹ. Rồi cả một đám học sinh cấp Ba đang tập nhảy theo thứ âm nhạc ré tiền phát ra từ chiếc máy cát xét. Đủ mọi thành phần trong công viên.

“Koji, cậu có thích tớ không?”

Bỗng dưng Yuri cất tiếng hỏi. Lấy làm ngạc nhiên, gã nhìn mặt Yuri rồi đáp rằng đương nhiên là thích. Gã thực sự thích Yuri. Có thể là như vậy.

“Rảnh rồi quá đi mất!”

Quàng hai tay ra sau đầu, gã ngửa mặt lên trời, than thở. Giờ học đã giảm, chiều tối mới đi làm thêm, Yuri cũng rảnh nên muốn hẹn hò lúc nào cũng được. Có khi, cuộc sống bình thường của thanh niên nào cũng thế thì phải.

Đến gã còn phải mê mẩn chính mình và có năm mơ gã cũng không nghĩ lại bị Kimiko phớt lờ. Lúc nào cô ta cũng có quá nhiều năng lượng, còn gã thì không chịu nổi điều đó.

Gã đã muốn xem Kimiko khiêu vũ bằng được.

Gã đã tưởng rằng mình không quan tâm gì đến sở thích của Kimiko. Vậy nhưng lần này, gã lại tò mò xem Kimiko khiêu vũ như thế nào. Vé đã mua rồi, nếu không thể gặp nhau được nữa thì cứ coi đây là lần cuối. Người như cô ta, hẳn sẽ khiêu vũ đến quên mình.

Từ phía đường Shibuya, gã rẽ ra công viên. Khắp nơi trên cầu vượt là hàng loạt chữ theo trường phái graffiti sơn đủ các tông màu.

Gần đến trưa, Toru mới ăn bữa sáng tự chuẩn bị là món sandwich cuộn thịt nguội với phô mát và sữa ướp lạnh, và hồi tưởng về cuộc gặp gỡ kỳ lạ đêm qua.

Ánh nắng chiếu vào khiến căn phòng như bừng sáng, xa xa ngoài cửa sổ, tháp Tokyo ẩn hiện trong làn sương mù dày đặc.

“Chị định lúc nào đó sẽ nói trước với Asano về chuyện của cậu.”

Cô ấy nói trước khi Asano đến ngồi cùng tại Franny chiều qua. Asano đến hơi muộn, ông ta kêu một ly Gin Tonic, nhìn hao hao ly Vodka Tonic mà Shifumi đang uống.

“Xin lỗi mọi người, tôi đến muộn.”

Asano cởi áo khoác đưa cho người phục vụ, ngồi lên ghế xoay, xắn tay chiếc áo sơ mi màu trắng. Trên đó là chiếc đồng hồ Rolex giống như của Shifumi.

Nâng lên cụng ly, cốc bia của Toru đã vơi gần nửa. Sau đó cậu chỉ nâng lên uống có chừng mực rồi đặt xuống, tập trung bắt nhịp với câu chuyện.

“Nghe nói cậu sẽ đến giúp cửa hàng chúng tôi?”

Không vòng vo, Asano hỏi luôn.

“Vâng,” Toru đáp, nhìn sang phía Shifumi. Cô không quay sang nhưng mỉm cười và đáp:

“Ứng cử viên cho vị trí cánh tay phải của em đấy!”

Asano và Shifumi quả là một cặp trời sinh. Độ tuổi, trang phục và cả giọng điệu nữa, một cặp vợ chồng giàu có không con, không lẫn vào đâu được.

“Về công việc thì cô ấy khá nghiêm khắc đấy.” Asano thong thả nhả từng câu chữ, cười khùng khục, “cậu cứ cố gắng nhé.”

Toru vẫn điềm tĩnh ngồi yên. Thái độ và cả cái phong thái thủng thẳng kia thật lộ bịch hết sức. Mình sẽ sống với shifumi. Cả hai sẽ cùng lên kế hoạch rồi tiến hành chu đáo. Rồi ông ta cũng sẽ bị cuốn vào vòng xoáy mà thôi.

Cho dù ông ta vẫn rất sành điệu châm thuốc cho vợ, thậm chí Shifumi vẫn thủ thỉ những chuyện chỉ có hai người mới hiểu, nào là đã gửi quà mừng cho ai đấy, rồi hôm qua ai đó gọi điện. Cũng chỉ đến thế mà thôi.

Cuộc *hội kiến* diễn ra trong vòn vẹn ba mươi phút.

“Thế nhé, để lúc khác thông thả nói chuyện sau.”

Asano nói, rút thẻ tín dụng ra thanh toán rồi kéo Shifumi đi. Cốc bia trước mặt bỗng chốc trở thành một thứ gì đó đang kinh tởm. Thứ đã được lão Asano kia trả tiền.

“Chị sẽ gọi sau.”

Shifumi nói rồi bước đi cùng với Asano. Có lẽ họ đưa nhau đi ăn.

Toru chén nốt chiếc sandwich cuộn, cố gắng gạt bỏ sự kiện đã xảy ra đêm qua. Xét cho cùng, đó chỉ là một bước chuẩn bị chu đáo, vì tương lai của cả hai.

Tiếng chuông điện thoại reo, Toru nhấc ống nghe mà trong lòng dám chắc không phải là cú điện thoại của Shifumi.

“Câu rồi không?”

Koji hỏi luôn.

“Tớ đang đi cùng Yuri nhưng cậu rồi thì ra cho vui.”

“Cậu đang ở đâu?”

Shibuya, Koji đáp. Rồi để thêm là đang rảnh rồi quá. Đương nhiên gã không dả động gì đến chuyện muốn làm tình giữa lúc ban trưa với Yuri nhưng bị cô từ chối ngay khi gã đề nghị vào khách sạn. Yuri bảo ở nhà gã thì được, nhưng về đến nhà thì cũng mất hơn một tiếng đồng hồ đi tàu điện, thành thử gã đành bỏ cuộc.

“Cậu rảnh? Lạ thật đấy.” Toru nói.

“Bọn tớ về nhà cậu cũng được.”

Toru thấy phiền toái với lời đề nghị ấy, cậu quyết định ra khỏi nhà, ba mươi phút sau đã có mặt tại Shibuya. Cậu bắt gặp Koji và Yuri giữa đám

đông hỗn độn những nam thanh nữ tú vô công rồi nghề tùm tùm quanh khu tượng đài chú chó trung thành Hachi.

“Ba mươi phút không sai một giây. Giai thành phố có khác.”

Koji bình phẩm. Trong mắt cậu, dường như Koji và Yuri sinh ra là để dành cho những chốn xô bồ như thế này. So với đám choai choai xung quanh thì dường như cả hai chẳng có gì khác biệt.

“Khỏe chứ?” Toru nói thay cho lời chào. Yuri trông không được khỏe lắm, song cậu lờ đi không hỏi han gì.

“Cậu đang xin việc?”

Koji hỏi lại thay cho lời chào, nhưng Toru đáp rằng cậu chẳng xin việc ở đâu cả.

“Không xin việc thì cậu định làm cái quái gì hả?”

Có vẻ Koji thực sự ngạc nhiên. Toru nhớ có lần ở sạp báo trong cửa hàng tiện lợi Koji đã lên mặt dạy dỗ, rằng cậu phải vào đại học công lập.

“Kệ đi.”

Cậu cười đáp. Chắc hẳn trong mắt gã, mình chẳng ra cái giống gì. Có lẽ gã đang đôn đáo xin việc, và đã tìm ra cho mình một hướng đi nào đó chẳng, cho dù đó mới chỉ hiện hữu trong tâm tưởng.

“Lâu lắm rồi tớ mới mò đến Shibuya vào cái giờ này.”

Toru nói, ngược mắt lên những những hàng chữ nhấp nháy trên biển quảng cáo.

Họ chơi bi-a một tiếng, lòng vòng thêm một tiếng nữa, giết thời gian ở cửa hàng CD, rồi tạt qua Starbucks uống cà phê đá. Lúc đi ngang qua cửa hàng bán đồ thể thao, Koji thốt lên đầy thèm muốn:

“Trời ơi, giá mà tớ được đi trượt tuyết.”

Với Toru, tất thảy mọi thứ trên đời dường như đã thuộc về một thế giới xa xăm. Và, dường như đã lâu rồi cậu chưa gặp Shifumi. Chuyện tối qua như thế đã xảy ra từ ngàn vạn năm trước.

“Cậu hôm nay rảnh thì đi chơi đến tối với bọn tớ luôn đi.”

Koji đề nghị lúc Yuri đi vệ sinh trong quán Starbucks.

“Tớ tưởng cậu làm thêm?”

“Tớ xin nghỉ ốm rồi.”

Nhằm đúng lúc không có mặt Yuri, phải chăng gã không muốn cho cô biết.

“Chịu thôi, tớ phải đi gia sư.”

“Thì cũng xin nghỉ ốm đi.”

Koji nói khiến cậu ngạc nhiên.

“Sao phải thế?”

Koji nhìn cậu chăm chăm rồi than vãn, rằng gã hiểu rồi, quá hiểu rồi.

“Hiểu cái gì?”

“Hiểu là cậu thờ ơ với bạn bè chứ sao.”

Vừa định phản bác thì Yuri quay lại, cậu đành im lặng. Koji đâu phải là kẻ hay xin nghỉ ốm chỉ vì có chuyện gì đó muốn tâm sự. Lý do kiểu đàn bà con gái. Cậu nghĩ vậy và định bụng bảo sẽ đến sau khi hết giờ gia sư nếu cả hai còn chờ được, nhưng thời điểm để nói đã qua đi, cậu chỉ kịp nhắc lại duy nhất một câu lúc chia tay, rằng tối nay sẽ gọi điện. Koji ậm ừ rồi cùng Yuri bước vào cửa soát vé.

Ngày gì mà đen thế chứ. Yuri thì đang khó ở, từ chối không đi khách sạn, thằng bạn vàng thì thẳng thừng từ chối làm chiếc phao cứu sinh. Với gã, thế này là nguy kịch lắm rồi. Gã chỉ muốn nói chuyện với Toru thôi chứ không phải với đàn bà hay Hashimoto. Hình ảnh Kimiko chưa buông tha cho gã, và gã muốn tìm mọi cách chỉ để ngăn bản thân mình không lao đến gọi điện trong tiệc nuôi.

Tiệc nuôi – cái từ ấy khiến Koji phải lạnh gáy. Điều đó có nghĩa rằng, chính bản thân gã lo sợ một lúc nào đó, vì tiệc nuôi mà gã sẽ liên lạc với Kimiko. Gã cần một người ở bên cạnh, là Yuri hay Toru cũng được, chỉ để lấp đầy chỗ trống.

Rốt cuộc, gã lại đi làm thêm. Lại tư tưởng về Kimiko trong lúc ngồi hút thuốc ở trong phòng thay đồ. Gã ân hận vì đã không hỏi cho ra nhẽ khi thấy cô ghen ngào gọi điện. Gã hối hận không phải vì con tim gã nhói đau. Giá hôm ấy mặc kệ Yuri chờ rồi ra ngoài gặp ở đâu đó thì đã không nên chuyện.

Kimiko luôn cô độc.

Gã tin chắc như vậy, dù cô ta đã là gái có chồng. Gã thất vọng với chính mình vì đến giờ mới nhận ra điều đó. Kimiko cô độc trong từng khoảnh

khắc, cô đọc ngay cả những khi ở bên cạnh Koji.

Tiếng gõ cửa liên hồi, cánh cửa mở ra, một cậu bạn cùng làm ngó vào gọi: “Này Koji, cậu có khách.”

Gã bất cần hết sức, định gọi điện cho Kimiko ngay trong phòng thay đồ này. Kimiko và gã cuốn hút nhau đến thế là bởi cả hai người đều cô độc. Bởi dẫu cho cô ấy là gái đã có chồng, còn gã có Yuri, cả hai vẫn ôm nhau trong mình nỗi cô đơn sâu thẳm không thể lấp đầy. Ít nhất với gã là như vậy, và gã ước ao có thể gặp Kimiko ngay bây giờ. Dẫu có bị đay nghiến hay vùi dập cũng cam lòng. Gã nhớ hơi ấm của Kimiko, hơi ấm từ làn da và hơi ấm của ngọn lửa tình.

Vừa ra ngoài, gã đã thấy Yoshida đứng cạnh quầy thu ngân. Nhìn thấy gã mà Yoshida lạnh tanh - rõ là mờ ám, gã nghĩ - vẻ mặt đầy bức xúc. Kiểu đầu mái ngố vốn đã ngắn nay còn ngắn hơn, chẳng khác nào vừa được cạo bằng tông đơ.

“Đầu tóc cậu kiểu gì thế hả?”

Koji buột miệng. Vốn dĩ đã gầy tong teo, giờ phần cổ của Yoshida như vừa được bóc ra trơ xương trông thật thảm hại.

“Tại cậu cả đấy.”

Nói rồi không chờ lấy phiếu vào cửa, Yoshida ngồi luôn xuống khu quầy bar.

“Tớ cứ nghĩ cậu sẽ liên lạc với tớ cơ đấy.”

Yoshida làu bàu với vẻ mặt dờn hỗi, rồi vừa nói nước mắt vừa ứa ra thành hàng rớt xuống tận đầu gối. Mọi chuyện diễn biến quá bất ngờ khiến Koji không kịp hiểu đầu cua tai nheo.

“Thôi đi nào, người ta lại tưởng tớ làm cậu khóc.”

“Thì đúng thế còn gì.”

Yoshida cúi gằm mặt xuống, sứt sứt nhưng vẫn đáp trả đâu ra đấy.

“Tớ cứ chờ mãi. Tớ đã hứa và giữ lời, không đến nhà cậu cũng không đến đây, tớ cứ chờ mãi, thế mà...”

Hít một hơi rõ dài rồi Yoshida ngẩng mặt lên, hai mắt đăm lẹ, cánh mũi đỏ ửng. Koji chột động lòng.

“Chỉ một lần thôi thì có sao, mà cậu đã từng như thế bao lần rồi còn gì.”

Koji đứng thất thần, không tài nào lý giải vì có gì mà gã lại phải nghe những điều ấy từ con người này.

“Tớ cóc hiểu cậu nói gì.”

Gã vận dụng lý trí, cố nói nhẹ nhàng nhất có thể.

“Tớ cóc hiểu gì cả, sao mà cậu lại nghĩ là tớ và cậu sẽ như thế một lần hai lần, mà sẽ như thế là sao.”

“Hiểu thì cậu sẽ ngủ với tớ chứ?” Yoshida lắc đầu rồi hỏi.

“Ý tớ không phải là như thế.”

Gã thấy thật ngu ngốc khi tìm cách xoa dịu bằng những lời lẽ dịu dàng.

“Nhưng tớ không cần nữa. Tớ quên lời hứa đấy rồi. Tớ đã bỏ nhà ra đi.”

Koji cứng họng. Yoshida nhướn miệng cười, cánh mũi sục sục vẫn đỏ, hai hàng nước mắt chưa kịp khô.

Một giờ sáng. Yoshida có mặt trong phòng gã. Vừa uống loại trà đen “dành riêng cho Yuri” đã gần hết, Yoshida vừa không ngừng huyên thuyên đủ chuyện.

“Lời hứa đấy coi như chưa từng tồn tại. Cậu cứ coi tớ như bạn cùng phòng thôi nhé. Mơ là tớ cho ăn đòn đấy.”

Nói rồi Yoshida điềm nhiên kéo chiếc túi da to tướng vừa vác về từ khu gửi đồ trong ga Shinjuku, lôi quần áo ngủ ra mặc, sau đó mang đồng hồ báo thức ra đặt giờ.

“Thay cho lời hứa đấy, cậu cho tớ tá túc một đêm, tớ sẽ không làm phiền cậu đâu.”

Yoshida liền thoảng.

“Phiền phức cậu gây ra cho tớ quá đủ rồi. Ai mà tin được.”

Càng về cuối, giọng gã nghe như lời thì thầm.

“Gì thì gì cũng chỉ đêm nay thôi đấy.” Gã nói.

“Tớ biết rồi.” Yoshida đáp, mặt thoáng biến sắc. “Tớ gọi nhờ điện thoại được không?”

Ngừng một lúc, Yoshida nói.

“Được nhưng giờ này muộn rồi.”

Trong hộp thư thoại có lời nhắn của Toru. *Xin lỗi, hôm nay tớ không đi cùng được. Để hôm khác nhé, ngày mai hoặc ngày kia cũng được.* Toru còn dặn khi nào nghe tin nhắn này thì gọi lại nhưng gã thấy ngại nên thôi.

Đúng là sự việc chẳng ngờ mà tới. Gã đăm chiêu. Đúng là chẳng thể ngờ, nếu chỉ có Yoshida ngủ lại một đêm rồi được buông tha thì đây là cơ hội ngàn năm có một. Dẫu sao cô ta cũng đã từng ngủ ở đây hôm họp lớp, thêm một hai lần nữa thì cũng chỉ đến thế là cùng.

“A lô.”

Giọng Yoshida nhẹ nhàng nhưng đầy vẻ thách thức, khiến gã bất giác quay lại nhìn. Cô ta đang nghe điện thoại với vẻ mặt lạnh tanh. Mặt mũi đã thế lại còn hay cắt tóc ngắn cũng cõn, y như lũ chíp hôi cấp một.

“Không, con không về đâu.” Yoshida lên tiếng. “Con đang ở nhà Koji, nên mẹ đừng có lo.”

Hơi máu bốc hỏa từ mười đầu ngón tay Koji. Phía bên kia đầu dây chính là Atsuko. Còn Yoshida trước mặt, chẳng khác nào một con quỷ hút máu người.

Nên mẹ đừng lo!

Rõ ràng trong cái giọng nói ấy ẩn chứa âm hưởng khiến người nghe phải bẽ bàng.

Gã chao đảo, ý nghĩ về Atsuko, lúc này hẳn đang choáng váng, ghì chặt lấy ống nghe phía bên kia đầu dây. Giờ này chắc đang trên giường. Liệu cô ấy có gọi chồng dậy không? Liệu cô ấy có thể báo cho chồng biết về cái tên mà cô con gái vừa nhắc đến.

Gã xây xẩm mặt mày. Sự tình diễn ra theo chiều hướng không thể nào tồi tệ hơn.

“Thế nhé, mẹ ngủ đi.”

Yoshida nói, đập máy rồi quay sang.

“Sao?” Cô hỏi. “Ít nhất cũng phải cho bà ấy biết ngủ ở đâu, thế nên tớ mới gọi điện. Vì bất cứ lý do gì, tớ không thể tha thứ cho bà ta.”

Nói rồi Yoshida cứ thế nhảy lên giường, trùm chăn nhưng vẫn không ngớt lời trách móc.

“Nói luôn là tớ không thù hận gì cậu cả. Việc cậu thích ai, đó là quyền của cậu. Nhưng mẹ tớ thì khác, bà ta có bố tớ, và có cả tớ nữa, thế mà...” Yoshida vùng dậy nói tiếp. “Thế mà đến giờ bà ta vẫn còn thích cậu cơ đấy? Cậu có thể tưởng tượng nổi điều đó không?”

Koji á khẩu. Chỉ đứng chết trân nhìn Yoshida, gầy gò hốc hác với mái tóc như vừa xoẹt tông đơ.

CHƯƠNG 22

“Không thể nào.”

Nghe chuyện của Koji mà cậu rúng động trong lòng, không thể tìm được ngôn từ nào khác.

“Không thể nào.”

Giờ Yoshida đang ở nhà tớ. Koji đã nói vậy. Tự dưng cô ta cứ lẩn xá vào. Có khi cô ta bỏ nhà ra đi hẳn. Bảo là ngủ một đêm, thế mà ngồi chềnh hểnh ra ở đây ba ngày rồi.

“Thế trước đây cậu đã làm cái quỷ gì?” Toru hỏi, song lúc đấy Koji đã trả lời rất thật tình rằng bản thân gã cũng không biết nữa.

“Đúng là đồ quỷ cái.”

Koji mở miệng làu bàu, gã đang uống đến cốc bia thứ hai tại nhà hàng chuyên cánh gà rán tấm ướp thứ nước sốt vừa cay vừa ngọt.

“Ý cậu nói ai?”

Toru cũng đến cốc thứ hai.

“Yoshida. Cô ta vẫn hận Atsuko. Đúng là đồ quỷ cái. Tớ nghĩ, mục đích duy nhất khiến cô ta bám riết lấy tớ là khiến Atsuko phải đau lòng.”

Trông Koji có vẻ xanh hơn một chút. Thuộc loại rắn chắc nhưng tạng người gã vốn đã gầy từ xưa. Trong các cuộc kiểm tra sức khỏe từ hồi cấp Ba, Koji luôn thuộc loại “quá gầy”.

Yoshida. Hình ảnh Yoshida trong tâm tưởng Toru vẫn là một nữ sinh cấp Ba mặc đồng phục. Ấn tượng nhất là những buổi trưa khi Yoshida xách túi cơm hộp quần bên ngoài bằng chiếc khăn tay xinh xắn, bước đi vội vã về phía phòng phát thanh.

“Kiểu của cậu chỉ tổ làm người khác tổn thương.”

Nhướm mày vì câu nói của Toru, gã làm điệu bộ phùng má, phá lên cười. Gã nhón miếng cánh gà, gặm cả thịt lẫn da, không để sót mẫu thừa nào, rồi chùi ngón tay dính đầy mỡ vào chiếc khăn ăn.

Toru không tài nào hiểu nổi Yoshida nghĩ gì về Koji, và cả về mẹ cô ta nữa. Ngày xưa, Yoshida hào hứng ra mặt mỗi khi Koji rủ đi về cùng lúc tan

trường hay bảo muốn đến chơi vào ngày chủ nhật. Đối với lũ con gái, thế là vui lắm rồi.

“Nếu mà nói về chuyện tổn thương thì...” Gã lấy khăn lau miệng rồi nói. “Tính tới thời điểm sinh ra, chẳng ai bị tổn thương cả. Tớ nghĩ chán rồi. Giả như bị khuyết tật bẩm sinh, hay bệnh tật, hay rơi vào gia đình mà bố mẹ không ra gì, thì cái lúc mình sinh ra đời ấy, cũng chẳng có tổn thương gì sất. Con người được sinh ra một cách hoàn hảo, không một tí vết. Thế mới hay. Sau đó thì mới đau, và nỗi đau ngày càng nhiều lên theo thời gian cho đến lúc không còn trên cõi đời này.”

“Nhưng điều đó không có nghĩa là được phép làm tổn thương người khác.”

Koji lại phòng mang trợn má phì cười. Với Toru, nụ cười có phần chua chát ấy như muốn nói, kẻ đang hứng chịu ngày càng nhiều nỗi đau chính là Koji. Gã kêu ly bia thứ ba.

“Tớ có nói gây tổn thương cho người khác cũng được đâu. Tớ nói là con người kiểu gì cũng bị tổn thương.”

Gã rút thuốc châm lửa.

“Ai chẳng bị tổn thương, nhưng đàn bà thì luôn tìm cách kháng cự sự tổn thương đó.”

Chẳng có lý do nào khiến Toru đồng tình, song cậu cũng không nghĩ ra có gì để phản bác.

Ra khỏi quán, mặt đường đã ướt thẫm.

“Hóa ra lúc này trời mưa.”

Bầu không khí lạnh cóng.

“Mưa thì có làm sao, đằng nào thì cũng lạnh rồi.”

Toru cười nhả nhó với câu nói của Koji.

“Thì đúng là chẳng sao cả. Cậu lúc nào cũng thế, chăm chăm vạ vạ người khác.”

Vài hôm nữa là đến tháng Mười một. Toru mặc chiếc áo len màu trắng, còn Koji khoác chiếc jacket màu đen may bằng chất vải thun. Cả hai bước đi trong tiết trời âm ướt.

“À mà này, tớ chọn chỗ làm rồi.”

Cái gì? Koji dừng lại, gào tướng lên.

“Chỗ nào? Lâu chưa? Sao cậu nhanh thế?”

Toru hít một hơi thật sâu luồng không khí mát lạnh trong đêm.

“Nhanh thì có sao nào. Quyết thì tớ đã quyết rồi.”

Chuyện ấy để lần sau nhé. Nói rồi Toru bước đi. Ánh đèn lấp lóa từ phía sân ga, nơi có từng đoàn người đang nối đuôi nhau trước máy bán vé tàu.

Giờ hẹn với Shifumi đã đến. Cô ấy bảo cô muộn cũng không sao. Tôi muốn gặp Toru, muốn cảm nhận sự tồn tại của Toru. Theo cách nói của Shifumi, có lẽ cô ấy đang rơi vào tình trạng “sợ chính mình vì ngày càng không làm chủ được bản thân.”

Toru bất giác nhoén miệng cười. Giờ mình sẽ đi gặp Shifumi.

“Thế nhé, cho tớ gửi lời hỏi thăm Yoshida.”

Lách qua cổng soát vé, cậu tạm biệt Koji lên chuyến tàu theo hướng ngược lại. Bỗng dừng chợt nhớ ra, cậu quay người lại.

“À mà này, Yuri có gọi điện cho tớ. Nghe giọng thì có vẻ cô ấy lo lắng về chuyện Yoshida.”

“Đùa đấy à? Lâu chưa?” Koji hốt hoảng.

“Cũng khá lâu rồi.”

Toru đáp cụt lùn, rồi bước lên bậc thang dẫn đến nhà ga.

“Không thể nào tin nổi.”

Chỉ còn lại một mình, Koji lẩm bẩm. À mà này mới chả à mà này, hai chuyện đại sự như thế mà lại để sau cùng.

Làn sóng người cứ hồi hải cuộn trôi, bỏ mặc gã đang đứng như trời trồng.

Làm thế quái nào bây giờ.

Lần này là tiếng rên rỉ phát ra từ tận trong lồng ngực. Thật không thể nào tin nổi tay này.

Gã không muốn quay về nhà. Hay thử gọi trong đầu gã phải đến hàng trăm lần. Giờ này có lẽ lão chồng cô ấy đã về nhà. Lúc còn mặn nồng bên nhau cũng chưa một lần gã gọi điện vào giờ này.

“Lạnh quá.”

Koji thốt lên, lảng tránh ý nghĩ gọi điện trong tiệc nuôi. Gã mua một lon Pocari Sweet, đứng uống dù bữa tối vừa mới trôi khỏi miệng. Khu phố Shibuya quen thuộc, sau cơn mưa, đẹp đến tê lòng.

Yoshida vẫn đang ở nhà, về là phải gặp. Ý nghĩ ấy khiến lòng gã không yên. Sau khi chuyển sang tuyến trung tâm ở Shinjuku, suốt chặng đường thất thểu từ nhà ga về đến nhà, gã suy đi nghĩ lại về điều đó. Chỉ có thằng ngu mới để mình rơi vào tình cảnh sống mà không biết đến khát vọng.

Lương tâm gã cắn rứt vì Atsuko chứ không phải vì Yoshida. Có lẽ Atsuko nghĩ rằng, giữa mình và cô ấy đã như thế mà giờ còn không buông tha Yoshida. Với Koji, đó là sự hiểu lầm tai hại. Gã biết tính mình háo sắc, nhưng không đời nào lại thất đức trước tình yêu.

“Kiểu của cậu chỉ tổ làm người khác tổn thương.”

Không cần Toru phải nói gã cũng đã hiểu điều đó.

“Nói luôn là tớ không thù hận gì cậu cả.”

Lời nói của Yoshida là câu trả lời thích hợp. Giá mà ngược lại, có lẽ mình sẽ nhẹ nhõm hơn. Giá như người cô ta hận là mình chứ không phải là Atsuko thì tốt biết mấy.

Yoshida xuất hiện trước thềm nhà ngay khi có tiếng mở khóa. Chắc vừa mới tắm xong, với mái tóc ngắn suôn mềm và bộ đồ pyjama, trông Yoshida chẳng khác nào một cô bé.

“Cậu về rồi à.” Yoshida mừng rỡ hỏi sao về sớm thế. Gã xin nghỉ ồm chỗ làm thêm để đi gặp Toru nhưng không nói năng gì trước khi đi.

“Đến bao giờ cô mới chịu đi?”

Gã buông lời cộc lốc, cúi xuống cởi giày. Hương thơm tinh khiết của kẻ vừa mới tắm xong lan tỏa khắp phòng.

“Này, cậu nhìn xem, đẹp đấy chứ.”

Yoshida nói, tay giơ lên một chậu cây nhỏ xíu độ bằng cái tách uống cà phê. Từ đàn CD vang lên tiếng hát của một nữ ca sĩ lạ hoắc.

“Cái quái gì thế? Đẹp cái nỗi gì.”

Chậu cây mới đâm chồi nhỏ li ti, tuyệt nhiên không có lấy một nụ hoa.

“Người đâu mà khó tính.”

Yoshida rầu rĩ khẽ nói.

“Cô nhanh chóng đi cho tôi nhờ.”

Gã hần giọng.

Vài hôm sau, Yuri bỏ gã ra đi. Cô gọi gã ra quán bánh ngọt, quán cô yêu thích và cũng là nơi hò hẹn đầu tiên của hai người, rồi đề nghị chia tay. “Tớ không thể tin được cậu nữa.”

Yuri cúi kính, chẳng thèm nhìn gã lấy nửa con mắt.

Koji thở dài đánh thượt.

“Ừ, rồi sao.”

Lời nói như trêu người. Yuri giật nảy người ngẩng đầu lên, phân nộ nạt lại với ánh mắt căm hờn chưa từng thấy.

“Rồi sao cái gì? Tất cả chỉ có thế, thế là đủ lắm rồi, cậu còn muốn nghe điều gì nữa?”

Koji lặng yên không nói. Gã thấy mình chẳng còn sức để níu kéo, và cũng không có ý định níu kéo. Một lời nói phản kháng cũng không.

“Cậu cứ im lặng thế sao? Sao cậu lại có thể tệ đến thế?”

Nói rồi Yuri bặm môi rưng rưng nước mắt, nhìn gã đầy phần uất. Gã trở dài.

“Cậu có thôi thở dài đi không hả?”

Hết cách, gã đành lôi thuốc ra hút. Đàn bà, sao đứa nào cũng động một cái là rớt nước mắt.

“Tớ đã từng thích cậu.”

Chưa một giọt nước mắt nào tuôn rơi, Yuri vẫn đang dùng lời lẽ khiến gã phải mềm lòng mới thôi.

“Tớ đã từng thích cậu. Từ những chuyện nhỏ như cái kiểu cậu hay ngồi bành trướng trên xe buýt, cho đến chuyện cậu có những lúc chẳng khác nào mấy lão dê xồm, cứ thấy gái xinh là sấn vào. BẠN BÈ TỚ CÒN BẢO CẬU BỊ LÀM SAO KHÔNG MÀ MẶC ÁO SƠ MI CỔ TO BỎN NHƯ LỬ TRAI BAO THẾ. VẬY MÀ TRƯỚC ĐÂY TỚ VẪN THÍCH CẬU. CẬU ĐÃ LUÔN LO LẮNG CHO TỚ...”

Nói đến đây, Yuri lại bặm môi rồi òa khóc nức nở.

“Nhưng bây giờ thì hết rồi.”

“Tớ xin lỗi.”

Gã nói, song không hiểu cứ sao con chữ ấy thật lạnh lùng vô cảm. Yuri rút từ trong túi xách chiếc khăn mùi xoa vẫn còn nguyên nếp gấp chặn dòng nước mắt đang ứa trào. Cô ngẩng đầu lên, cố nín khóc, sụt sùi.

“Đủ rồi.”

“Tớ xin lỗi,” Koji dập thuốc.

Chưa dứt lời gã đã đứng ngay dậy, lời nói đó hẳn không dễ nghe chút nào.

Mưa cứ triền miên suốt từ tháng Mười một.

Toru ngồi đọc Lawrence Durrell trong lúc nhâm nhi tách cà phê hòa tan. Từ *Justine* cho đến *Claire*, bộ bốn tiểu thuyết Alexandria đều là thứ Shifumi thích đọc từ xưa.

Mình muốn đọc tất cả sách nào cô ấy đã từng đọc.

Toru luôn nghĩ vậy.

Shifumi khúc khích cười qua điện thoại, bảo mẹ cậu đã tâm sự với cô ấy. Cậu biết, chẳng chóng thì chầy, chuyện gì đến sẽ phải đến.

“Xin lỗi.”

Câu nói ấy chẳng ăn nhập vào đâu, nhưng có cái gì đó thôi thúc cậu phải nói. Shifumi lại khúc khích cười, rồi hỏi cậu có ra ngoài được không.

“Ăn cái gì ngon ngon nhé, rồi bàn chuyện công việc nữa.”

Cô hẹn tám giờ tại Franny, rồi bảo cúp máy để gọi đặt bàn tại nhà hàng mọi khi.

Shifumi nhất định không kể nội dung câu chuyện giữa cô và mẹ cậu, bởi đó là việc riêng của hai người, và cậu không cần phải lo lắng về điều đó.

Toru miên man nhớ lại cái ngày đầu tiên cậu gặp Shifumi. Khi ấy, cậu mới học lớp Mười một.

“Chàng trai này trông có khiếu âm nhạc đây.”

Lời đầu tiên cô ấy nói là như vậy.

Quen nhau chẳng được bao lâu thì có lần mẹ cậu vô tình bắt gặp cả hai đi xem buổi chiếu thử một bộ phim. Bà có vẻ ngạc nhiên, nhưng vẫn đề nghị đi uống gì đó vì chẳng mấy khi mới gặp. Điểm đến là tiệm nước trái cây

gần kề. Lúc đó, Toru bất đắc dĩ lắm mới phải theo. Cho đến giờ ký ức ấy vẫn còn như tươi mới. Nhưng đúng là cậu bị rơi vào một thế bí.

Cậu dọn ly cà phê, rồi mở toang cửa sổ phòng khách. Bên ngoài, tháp Tokyo đã lên đèn, cơn mưa mùa đông giăng kín cả bầu trời.

Mọi thứ đã khác xa so với cái ngày xưa ấy.

Không sao! Rồi sẽ đâu vào đấy! Cậu nhủ thầm, quay vào nhà tắm, thả mình dưới vòi hoa sen.

Tuần sau Toru có hẹn gặp cha cậu. Vấn đề thì chồng chất nhưng thà cứ nghĩ đó là những chuyện vui. Như phù phiếm mà thôi.

Đến Franny thì vẫn như mọi khi. Trước tiên mình sẽ hôn cô ấy, sau đó mỗi người làm một ly rồi di chuyển sang nhà hàng quen thuộc, nơi cửa sổ luôn hé mở hướng ra ngoài ban công cho không khí màn đêm ùa vào.

Hơi nước bốc lên, Toru nhắm mắt lại, với tay lấy bánh xà phòng thơm mùi lê xoa khắp toàn thân.

Đêm khuya.

Koji đã kiệt sức. Đêm thứ sáu vốn dĩ đã đông, mà lại thêm các nhóm khách, ồn ào như ong vỡ tổ. Còn Yoshida vẫn thế, một mực cố thủ.

Ban ngày thì giáo viên chủ nhiệm gọi lên, thông báo kết quả một môn bắt buộc của gã không lấy gì làm khả quan lắm. Bản thân gã cũng biết trước đó là một bài luận khó có thể mơ đến điểm ưu.

“Khát khô cả cổ.”

Kazumi tiến lại gần phía quầy bar, gọi coca chanh cho Maeda và trà Ô Long cho mình.

“Nhìn cô lúc nào cũng tươi như hoa.”

Gã nói khiến Kazumi sung sướng ra mặt.

“Đương nhiên rồi.” cô đáp.

“Cô thế này, không biết định một lúc nào đó sẽ thay đổi?” Gã băng quơ bắt chuyện.

“Không.” Kazumi đáp ngay tắp lự, rồi bỗng nhiên vẻ mặt trở nên đăm chiêu.

“Cái thời này, muốn yêu nghiêm túc thì phải chọn già dặn một tí. Chứ lũ con trai tầm tuổi tớ có cái vị gì đâu. Ý tớ không phải là chuyện tiền bạc.”

Nói xong, cô quay người ra phía bàn bi-a, vẫy tay ra dấu với Meada.

“Meada của tớ ngon lành đấy chứ?”

Kazumi nói với niềm hạnh phúc không tả.

“Thôi xong.”

Gã buột miệng, trong đầu bùng lên ý nghĩ liệu có thể hớt tay trên lão Meada không. Chỉ một tích tắc nhưng đối với Koji, đó là một tích tắc thật dài. Điều gã muốn là liệu có chiếm đoạt hay không hơn là khao khát Kazumi.

Trước tiên phải nghỉ ngơi cho lại sức, rồi tổng khứ ả Yoshida đi, gã lên kế hoạch trong đầu.

Ngoài cửa sổ, thành phố buồn chìm trong làn mưa và bóng tối, khiến ánh đèn nê ông trở nên nhạt nhòa./.

Table of Contents

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)